

Йоун Колфер

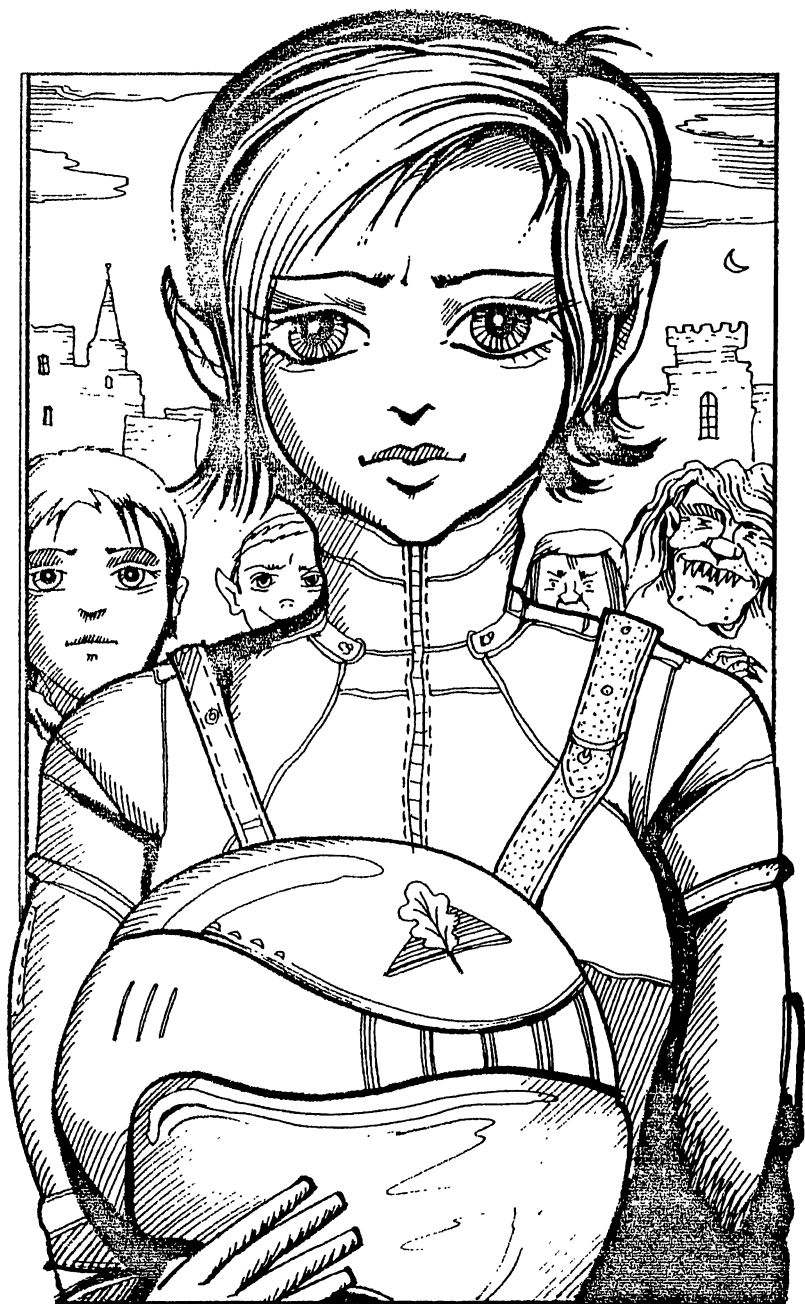
Артеміс Фаул

Київ
Видавництво «Школа»
2006

Йоун Колфер

Артеміс Фаул

Розум проти чарів

Фантастичний роман

З англійської переклав
Олександр Мокровольський

ББК 84.4ІРЛ
К61

Eoin Colfer
ARTEMIS FOWL
Copyright © 2001 by Eoin Colfer

Серія «Золота бібліотека»
заснована 2000 року

Художнє оформлення серії
Світлани Железняк

Обкладинка
Світлани Железняк

Ілюстрації
Вікторії Дунаєвої

Перекладено за виданням:
Eoin Colfer.
Artemis Fowl.
Puffin Books, 2002

Колфер, Йоун.

К61   **Артеміс Фаул. Розум проти чарів: Фантастичний роман:**
[Для серед. та ст. шк. віку] / Пер. з англ. О. М. Мокроволь-
ський; Іл. В. А. Дунаєвої.— К.: Школа, 2006.— 320 с.:
іл.— (Золота б-ка).

ISBN 966-661-458-8 («Школа»)

ISBN 966-339-253-3 (НКП)

«Розум проти чарів» — перша книжка з серії творів про Артеміса Фаула. Ім'я цього юного генія-авантюриста добре відоме читачам багатьох країн, і вони з нетерпінням чекають на вихід усе нових розповідей про улюбленого героя та його друзів і ворогів. Літературним «батьком» Артеміса є ірландський письменник Йоун Колфер (нар. у 1965 р.). Його перу належать кілька популярних романів, повістей та оповідань, але саме завдяки «фауліані» він зажив світової слави.

ББК 84.4ІРЛ

ISBN 966-661-458-8 («Школа»)
ISBN 966-339-253-3 (НКП)

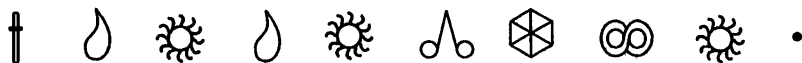
© О. М. Мокровольський,
переклад, 2005
© Видавництво «Школа», 2005

Присвячую Лайзі та Нілові

Ефолог

Що ж то за «пташка», що за «пташина» цей Артеміс Фаул? (Бо саме так перекладається з англійської його прізвище: Фаул). Хто тільки з психіатрів не пробував збагнути його, схарактеризувати й скваліфікувати — всі як один зазнали ганебної невдачі. Найбільша загадка цього Артеміса — його розум, інтелект. Хоч у які мудровані тести заганяй його, а з нього мов з гуски вода. Розум не одного медичного світила потьмарився після зустрічі з цією «пташкою», не один психіатр, забелькотавши щось нестямне, сам став пацієнтом у власній клініці...

Однаке всі сходяться на одному: Артеміс — вундеркінд, чудо-дитина. Але ж чому, чому такий блискучий інтелект схилився до злочинної діяльності? Відповісти на це запитання могла б лиш одна особа, але ж та особа любить мовчанку чи не дужче, ніж золото.

Тож, либонь, найліпший спосіб намалювати точний портрет Артеміса — це розповісти про його першу лиходійську затію, тим паче що досі про неї усі вже хоч щось та почули. Пропонований нижче звіт складено на основі моїх особистих бесід із потерпілими від А.Ф., і проникливий читач, безперечно, завважить, як нелегко було їх «розговорити».

Уся ця бувальщина сталася кілька років тому, на самому початку двадцять першого віку, й розпочалася вона з того, що Артеміс Фаул надумав підлатати втрачені родинні статки. Він виплекав такий задум, що загрожував увєргнути цивілізації людей та ельфів у братовбивчу війну — війну, в якій могли загинути і люди, й ельфи.

Йому дванадцятий минало...

Розділ 1

Книга

Місто Хошімін, літо. Спекота — зваритися можна, хоч би й за чийми мірками. Чи й варто казати, що Артемій Фаул нізачо не захотів би миритися з такою докукою, коли б на карту не було поставлено дещо вкрай важливе. Важливе для здійснення його плану.

Сонце було Артемісові не до лиця. Бо показувало всім не його вроду, а швидше навпаки. Довгі години, які він просиджував перед монітором свого комп'ютера, випили рум'янці на його щічках. При світлі дня він більше скидався на вампіра — геть такий самий блідий та дратівливий.

— Коли б нам, Лаккею, не вполювати й тут ще однієї дірки від бублика, — вимовив він тихим, здушеним голосом. — Коли б не було нам ще другого Каїра.

Це такий невеличкий камінчик полетів у Лаккеїв город. На хибний «єгипетський» слід був навів їх котрийсь із Лаккеевих інформаторів.

— Ні, пане, я певен: цього разу нам поталанить. Нгуен — надійний чоловік.

На що Артеміс тільки недовіжливо гмукнув.

Коли б хто з перехожих розчув, як здоровило-європеець величає хлопчика «паном», то, напевне, вельми здивувався б. Чи ж не почалося, зрештою, третє тисячоліття? Однак ці двоє не були простими туристами, й не прості пов'язували їх стосунки.

Вони сиділи у кав'ярні просто неба на вулиці Донг-Кай, поглядаючи, як місцеві підлітки гасають по майдану на мопедах.

Нгуен запізнювався. Парасоля над ними щосили намагалася створити їм хоч якийсь холодок, але та жалюгідна подоба тіні аніскілечки не поліпшувала Артемісові настрою. А втім, цей хлопець ніколи не бував у доброму гуморі. І все ж таки під тією набурмошеністю жевріла іскра надії. Невже — не вже ця мандрівка зрештою увінчається успіхом? І Книга опиниться в їхніх руках? Та що, коли сподівання їхні марні?

До столика підбіг офіціант.

— Іще чаю, панове? — запитав він, безперестанку кланяючись.

Артеміс тільки зітхнув:

— Облиште цей театр та вже сідайте.

— Але ж, пане, я простий офіціант!

В'єтнамець мимоволі звернувся до Лаккея, адже з двох гостей хіба не слуга був тут дорослий?

— У вас ручної роботи м'які черевики, на вас шовкова сорочка, а на ваших пальцях блищать три

золоті персні з печатками. Ваша англійська вражає оксфордською вимовою, а ваші нігті делікатно лисніють після недавнього манікюру. Ну який з вас офіціант? Ви — Нгуен Ксуан, наш інформатор, а весь цей зворушливий маскарад ви тільки на те й влаштували, аби вивідати потайки, чи ми часом не при зброї.

— Свята правда! — Нгуєнові плечі обвисли. — Разюче!

— Навряд чи так уже разюче. Невже ви гадаєте, що досить нацупити подертого фартуха — і ви вже й офіціант?

Нгуен сів і налив собі м'ятного чаю в крихітну порцелянову чашечку.

— Ковтніть спершу інформації про нашу оснащеність зброєю, — провадив Артеміс. — Особисто я не ношу зброї. А от Лаккей, мій... е... лакей, має: «Зігзауера» в наплічній кобурі, по одному металевому ножу в халявках черевиків, великокаліберного двозарядного міні-пістолета — в рукаві, гарроту — в наручному годиннику та ще три гранати паралізуючої дії в різних кишнях. Чи не забув я часом чого, Лаккею?

— Забули про кийка, пане.

— О так! Ще ж він ховає під сорочкою добрячого кийка, начиненого кульками з підшипників.

Тремтливою рукою Нгуен підніс чашечку до губів.

— Та не хвилюйтеся, пане Ксуане! — посміхнувся Артеміс. — Ми не збираємось застосовувати всю ту зброю до вас.

Нгуен чогось не дуже підбадьорився.

— А взагалі всі ці цяцьки не дуже й потрібні, — незворушно провадив Артеміс. — І без них Лаккей

міг би знешкодити вас сотнею різних способів. Хоча, я певен, вистачило б і одного-єдиного.

Та Нгуен і так уже вибивав зубами чечітку. Бо Артеміс, чого гріха таїти, вмів справляти враження. Блідий підліток із владними манерами й мовою сильного дорослого чоловіка, що звук повелівати. Звісно, Нгуєнові вже доводилося чувати ім'я «Фаул». Ще б не чувати! Хто тільки його не знав у міжнародному злочинному товаристві. Але ж він гадав, що матиме справу з Артемісом-старшим, а не з оцим хлопчиськом. Хоча слово «хлопчисько» якимось не клеїлося до цього понурого типчика. А той здоровило, Лаккей? Таж своїми ведмежими лапищами він легко, мов суху паличку, зламає хребта людині. Треба мерщій тікати від цієї чудної парочки! Великі гроші? Та хай хоч сто тисяч дають — життя дорожче!

— А зараз — до справи, — мовив Артеміс, викладаючи на стіл мініатюрного диктофона. — Ви відгукнулися на наше оголошення в Інтернеті.

Нгуен кивнув головою, несподівано для самого себе молячи Бога, аби його інформація виявилася правдивою.

— Авжеж, добродію... пане Фауле! Те, що ви шукаєте... я... ну, знаю, де воно.

— Справді? І ви гадаєте, я маю повірити вам на слово? А що, коли ви заведете мене просто в пастку? Ворогів у моєї родини вистачає.

Тут Лаккей хвацько піймав у повітрі москіта, що посмів важити на вухо його юного господаря.

— Ні-ні, що ви! — залепетав Нгуен, дістаючи свого гаманця. — Ось, погляньте.

Артеміс уважно вивчив полароїдний знімок. І звелів своєму серцю заспокоїтися. Виглядало на-

чебто переконливо, але ж у наші дні можна що завгодно підробити за допомогою сучасної комп'ютерної техніки. На знімку видніла рука, простягнена з дедалі густіших шарів сутіні. Ряба зелена рука.

— Гмм, — промимрив він. — Поясність.

— Це жінка. Знахарка, мешкає недалеко від вулиці Ту-До. Плату бере рисовою горілкою. Весь час п'яна як чіп.

Артеміс кивнув головою. Виглядало таки правдоподібно. Пияцтво. Одна з небагатьох характерних рис, які він розкопав у ході свого дослідження. Хлопець підвівся, розгладжуючи бганки на білій своїй тенісці.

— Дуже добре. То ведіть нас, пане Нгуене.

В'єтнамець змахнув краплини поту з обвислих вусів.

— Тільки інформація. Така була домовленість. Я не хочу зайвих проклять на мою голову.

Лаккей елегантно схопив вивідача за шкірки.

— Даруйте, пане Нгуене, але давно минув час, коли ви могли вибирати: встрияти чи ні.

І Лаккей повів в'єтнамця, що впирався, до взятої напрокат чортопхайки на чотирьох колесах. Хоча на рівних вулицях Хошіміна (чи то Сайгона, як його й досі називали місцеві мешканці) можна було обійтися і без автомобіля, але Артеміс волів мати якомога менше контактів із тубільцями.

Джип повз черепахою по вузьких вуличках. Жахливо повільний темп! Тим більше що сподівання в Артемісових грудях уже переростало в нетерплячку. Де взяти сил, щоб стримати це почуття? Невже ж саме зараз і закінчатся їхні пошуки? Шість разів

вони кидалися на хибний слід, гасаючи туди-сюди по трьох континентах. Невже ця просякнута алко-голем знахарка і є те саме горнятко з золотом, яке слід шукати там, куди впреться рогом веселка? Скарб під веселкою з горілчаних випарів! Артеміс мало не засміявся. Це ж треба: він придумав жарт. Подібне траплялося з ним не щодня.

Мопеди обтікали їх обабіч, мов риби в гі-гантській зграї. Здавалося, цим юрбам кінця не бу-де. Навіть провулки були вщерть запхані рундуками й заповнені торгівцями. Кухарі жбурляли риб'ячі голови у казани, де шкварчала олія. Малі шибени-ки шастали попід ногами в перехожих, пантруючи, де що погано лежить. Їще менші сиділи собі в хо-лодочку, не стомлюючись тиснути пальцями на кнопки «геймбоїв».

Нгуен увесь спітнів, мов викупався; його сороч-ка кольору хакі геть просякла потом. Ї це не від во-логої спекоти — до неї він звик іще змалечку. Вин-на тут була вся ця триклята ситуація. Оце влип так влип! Треба було сто разів подумати, перш ніж зва-житися змішувати магію зі злочинністю. Ї Нгуен подумки заприсягся сам собі, що, хай-но виплу-тається з цієї халепи, ні за що в світі більш на таке не спокуситься. Ніяких відгуків на непевні інтер-нетівські прохання і вже ж ніяких спільних справ із синками європейських злочинних босів (чи то бо-сяків)!..

Але й з такою швидкістю джип недалеко заїхав. Нарешті провулки настільки звузилися, що далі годі було пропхатися на чотирьох колесах. Артеміс обер-нувся до в'єтнамця.

— Здається, пане Нгуене, доведеться нам далі тюпати пішака. Хочете драпонути? Будь ласка! Тільки приготуйтеся відчути гострий і, можливо, смертельний біль між лопаток.

Нгуен зазирнув Лаккеєві у вічі. Вони були темносині, майже чорні. І жодного натяку на милосердя.

— Не турбуйтеся, — запевнив інформатор. — Я не втечу.

Всі вийшли з автомобіля. Тисячі підозріливих очей проводжали чудернацьку трійцю, що посувалася вперед окутаною випарами вуличкою. Якийсь недолугий кишеньковий злодій спробував поцупити Лаккеєвого гаманця. Навіть не глянувши вниз, слуга одним рухом руки переламав злодюжці пальці. Довкола хлопчика, велетня і в'єтнамця вміть утворилося широке коло вільного простору.

Ось вуличка ще повужчала, перетворившись на вузьку, вибоїсту колію. Дренажні й каналізаційні труби випліскували свій вміст просто людям під ноги, в грязюку. Каліки й жебраки поскулювалися на своїх острівцях — матах із рисової соломи. Більшість тутешніх мешканців не мала за душею нічого, що хтось інший хотів би забрати, й на цьому тлі вторгнення трьох прихідьків виглядало разючим контрастом.

— Ну? — вимогливо запитав Артеміс. — То де ж вона?

Замість відповіді Нгуен тицьнув пальцем у напрямку чорного трикутника під іржавою пожежною драбиною.

— Отам. Унизу. Вона ніколи не виходить на вулицю. Навіть по рисову горілку й то посилає кого-небудь. Ну, тепер я можу йти собі?

Але Артеміс, пустивши це запитання повз вуха, рушив, обережно обходячи калюжі, просто до дірки під пожежною драбиною. Там, у густій сутіні, щось скрадливо зашамотіло.

— Лаккею, подай мені, будь ласкав, окуляри.

Лаккей відшебнув від пояса окуляри для нічного бачення і вклав їх у простягнуту Артемісову руку. Задзижчав механізм: об'єктив апарата автоматично налаштувався на освітлення.

Артеміс закріпив окуляри на обличчі. Усе довкола набуло зеленавого відтінку. Зробивши глибокий вдих, хлопець утопив погляд у колихливу сутінь. Щось сиділо навпочіпки там, на маті, сплетеній з рафії, і неспокійно сіпалося навіть від тієї дещиці світла, що туди проникала. Артеміс навів фокус. Те створіння виявилось маленьким, надзвичайно маленьким, і воно куталося в брудну шаль. А скрізь довкола стирчали з грязюки порожні пляшки з-під горілки. Назовні з-під шалі тяглася тільки одна рука, одне зап'ястя, причому начебто зелене. А втім, окуляри для нічного бачення все роблять зеленим...

— Мадам, — звернувся до знахарки Артеміс, — я маю для вас одну пропозицію.

Створіння сонливо затрясло головою.

— Горілки, — прохрипіло воно таким голосом, мовби хто дряпонує цвяхом по шкільній дошці. — Горілки, англійцю!

Артеміс посміхнувся. Так-так, хист до мов, відраз до світла. Все начебто збігається...

— Я, власне, ірландець, — виправив він. — Ну, то як щодо моєї пропозиції?

Знахарка хитро покрутила кістлявим пальцем:

— Спочатку пити. Потім говорити.

— Лаккею?

Охоронець сягнув до однієї з численних своїх кишень і видобув звідти чвертку найкращого ірландського віскі. Артеміс узяв пляшечку, але не подав туди, в морок, а відвів руку на світло, виманюючи знахарку. Лівою ледве встиг скинути окуляри, коли схожа на лапу рука вихопилася з мороку й схопила пляшечку. Сумнівів не лишилося: плямиста зелена рука!

Артеміс насилу притлумив переможну усмішку.

— Лаккею! Заплати нашому другові. Повністю. І зятяйте, пане Нгуене: все це має лишитися між нами. Ви ж не хотіли б іще раз здибатися з Лаккеєм?

— Ні, ні, пане Фауле! Мої уста — могила!

— Не забувайте про це. А то Лаккей зробить так, що ваші уста опиняться у справжній могилі.

І Нгуен дременував провулком геть — такий раденький, що лишився живий, аж не дав собі клопоту перелічити паку американської валюти. На нього це було зовсім не схоже. Хоча йому видали домовлений гонорар повністю — усі двадцять тисяч доларів. Непогано, як за півгодини роботи.

Артеміс обернувся до знахарки:

— Мадам, ви маєте одну потрібну мені річ.

Кінчиком язика знахарка злизала краплину алкоголю, яка затрималася в кутику рота.

— Авжеж, ірландцю. Хвора голова. Гнилий зуб. Я лікувати.

Артеміс знов надяг окуляри нічного бачення й присів навпочіпки, щоб очі були на рівні очей співрозмовниці.

— Мадам, я цілковито здоровий, коли не брати до уваги легкої алергії на пилових кліщів, але в цьому навряд чи й ви мені допоможете. Ні, мені від вас потрібне щось зовсім інше. Ваша Книга!

Карга залякла. З-під шалі на юного гостя блиснули очі.

— Книга? — обачливо перепитала вона. — Я книги не знати. Я людей лікувати. Хочеш книги — ідеш до книгарні.

Артемис зітхнув, щоб показати: терпець йому ось-ось урветься.

— Та ніяка ви не знахарка! Ви — летючий дух, спрайт, п'шоґ, кадалун, фея, ельфіня. У різних мовах для вас є різні назвиська, але суть одна. І мені від вас потрібна ваша Книга.

Довгу мить карга мовчала, а тоді різким порухом скинула з чола шаль. У зеленому світлі окулярів нічного бачення її риси враз нагадали Артемисові потворну маску — з тих, що надягають на Геловін. Над довгим гачкуватим носом палали щілинки золотавих очей. Кінчики вух були загострені, а пристрасть до алкоголю надала їй шкірі жовтаво-сірого відтінку.

— Якщо ти, чоловічку, знаєш про Книгу, — поволі вимовила вона, борючись із дією віскі, — то мусиш знати й про чарівну силу, яку я маю в кулаці. Ось я тільки клацну пальцями — і тебе немає!

— Нічого такого зі мною не станеться, — здвигнув плечима Артемис. — Подивіться на себе. Ви ж ходячий труп. Рисова горілка притупила ваші чуття. Тепер ви тільки й можете, що виводити бородавки. Жалюгідне видовище. Я прийшов урятувати вас — в обмін на Книгу.

— А навіщо людині здалася наша Книга?

— Це вже не ваш клопіт. Вам треба тільки знати, який вам лишається вибір.

Гострі вушка ледь помітно затремтіли. Який там ще вибір?

— Отже: або ви відмовляєтеся віддати нам Книгу, й ми повертаємося додому, лишивши вас догнивати в цьому бруді...

— Атож, — швидко мовила стара. — Це і є мій вибір.

— Ну, не треба так швидко... Якщо ми поїдемо без Книги, то ви не доживете й до завтрашнього дня.

— Не доживу? До завтра? Ха-ха-ха! — зареготала знахарка. — Та я ще тебе переживу років на сто. Навіть ті з чарівного народу, що опинилися у світі людей, можуть жити віки.

— Але не ті, хто одним духом проковтнув чвертку святої води, — зауважив Артеміс, постукавши пальцями по випорожненій пляшечці.

Знахарка зблідла, а тоді заверещала, завила, заголосила пронизливо й жахливо.

— Свята вода! Ти вбив мене, чоловічку!

— Ваша правда, — визнав Артеміс. — З хвилини на хвилину лютий вогонь запече, пожираючи вас зсередини.

Стара помацала свій живіт: чи не починається вже?

— А що ж друге — що ще ти даєш мені на вибір?

— Ага, то ви вже готові мене вислухати? Дуже добре. Другий варіант вибору. Ви даєте мені Книгу

всього на тридцять хвилин. Через півгодини я повертаю вам ваші чари.

У знахарки одвисла щелепа:

— Повернеш мені чари? Але ж це неможливо!

— О, ще й як можливо. Я маю дві ампули. В одній — вода з чарівного джерела, що б'є на шістдесят метрів нижче кола Тари. Ця місцина має чи не найдужчу на землі чарівну силу. Тож перша ампула нейтралізує дію святої води...

— А друга?

— А друга містить такі чари, що їх зробила людина. Там є вірус, який живиться алкоголем, плюс гормон росту. Ця суміш повністю очистить ваш організм від рисової горілки, позбавить від алкогольної залежності й навіть відновить зруйновану печінку. Звісно, процес очищення болісний, зате через день ви вже пурхатимете, сповнені кипучої снаги, от ніби вам знову не більше тисячі літ.

Знахарка облизала пересохлі губи. О, невже вона зможе повернутися до чарівного народу? Яка спокуса...

— Але як мені довіритися тобі, чоловічку? Ти вже раз ошукав мене.

— Справедливий докір. Ось які мої умови: спочатку я даю вам чарівну воду, на віру даю. Потім, коли я гляну на Книгу, ви отримаєте ліки від алкоголю. Отже: або згода — й зцілення, або незгода — й смерть.

Стара задумалася. Пекучий біль уже гадючився по її шлунку. І вона простягла зап'ястя.

— Згода!

— Я так і сподівався. Лаккею!

Слуга-велетень розкрив м'який футляр, у якому лежали шприц і дві ампули. Наповнивши шприц прозорою рідиною з однієї ампули, Лаккей зробив заштрик у липку на дотик руку цілительки. Та на мить залякла, але тут-таки й зітхнула полегшено.

— Сильні чари! — видихнула вона.

— Авжеж, сильні, — підтакнув Артеміс. — Однак ваші власні чари будуть іще сильніші, коли ви дістанете другу ін'єкцію. Але спершу — Книгу.

Карга сягнула рукою в бганки своєї брудної одежі й почала там порпатися. Пошуки ці тривали цілу вічність. Артеміс затамував віддих. Ось воно! Скоро, скоро Фаули відновлять колишню свою велич. Відродиться їхня імперія, і на чолі її стане він, Артеміс Фаул-другий...

Нарешті занепала фея простягла зціпленого кулачка.

— Все одно ти з неї не візьмеш ніякої користі. Написано ж її стародавньою мовою.

Артеміс лише кивнув головою, потерпаючи, коли б голос не виказав його хвилювання.

Знахарка розціпила вузлуваті пальці. На її долоні лежав крихітний золотий томик завбільшки з сірниковою коробочку.

— Ось, чоловічку. Маєш на тридцять хвилин. Не більше.

Лаккей шанобливо прийняв від неї книжечку. Ввімкнувши мініатюрну цифрову камеру, він почав перефотографувати, одну по одній, тонюсінькі сторіночки Книги. Весь цей процес забрав лише кілька хвилин. Ось уже вміст Книги й закарбовано на чипі фотокамери. Артеміс волів не ризикувати

такою неоціненною інформацією. Адже відомо було, що спеціальне обладнання безпеки, установлене в найбільших аеропортах світу, зіпсувало не один подібний життєво необхідний чип. Тож він звелів охоронцеві перевести файл на його мобільний телефон, а звідти електронною поштою — в садибу Фаулів біля Дубліна. Ще не минуло й домовлених тридцяти хвилин, як файл з усіма знаками Книги Ельфів опинився у найнадійнішому місці — в комп'ютерному сервері родини Фаулів.

І Артеміс повернув крихітного томика законній його власниці.

— Приємно було мати з вами справу...

Стара, хитнувшись, зіп'ялася на коліна.

— А друге зілля, чоловічку?

— Ах так, — усміхнувся Артеміс, — засіб для повернення чарівних сил.

— Так. Чоловічок обіцяв.

— Дуже добре. Тільки, перш ніж надати його вам, мушу вас застерегти: очищення організму — вкрай болючий процес. Це не принесе вам насолоди.

— А ти думаєш, оце приносить мені насолоду? — Вона повела рукою, показуючи на бруд і жалюгідне вбозтво довкола себе. — Я хочу знову літати!

Лаккей набрав у шприц рідини з другої ампули і ввів голку просто в сонну артерію цілительки.

Старенька впала на мату як підкошена, все її тіло затрусилось, забилося в лютих корчах.

— Час нам забиратися звідсіля, — підбив підсумки Артеміс. — Зараз із неї почнуть виходити всі сто років алкоголізму — неприємне видовище, хоч з якого боку подивися.

Лаккеї служили Фаулам уже не одне сторіччя, тож декому здавалося, ніби так воно й споконвіку було. Коли ж говорити конкретніше, то декілька видатних мовознавців докопалися, що й саме слово «лакей» пішло від прізвища «Лаккей», а започаткувався цей слововжиток ось яким чином. Перший запис про цю надзвичайну домовленість датується першим великим хрестовим походом, коли такий собі Вірджил Лаккей зобов'язався супроводжувати лорда Гуго де Фоля як його слуга, тілоохоронець і кухар.

Нині всі лаккеєнята, хай-но їм стукне десять рочків, відсилаються до одного ізраїльського приватного навчального центру, де їм прищеплюють особливі навички, необхідні для охорони неоперених голопуцьків із родового гнізда Фаулів. До цих навичок входять кулінарія щонайвищого рівня, снайперська стрільба, певний усталений набір бойових мистецтв, уміння надати першу медичну допомогу й володіння інформаційними технологіями. Коли ж навчання закінчиться, а тим часом немає фауленяти, яке слід охороняти, тоді юних Лаккеїв залюбки розхапують різні королівські доми, щоб охороняли яких завгодно принців, від Монако до Саудівської Аравії.

Коли ж зводили до купи когось із Фаулів та котрого-небудь Лаккея, то вони вже ніколи й не розлучалися: справжнісінькі нерозлийвода. Робота, звісно, була ой нелегка, часто бувало непереливки, зате ж винагороджували за неї щедро — якщо охоронцеві таланило вижити, аби тією винагородою скористатися. А в прикрому випадку невиживання

родина Лаккея, полеглого при виконанні охоронницьких обов'язків, отримувала щедre відшкодування, що вимірювалося шестизначною цифрою, плюс щомісячну пенсію.

Цей же Лаккей, з яким читач допіру познайомився, охороняв малого пана Артеміса вже дванадцять років, себто від моменту його появи на світ. І хоча обоє вони дотримувалися правил, що склалися не одне століття тому, їхні стосунки були чимось більшим, ніж взаємини між звичайними паном та слугою. Як по правді, то Артеміс став для Лаккея найближчим другом, ну а Лаккей ніби замінив Артемісові батька, ставши, по суті, таким батечком, що виконує всі накази «синочка»!

Поки діставалися до аеропорту, Лаккей мовчав собі й тільки тоді, коли вони опинилися на борту літака, що здійснював рейс від Бангкока до Гітроу, не втерпів, запитав:

— Артемісе?

Хлопець підвів очі від екрана свого ноутбука. Він уже з головою поринув у переклад Книги.

— Так?

— Ця фея-знахарка... Чи не краще було б нам просто забрати в неї Книгу та й хай би собі помирала без своїх чарів?

— Труп — це завжди речовий доказ, Лаккею. Я певен, що так чарівне плем'я нічого й не запідозрить.

— Але ж старенька фея...

— Навряд чи вона кому-небудь призналася, що показала Книгу людям. А ще я про всяк випадок домішав у другу ампулу трохи речовини, що викли-

кає часткову амнезію. Коли вона нарешті проки-
неться, то події останнього тижня будуть стерті з її
пам'яті.

Лаккей схвально кивнув головою. Завжди всіх і в
усьому випереджати на два кроки — отакий він, пан
Артеміс. Кажуть люди, що він — копія свого батька.
Яка ще там копія! Та це ж геть нова порода, якої ще
світ не бачив!

Розвіявши сумніви, Лаккей повернувся до свіжо-
го числа часопису «Зброя та набої», полишивши
розгадування вселенських тайн на свого юного гос-
подаря.

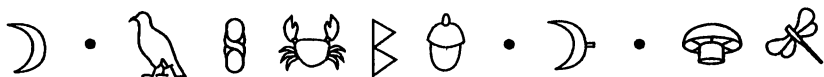

Розділ 2

Переклад

Досі ви вже, певне, здогадалися, що задля досягнення своєї мети Артеміс Фаул ладен був зайти вельми далеко — себто не просто залетіти на край світу, а й зважитися на щонайвідчайдушніші витівки. Але що ж то за така мета була в нього? Який химерний задум міг змусити його гайнути на протилежний край землі, аби напосістися на стареньку п'яничку-фею? Відповідь вкладалася в одне слово: золото.

Артемісові пошуки розпочалися ще за два роки до змальованих вище подій, а саме, коли він уперше захопився мандрівками по Інтернету. Він швидко знайшов там найтаємничіші сайти, присвячені викраданню людей інопланетянами, зустрічам з НЛО та взагалі всьому надприродному. Але найдужче його зацікавили повідомлення про існування Чарівної Раси.

Перебігаючи очима гігабайти даних, він знаходив сотні посилань на фей, ельфів, спрайтів тощо — відомості чи не з усіх країн світу. В кожній мові існувала своя власна назва для Чарівного Народу, але Артеміс нітрохи не сумнівався: йдеться про одну й ту ж саму загадкову расу. В кількох бувальщинах згадувалася й Книга, яку повинен був носити кожен представник цього таємничого племені. То була мовби їхня Біблія, що, згодом, викладала історію їхньої раси й перелічувала заповіді, якими ці створіння мали керуватися у своїх тривалих життях. Звісно, написана була Книга гном'ячою мовою, то був чарівний, зачарований текст, і тому ніхто з людей ніколи не зміг би «розкусити» її зміст.

Артеміс, однак, гадав, що за допомогою сучасних комп'ютерних технологій Книгу все-таки можна перекласти. А вже як буде в його руках переклад, відразу можна буде й скористатися тайнами цілої нової групи істот.

«Пізнай ворога свого» — отаке було Артемісове гасло. Тож він з головою поринув у вивчення проблеми, аж поки склав величезну енциклопедію всякого ельфо-, гномо- та феєзнавства. Але цього виявилось не досить. І тоді Артеміс умістив у Міжнародній Мережі оголошення: *«Ірландський підприємець заплатить велику суму в доларах США за зустріч із ельфом, спрайтом, лепреконом, піксі чи з будь-яким іншим представником Чарівного Племені»*. І посипалися пропозиції — спочатку все фальшивки, аж поки, нарешті, інформація з міста Хошіміна відшкодувала всі розчарування.

І, либонь, Артеміс був єдиним з усього людства, хто міг максимально скористатися з цього свого

здобутку. По-перше, він усе ще плекав дитячу віру в чари, а по-друге, цю його віру підкріплювала доросла рішучість їх використати. Якщо хтось із людей і міг позбавити Чарівний Народ частини його магічного золота, то цим кимось був тільки Артеміс Фаул-другий.

Благословлялося на світ, коли Артеміс із Лаккеєм добулися до дублінського маєтку Фаул-Менор. Артемісові ой як кортіло мерщій сісти за комп'ютер та швидше «розкусити» код Книги, але він вирішив на-самперед провідати матір.

Ангеліна Фаул була прикута хворобою до ліжка. А занедужала вона відразу після зникнення її чоловіка. «Нервове перенапруження, — пояснювали лікарі. — Допомогти ж їй можуть лише спокій та снодійні пігулки». Хворіла Артемісова мама вже майже рік...

На нижній сходинці сходів, що вели до покоїв матері, сиділа Лаккеєва менша сестра Джульетта і свердлила очима стіну. Навіть блискуча туш для вій не зм'якшувала похмурого виразу її обличчя. Артеміс уже бачив у неї цей вираз — якраз перед тим моментом, коли Джульетта *суплексувала* одного особливо нахабного хлопчину, рознощика піци. «Суплекс», «суплексувати», наскільки збагнув Артеміс, — це якийсь такий прийом спортивної боротьби. Незвичайне захоплення як для дівчинки-підлітка. Але ж, зрештою, хіба не з Лаккеїв вона родом?

— Щось сталося, Джульетто?

Джульетта схопилася на рівні ноги.

— Це я винна в усьому, Артемісе! Певне, я нещільно зсунула гардини, й тому пані Фаул ніяк не могла заснути.

— Гмм, — гмукнув Артеміс, неквапливо, нога за ногою, підіймаючись по дубових сходинках.

Стан матері дуже його непокоїв. Ось уже хтозна скільки часу вона не покидала спальні, не бачила денного світла й не спілкувалася зі світом. Але, з другого боку, якби вона чудесним чином ураз одужала й вернулася зі спальні до повноцінного життя, це означало б край дивовижній Артемісовій волі. Знову довелось б пхатися в школу й забувай, хлопче, про всілякі там карколомні та протизаконні затії.

Він тихенько постукав у двостулкові двері, що вгорі округлялися аркою.

— Мамо? Ти не спиш?

По той бік дверей щось брязнуло, розтрошившись на друзки. Звук підказав: щось вельми коштовне.

— Та звісно, що не сплю! Як можна заснути, коли це світло просто очі сліпить?

Артеміс набрався мужності й переступив поріг. Крізь щілину між оксамитовими гардинами соталася бліда смужка світла, змушуючи старовинне ліжко на чотирьох ніжках і з пологом відкидати кручені тіні. Ангеліна Фаул сиділа на ліжку, обхопивши коліна блідими руками, що білили в мороку.

— Артемісе, любий, де ж це ти був?

Артеміс зітхнув. Мати впізнала його! Добрий знак...

— Шкільна екскурсія, мамо. Каталися на лижах в Австрії.

— Ах, на лижах... — протягла Ангеліна. — З якою насолодою і я б покаталася! Та хай уже як батько повернеться...

Артемів відчув, як давкий клубок підкотив йому під горло. І сам йому вельми здивувався: таке на нього не схоже.

— Авжеж. Хай тільки повернеться батько.

— Любий, чи не міг би ти закрити оту кляту дірку між гардинами? Це світло так і ріже очі.

— Залюбки, мамо.

Артемів навпомацки пішов через кімнату, пильнуючи, як би то не перечепитися через котру-небудь присадкувату скриню з одежею, а скринь тих багато було розкидано по підлозі. Ось нарешті його пальці торкнулися м'якої оксамитової матерії. На мить він відчув гостру спокусу шарпнути гардини, аби море світла ринуло в покій... але тільки зітхнув і закрив щілину.

— Дякую, любий. І, до речі, нам треба якось позбутися тієї дівки-покоївки. Таке ледащо — не здатна ні на що.

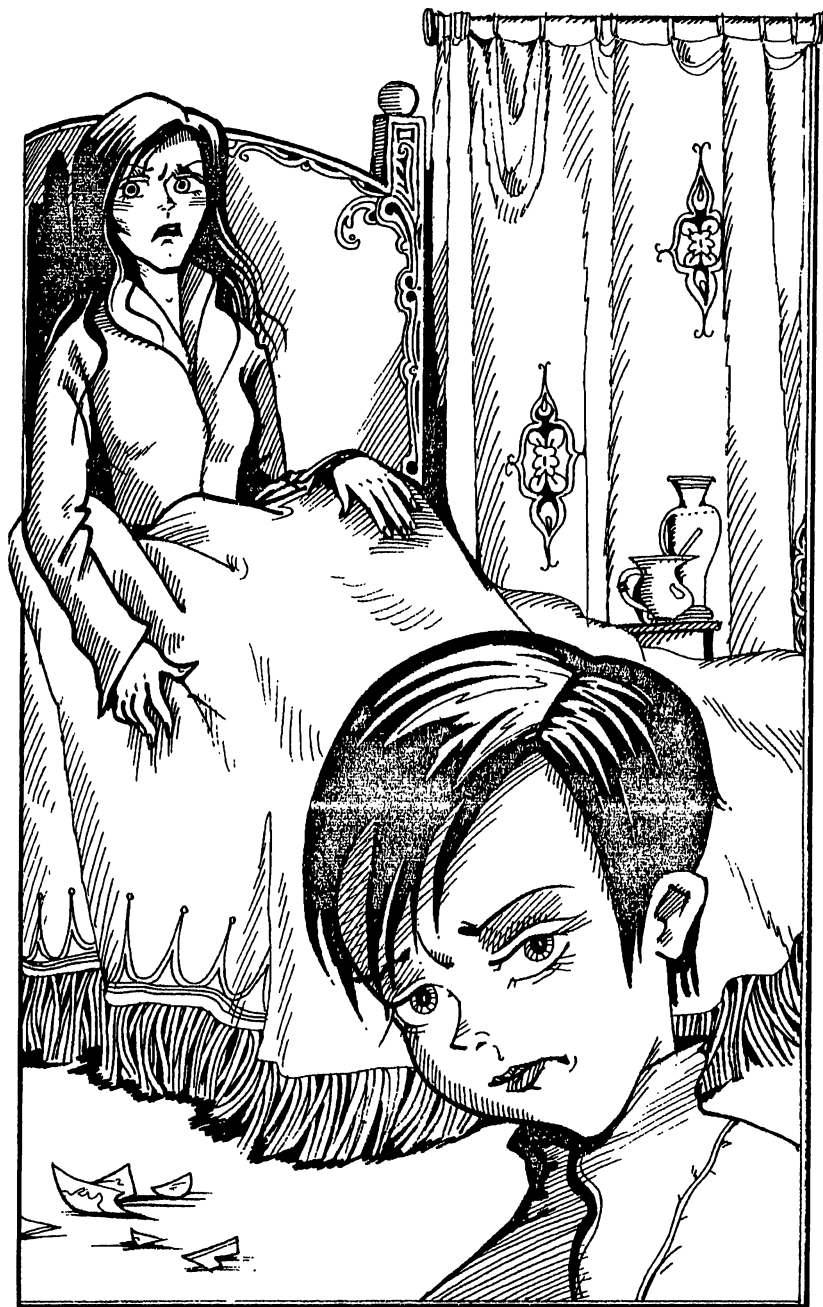
Артемів прикусив язика, аби не сказати того, що думав. Джульетта ось уже три роки вірою і правдою служила Фаулам, працюючи в їхньому маєтку. Що ж, скористаємося з матеріної забудькуватості...

— Звісно, твоя правда, мамо. Я й сам уже давно хотів це зробити. У Лаккея є сестра — гадаю, вона чудово впорається з цією роботою. Здається, я тобі вже розповідав про неї. Звати її Джульетта.

— Джульетта? — насупилася Ангеліна. — Так-так, ім'я начебто знайоме. Ну та будь-хто краще впорається за те дурнувате дівча, що нам оце служить. Коли вона зможе взятися до виконання своїх обов'язків?

— Та негайно. Зараз скажу Лаккеєві, щоб привів її з їхнього будиночка сюди.

— Ти такий добрий хлопчик, Артемісе. А зараз ходи поцілуй свою мамусю.

Артеміс ступив у тінь просторого материного халата. Від неї пахло такими невловними парфумами, ніби квіткові пелюстки, які допіру впали на плесо ставка. А руки матеріні були холодні й слабкі.

— Ой, любий... — прошепотіла вона, й від цього шепоту Артеміса морозом дернуло по спині. — Я чую їх. Ночами. Вони повзуть по подушках, заповзають мені у вуха...

Артемісові знов підступив гіркий клубок до горла.

— Може, нам усе-таки розсунути гардини, мамо?

— Ні-ні! — Мати розплакалась і випустила сина з обіймів. — Ні! Бо тоді я їх ще й побачу.

— Прощу тебе, мамо...

Та все було дарма. Хвороба надто міцно тримала матір у своїх лабетах. Ангеліна забилася в найдавший куток ліжка й натягла ковдру під саме підборіддя.

— Нехай же прийде сюди та нова дівчина.

— Добре, мамо.

— Хай вона принесе нарізаного огірка й води.

— Так, мамо.

Ангеліна блиснула на нього підозріливим поглядом.

— І годі тобі називати мене мамою! Не відаю, хто ти такий, але вже ж точно не мій маленький Арті.

Артеміс заморгав, стримуючи навалу непроханих сліз.

— Ну звісно. Перепрошую, ма... Перепрошую.

— Гм. І не смій приходити сюди знову, а то я скажу чоловікові, щоб зайнявся тобою. Знаєш, він дуже важлива особа.

— Дуже добре, пані Фаул. Більше ви мене не побачите.

— От і чудово. — Ангеліна раптом залякла. — О, ось! Ти чуєш їх?

Артеміс похитав головою.

— Ні, я не чую ніяких...

— Вони прийшли по мене! Вони скрізь!

У пошуках рятунку Ангеліна з головою пірнула під ковдру. Збігаючи вниз по східцях, Артеміс усе чув позаду її нажахані ридання.

Книга виявилася куди впертішою, ніж Артеміс сподівався. Вона начебто свідомо чинила йому опір, та ще й як затято! Через які тільки програми він її не пропускав, а комп'ютер усе видавав нульовий результат.

Артеміс роздрукував кожен сторінку й порозвіщував аркуші по стінах свого кабінету. Іноді, буває, виведеш на папір — і краще розпізнаєш проблему. Такого письма він зроду ще не бачив, і все ж таки ці літери мали напрочуд знайомий вигляд. Текст — явна суміш символів і знакової абетки — блукав по сторінці ніби навмання, без жодного очевидного порядку.

Комп'ютерній програмі необхідна була якась система відліку, потрібен був вихідний пункт, від якого можна було б відштовхнутися, щоб вибудувати розшифрування. Артеміс брав кожен знак окремо й порівнював з англійською, китайською, грецькою, арабською та кириличною абетками, дійшов навіть до давньо-кельтського, огамічного письма. Безрезультатно.

Роздратувавшись від невдач, Артеміс прогнав Джульетту, що принесла бутерброди й тим самим

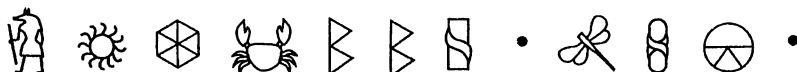

відірвала його від роботи, — і перейшов до символів. Найчастіше траплялася піктограма, яка зображала чоловічу фігурку. Це так він припустив, що чоловічу, але ж, коли зважити на його обмежене знання анатомії Чарівного Народу, фігурка цілком могла виявитись і жіночою. Враз йому саянула ідея. У програмі «Надпотужний перекладач» він відкрив теку під назвою «Стародавні мови» й вибрав єгипетську.

Нарешті! Збіглось! Символ «чоловіча фігурка» дуже скидався на символічне зображення бога Анубіса, знайдене на внутрішніх стінах гробниці Тутанхамона. Це узгоджувалося й з іншими його знахідками. Пам'ятки найдавніших писемностей розповідали про ельфів та фей, припускаючи, що їхня цивілізація передувала людській. Схоже було, ніби давні єгиптяни просто взяли якесь письмо, що існувало до них, і пристосували його до своїх потреб.

Траплялися й інші подібні риси. Одначе гном'ячі та єгипетські знаки все ж настільки різнилися між собою, що комп'ютерна програма не вловлювала схожості між ними. Тож не лишалося нічого іншого, як виконати всю роботу вручну. Кожен знак гном'ячого письма довелося збільшувати, роздруковувати на принтері, а тоді вже зіставляти з ієрогліфами.

Від передчуття успіху шалено калатало в грудях серце. Чи не кожному чарівному знакові, чи не кожній піктограмі знаходився свій ієрогліфічний, єгипетський відповідник. Більшість з-поміж них мала універсальний характер, скажімо, *сонце* чи *птах*. Але декотрі здавалися вкрай неприродними, тож доводилося потрудитися над ними, щоб до чо-

гось припасувати. От, наприклад, фігурка Анубіса. Тут вона аж ніяк не могла означати бога-пса, й Артеміс надав їй значення короля Чарівного Народу.

Ще й годинник не вибив опівночі, як Артеміс на решті завантажив усі здобутки своїх пошуків у «макінтош». Тепер йому лишалося тільки дати команду: «Розшифрувати». Що він і зробив. І дістав — купу сторінок безглуздої нісенітниці.

Нормальна дитина давно б уже махнула рукою на таке безпросвітне завдання. Пересічна доросла людина, либонь, гахнула б кулаком по клавіатурі. Але Артеміс був не такий. Книга просто випробовувала, чого він вартий, тож хлопець не міг дозволити собі їй програти.

Знаки ототожнено правильно, в цьому він ніскі-лечки не сумнівався. Отже, щось негаразд із їх послідовністю. Протерши очі (щоб витрусити з них сонливість), Артеміс люто — вкотре! — втупився у сторінки. Текст складався з частин, відділених одна від одної жирними лініями. Такі лінії могли означати кінець абзацу чи розділу, але ж написане годі було прочитати у звичний спосіб, «ідучи» зліва направо й від верхнього рядка до найнижчого.

Артеміс заходився експериментувати. Спробував читати «по-арабському»: справа наліво — та «по-китайському»: стовпчиками, згори донизу. Нічого не вийшло. Тоді він звернув увагу на одну спільну рису всіх сторінок: кожна мала центральний сектор. Інші піктограми були розташовані довкрузь центральної частини так, ніби вона правила за вісь, а вони крутилися довкола неї. То, може, цей центр і є точкою відліку? Так — але в який бік тоді рухатися? Артеміс

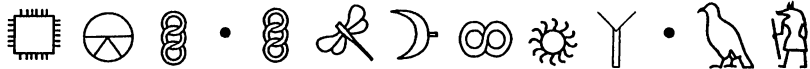

укотре заходився гортати сторінки, вишукуючи ще якихось спільних рис. Ага, є! За кілька хвилин знайшов: на кожній сторінці в кутику кожного сектора була намальована стрілочка, мов крихітне вістря списа. Що, коли це такий «дороговказ», вказівка на напрям, скажімо: «Читай туди»? Тож теоретично виходило так, що починати належить із середини, а тоді читати за спіраллю, як указували стрілки.

Комп'ютерна програма не була розрахована на подібні «спіральні» завдання, тож Артемісові довелося поімпровізувати. Озброївшись ножом для розрізання паперу та лінійкою, він поділив першу сторінку Книги на смужки й склав їх у традиційному для західних мов порядку: паралельними рядками, щоб читати зліва направо. Тоді заново відсканував сторінку й запустив її в модифіковану програму перекладу з єгипетської.

Комп'ютер загудів, загурчав, переробляючи задану йому інформацію на двоїстий код. Час від часу він зупинявся й просив підтвердження перекладу котрого-небудь знака чи символу. Одначе, в міру того як машина все краще опановувала нову мову, ці перепитування траплялися дедалі рідше. Аж ось нарешті на екрані спалахнули два слова: **Файл перетворено.**

Пальцями, що тремтіли від виснаження й хвилювання, Артеміс натис на кнопку «Роздрук». Із лазерного принтера виповзла одна-єдина сторіночка. Тепер вона вже була надрукована англійською мовою. Ну, подекуди траплялися помилки, дещо треба було ще підігнати-підчистити, але головне — текст зовсім легко читався. І, що ще важливіше, він був цілком логічний і зрозумілий.

Книга Чарівного Народу
*Містить вказівки до наших чарів
та життєві правила*

Завжди носи мене, завжди з собою,
Вчу чарувати словом, травою.
Я провідник твій до сил чарівних,
Втратив мене — і вже чар твій весь зник.

Десять по десять тут є заповітів,
Здатних всі тайни тобі розповіти.
Ліки, закляття, алхімія вся —
Все це в мені, все скажу тобі я.

Лиш не для тих я, що повзають в бруді,
Лиш не для червів, що звуть себе «люди».
Проклятий буде ельф той навік,
Людам хто тайн цих відкриє потік.

Артемісові кров зашуміла у вухах. Нарешті! Ці істоти — в його руках! Вони будуть мов мурахи під його ногами. Його, Артеміса, розум плюс сила технологій розкриють усі їхні секрети. Зненацька страшна втома, накопичена за стільки часу безперервної напруженої роботи, навалилася на нього, й він безсило відкинувся на спинку крісла. Тут іще стільки праці, щоб дійти до якогось кінця! А для початку — перекласти решту, сорок три сторінки.

Він натис кнопку селектора.

— Лаккею, бери Джульетту й катайте обоє сюди нагору. Тут у мене є для вас кілька крутиголовок, поскладайте.

Либонь, саме в цьому місці слід зробити невеличкий екскурс до родинної історії Фаулів.

Так от, Фаули й справді були легендою злочинного світу. Багато поколінь Фаулів брали участь у таємній війні проти сил закону й правопорядку, аж поки накопичили досить засобів, щоб вийти на світло й узаконитися. Одначе, як і слід було сподіватися, яскраве світло законності не припало їм до вподоби, тож Фаули хуленько знов скотилися на дно злочинності.

Наприкінці двадцятого віку родинний набуток Фаулів опинився під загрозою, і спричинився до того не хто інший, як сам Артеміс Перший, батечко нашого героя. Після розпаду російської комуністичної імперії Артеміс-старший надумався вкласти більшу частину фаулівських капіталів у заснування нових пароплавних ліній до того неосяжного євразійського простору. Новим споживачам, розміркував собі він, знадобляться нові споживчі товари. Звісно, що російським «хрещеним батькам» зовсім не сподобалися зусилля західного ділка, який, розштовхуючи їх ліктями, рвався на їхній ринок, і вони вирішили послати йому невеличкий від себе «привітик». «Привітик» набув вигляду ракети «стінгер» — краденої, а як же ще, — котрою пальнули по «Фаул-зорі», коли ця пропливала повз Мурманськ. Артеміс-старший власною персоною перебував на борту корабля разом із Лаккеевим дядечком та 250 тисячами бляшанок кока-коли. Гарно рвонуло...

Ні-ні, Фаули не пішли по світу з торбами, боронь Боже! Але зі статусом мільярдерів розпрощалися. І

тоді Артеміс Другий запрягся виправити цю несправедливість. Він поновить родинне багатство. І зробить це у свій власний, неповторний спосіб.

Переклад Книги швидко наближався до завершення. Тепер Артеміс міг серйозно взятися до розробки подальшого плану дій. А що остаточну мету він собі визначив уже давненько, йому лишалося тільки поміркувати, як її, цієї мети, досягти.

Само собою зрозуміло, що метою Артеміса було золото. Заволодіти купою золота. Наскільки хлопцеві було відомо, Чарівний Народ любив цей коштовний метал чи не так само, як і люди. Кожен ельф, кожнісінька фея мали собі по горнятку власного золота... Але постривайте, не так воно буде, хай-но тільки Артеміс доможеться свого. Принаймні хтось один із Чарівного Народу скоро, дуже скоро зостанеться з порожніми кишнями...

Після вісімнадцяти годин міцного сну й легкого, але поживного сніданку Артеміс піднявся по східцях до кабінету, що дістався йому в спадок від батька. Це була досить традиційна кімната: вся обшита темним дубом і заставлена книжковими полицями від підлоги до самої стелі — але Артеміс осучаснив її тим, що напхав найновішими досягненнями комп'ютерної техніки. По кутках гули об'єднані в єдину мережу комп'ютери «Епл-Макінтош». Один із них проектував сайт Сіен-ен на протилежну стіну, де мелькали збільшені картини щонайсвіжіших новин з усього світу.

Лаккей був уже там, налагоджуючи роботу машинерії.

— Повимидай усю цю техніку, — звелів Артеміс, переступивши через поріг. — Лиши тільки той комп'ютер, що займається Книгою. Для цієї роботи мені потрібна тиша.

Слуга приголомшено заляк. Сайт Сі-ен-ен працював безперервно ось уже чи не рік. Артеміс був певен, що не сьогодні-завтра таки надійдуть вісті про чудесний порятунок його батька. Наказ вимкнути сайт новин означав тільки одне: нарешті син змирився з тим, що сталося.

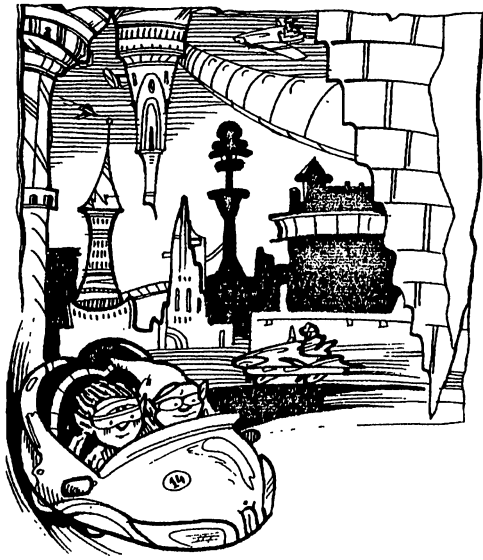
— Вимкнути усі?

На кілька миттєвостей Артеміс задивився на віддаленішу стіну.

— Так, — відповів він нарешті. — Всі вимкнути.

Лаккей дозволив собі деяке панібратство: обережно поплескав господаря по плечу, а тоді повернувся до роботи. Артеміс хрупнув суглобами пальців. Час і пора! Час і пора братися до того, що в нього виходило найліпше, — до виконання підступних планів.

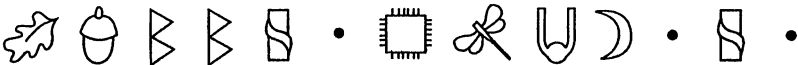

Розділ 3

Холлі

Холлі Куць лежала у своєму ліжку і вся аж кипіла від люті. Хоча нічого незвичайного в цьому й не було. Лепрекони взагалі славляться буркотливістю. Але Холлі якраз була у надзвичайно кепському настрої, навіть із погляду Чарівного Народу. Була ж вона водночас і фея, й ельфіня, й лепрекон. Фея — то загальне найменування, ельфіня — точніше, формальне визначення. А лепрекон — ну, це у неї така робота, — бути лепреконом.

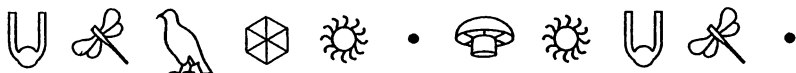
А втім, якщо ми її зараз змалюємо, то зовнішній вигляд Холлі скаже читачеві, либонь, більше, ніж ціла лекція про її родовід. Холлі Куць мала ясно-брунатну, барви ліщинового горішка шкіру, коротко підстрижені рудаві коси й карі очі. Носик її ледь загинався донизу, губки були пухкенькі, мов у херувимчика, і це цілком доречно порівняння, коли зважити,

що прадідусем вона мала самого Купідона. Холліна мати походила з європейських ельфів і славилася вогнистою вдачею та гнучкою, мов у молоденької вербички, поставою. Тож і Холлі вдалася нівроку стрункенька, а її довгі, тонкі пальці ідеально годилися на те, щоб стискати поліційного електрошокового кийка. Які її вушка? Ну звісно ж, загострені. Зріст? Зайве питати, бо про нього ж свідчило її промовисте прізвище. Куций, ніде правди діти. Рівно метр. Хоча це тільки на один сантиметр нижче середньоельфійського зросту, але ж той злощасний сантиметр може відігравати жахливо важливу роль, надто коли тих сантиметрів у тебе не так і багато.

А головною причиною Холліної люті був її начальник, командувач Корч. Він-бо від першого дня почав присікуватися до неї. Образився, бачте, що першу жінку-поліціанта за всю історію Легіону зараховано саме до його спецкорпусу! Корпус особливого призначення вважався надзвичайно небезпечним місцем для служби, рівень смертності був тут куди вищий, ніж в інших корпусах Легіону, тож командувач Корч був переконаний: сопливим дівчиськам тут не місце. Ну, та доведеться йому поміняти свою думку! Холлі Куць не збирається йти звідсіля — ніякі корчі не витурять її з цього корпусу.

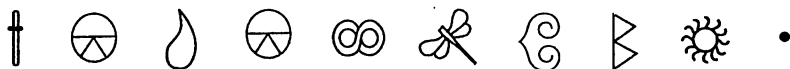
Одначе її кепський настрій мав і ще одну (можливу) причину, хоча сама Холлі категорично це заперечила б. Ритуал. Ось уже котрий місяць вона збирається його виконати і ніяк не збереться. Часу начебто не знаходить. А хай-но Корч виявить, що вона ледве дихає на останніх краплях чарівної сили, її негайно переведуть до Транспортної Поліції.

Холлі скотилася зі свого матраца й подибуляла в душ. Оце була чи не єдина перевага їхнього життя побіля земного ядра — завжди гаряча вода. Звісно, ніякого природного світла, сонячного чи місячного, тут не було, але це ще невелика ціна за змогу жити чимдалі від людини. Підземелля. Єдина царина, куди ще не добулися жадібні, невгамовні люди. Немає ж бо нічого приємнішого, як після тривалого робочого дня повернутися додому, скинути захисний екран і зануритися в басейн із булькотливим багном. Істинне блаженство.

Холлі одяглася, зацібнувши під саме підборіддя замок-блискавку на своєму тьмяно-зеленому комбінезоні, й закріпила на голові шолом. Таки ошатні й зручні ці сучасні уніформи ЛеППРКОНу. Не те, що колишні парадні мундири: черевики з пряжками та бриджі. Тьху! Воно й не дивно, що в усіх людських побрехеньках лепреконів виведено такими кумедними бевзями. Хоча... Що, коли б ті багноїди довідалися, що насправді слово «лепрекон» пішло від назви елітного підрозділу ЛеППРКОН, себто Легіон Підземної Поліції, Рухомий Корпус Особливих Напрямів? Можна собі уявити! На лепреконів негайно влаштували б полювання. Краще вже лишатися непомітними, аби ті, нагорі, й далі вірили у свої байки...

На поверхні саме сходив місяць, тож Холлі вже не мала часу на нормальний сніданок. Натомість ельфіня схопила з холодильника пляшечку з недопитим кропив'яним йогуртом і гайнула тунелями, ковтаючи на ходу. Як завжди, на центральній вулиці панував хаос. Летючі спрайти, далека рідня ельфів, напхались аж до стелі тунельного проспек-

ту, утворивши повітряну пробку. Не краще поводитися й гноми, що своїми гладкими, колихливими задами перекривали відразу дві смуги вуличного руху. А з калюж поливали всіх добірною лайкою, мов матросня у пивниці, жаби-лихослови. Хтось пожартував, пустивши цю породу на світ, а вона як почала розмножуватися! Чиста тобі епідемія. Ну що з того, що в жартуна забрали його чарівну паличку...

Холлі ліктями прокладала собі дорогу, щоб добутися до поліційної дільниці. Біля Спудового торговельного центру зіштовхнулися юрби, що рухалися в різних напрямках. Капрал Триттон силкувався їх розвести, кому куди. От не поталанило хлопцеві. Справжній кошмар. Їй, Холлі, краще — вона хоч на поверхні працює.

Вхід до поліційної дільниці заблокували маніфестанти. Війна між гоблінами й гномами за перерозподіл територій спалахнула з новою силою, і щоранку сюди стікалися натовпи розлючених батьків, вимагаючи звільнення їхніх ні в чому не винних чад. Холлі пирхнула. Якщо є десь на світі хоч один ні в чому не винний гоблін, то Холлі Куць дуже хотіла б подивитися на нього. Камери були переповнені гоблінами й гномами; кожна згряя горлала своїх бойових пісень, жбурляючи в супротивників кулястими блискавками.

На превелику силу Холлі якось пробивалася крізь юрбу.

— Пропустіть! — гаркнула. — Я — поліціант на службі.

Краще б вона була не озивалася! Невтішні батьки враз насипалися на неї, мов мухи на черв'яка.

— Мій Грумпо не винен!

— Поліційна сваволя!

— Офіцере! Чи не були б ви такі ласкаві передати моєму маленькому ковдрочку? А то без неї він не може спати.

Холлі опустила дзеркальне забороло свого шолома й попрямувала далі, не озиваючись ні до кого. А колись же уніформа викликала повагу... Не те, зовсім не те нині. Тепер ти — об'єкт для нападок.

— Даруйте, офіцере, але десь загубився мій дзбан із бородавками...

— Перепрошую, юний ельфе, але моя киця вдерлася на сталактит, то чи не могли б ви...

А ще можна почути й таке:

— Якщо ви маєте хвилинку, капітане, то чи не могли б ви підказати мені, як пройти до Джерела Вічної Юності?

Холлі аж сіпнула. Тільки туристів їй ще бракувало. Тут своїх клопотів по саму зав'язку. Ба навіть вище — як вона незабаром мала довідатися.

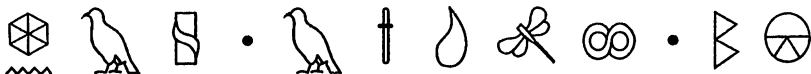
У приймальні поліційної дільниці один відомий гном-клетман заклопотано вичищав кишені всіх, хто стояв у черзі подати заяву; «обслужив» він так і поліціанта, до котрого був прикутий наручниками. Холлі потягла злодюжку електрошоковим кийком. Потужний заряд присмалив гномові шкіряні штани до сідниць.

— То ти вже й тут чистиш кишені, Мульче?

Мульч здригнувся, і з його рукавів посипалося накрадене.

— Пані начальнице! — заскиглив він із виразом удаваного каяття на обличчі. — Я ж нічого не можу вдіяти з собою. Така вже моя натура.

— Розумію тебе, Мульче. Ось чому наша натура вимагає кинути тебе в буцегарню на парочку століть.

Вона підморгнула поліціантові, що припровадив гнома в дільницю:

— Любо глянути, як ви не втрачаєте пильності.

Ельф зашарівся, нагинаючись, щоб підняти з підлоги свого гаманця й поліцейного значка.

Холлі уже тихенько, навшпиньки пройшла повз кабінет начальника, сподіваючись прошмигнути у свій куточок непоміченою.

— КУЦЬ! АНУ ЗАЙДИ ДО МЕНЕ!

Холлі зітхнула. Ну от! Починається...

Запхнувши шолом під пахву, Холлі розгладила бганки на уніформі й увійшла до кабінету командувача Корча.

Корчеве обличчя було бурякове від лютості. Взагалі він увесь час був такий, більш чи менш побуряковілий і лютий, за що його позаочі й прозивали Буряком. У дільниці навіть приймали ставки на те, скільки лишилося командувачеві до серцевого нападу — себто коли його грець візьме. Найвигідніше вважалося ставити гроші на півстоліття, не більше.

Корч постукав пальцем по місяцеміру у себе на зап'ясті.

— Ну? — грізно запитав начальник. — І котра ж це, по-твоєму, година?

Холлі відчула, як червоніють її щоки. Вона ж спізнилася лиш на одну хвилину, не більше. І ще ж як мінімум добрий десяток поліціантів з її зміни не з'явився на свої робочі місця. Але командувач Корч щоразу вибирав саме Холлі, допікаючи їй доганями.

— Центральна вулиця... — промимрила вона знічено. — Чотири смуги не працюють...

— Не ображай старшого своїми нікчемними виправданнями! — заревів начальник. — Ти ж знаєш, що таке центр міста. Вставай на кілька хвилин раніше!

Отут командувач і справді мав слухність. Холлі Куць чудово знала, що таке місто Гавань. Вона ж бо і народилася, й виросла тут. Відколи люди — «багноїди» — заходились експериментувати з глибинним бурінням, усе більше фей та ельфів стали покидати свої неглибокі твердині, переселяючись туди, де глибше та безпечніше, себто в місто під назвою Гавань. Метрополія зробилася перенаселена, обслуговуючого персоналу не вистачало. А тут іще й дозволили автомобільний проїзд через центр — от ніби й так мало смороду від усіх отих неотесаних гномів, що тиняються вулицями!

Авжеж, Корч слушно каже. Їй треба вставати трішечки раніше. Але вона цього не робитиме, поки решта не підрівняється.

— Я знаю, про що ти думаєш, — провадив Корч. — Чому це я що не день чіпляюся тільки до тебе? Чом я ніколи не гаркну на всіх отих лайдаків?

Холлі промовчала, але відповідь і так прочитувалася на її обличчі.

— Хочеш, щоб я сказав тобі, чому?

Холлі ризикнула кивнути головою.

— Тому що ти — дівчисько!

Холлі відчула, як її пальці мимоволі зціпилися в кулачки. Вона здогадувалася!

— Однак причина тут не та, про яку ти думаєш, — не вгавав Корч. — Ти — перша жінка в нашому Корпусі. Перша за всю його історію. Мільйон наших співгромадян стежить за кожним твоїм рухом.

На тебе покладають великі надії. Але є й чимало таких, хто ставиться до тебе упереджено. У твоїх руках — майбутнє сил правопорядку. Але, здається, нести цей тягар тобі не до снаги. Поки що принаймні.

Холлі розгублено закліпала очима. Досі Корч нічого подібного їй не говорив. Зазвичай він обмежувався простими зауваженнями на взір: «Поправ шолом!», командами типу «Струнко!» і всякими такими «ля-ля».

— Ти повинна зі шкури лізти, щоб показати себе з кращого боку, а це означає — бути кращою за всіх. — Корч тяжко зітхнув і впав на сидіння свого обертового крісла. — Просто не знаю, Холлі... Особливо після того, що скоїлося в Гамбурзі...

Холлі скривилася. Гамбурзька справа обернулася цілковитим провалом. Один із переслідуваних нею злочинців дременував нагору й спробував попросити в багноїдів політичного притулку. Тоді Корч мусив зупинити час, викликати Швидке реагування і здійснити чистку пам'яті чотирьом причетним до справи багноїдам. Поліція потратила на це купу свого дорогоцінного часу. І все з вини її, Холлі Куць.

Командувач узяв із письмового столу якийсь формуляр.

— Одне слово, все даремно. Я прийняв рішення. Переводжу тебе у Відділ вуличного руху, а на твоє місце беру капрала Фронду.

— Фронду? — вибухнула Холлі. — Цю нетіпанку? Цю вітрогонку? Вона — взірцевий поліціант?

І так бурякове обличчя Корча побуряковіло ще дужче.

— А чом би й ні? Ти ж ніколи навіть не намагалася показати себе з кращого боку! Або ж твій кра-

щий бік — це щось далеко не найкраще. Даруй, Куць, але ти втратила свій шанс...

І командувач відвернувся, закопався у свої папери. Розмову закінчено. Від жаху Холлі просто залякла на місці. Вона сама все зіпсувала. А яка була можливість зробити кар'єру! Така навряд чи ще коли трапиться. І вона, Холлі, легковажно викинула свій шанс на смітник. Одна лишень помилка — і її майбутнє уже в минулому. Це ж нечесно, несправедливо! Непритаманний їй гнів поймав юну ельфину, але вона його притлумила. Ні, це не той момент, коли можна дати волю роздратуванню.

— Пане командувачу! Дозвольте звернутися. Я певна: я заслужила, щоб ви дали мені ще один шанс.

Корч навіть не підвів погляду від паперів.

— Це ж на якій такій підставі?

Холлі набрала повні груди повітря.

— На підставі мого послужного списку, пане. Він промовляє сам за себе, коли не брати до уваги гамбурзького випадку. Десять успішно виконаних спецзавдань. Жодної стертої пам'яті, жодної зупинки часу, коли не брати до уваги...

— ...гамбурзького випадку, — закінчив за неї Корч.

Тут Холлі вирішила скористатися останнім своїм козирем.

— Була б я чоловіком — одним із ваших не-оціненних спрайтів — мені б ніхто не кинув жодного слова докору.

Корч метнув у неї гострий погляд.

— Стривайте-но, капітане Куць...

Але тут їхню розмову урвав один із телефонів, що стояли на начальницькому столі. Тоді задзеленчав

другий, третій! Гігантський відеоекран, що висів на стіні за спиною в командувача, зненацька затріскотів і ожив.

Корч тицьнув у кнопку, підключивши усіх, що телефонували, до конференційного зв'язку.

— Так?

— У нас утікач, — повідомив голос.

Корч кивнув головою.

— Є дані зі «скопів»? — запитав він.

«Скопами» на легіонському жаргоні називали замасковані спостережні пристрої, таємно установлені на американських супутниках зв'язку.

— Є, — підтвердив другий голос. — У Європі зафіксовано потужний сплеск. Це в районі Південної Італії. Втікач без захисного екрана.

Корч лайнувся. Всякий представник Чарівного Народу, якщо без захисного екрана стане перед очима смертної істоти, може бути побачений. А втім, якщо злочинець гуманоїдного типу, це ще не так страшно.

— Класифікація?

— Кепські новини, командире, — доповів третій голос. — Порушник — бродячий троль.

Корч стомлено потер очі. І чому всі подібні придібенції трапляються саме на його чергуваннях? Холлі цілком розуміла прикрі почуття свого начальника. Тролі — найпідступніші з усіх істот, що гніздяться у глибинних тунелях. Вони блукають плутаниною підземних ходів, нападаючи на все, що, собі на лихо, трапляється їм на шляху. Їхні крихітні мізки просто не мають місця для якихось правил чи стриманості. Час від часу котрий-небудь із тролів випад-

ково забрідав у шахту підйомника. Зазвичай під час підйому тролі, на щастя для їхніх потенційних жертв, устигали засмажитися, але декотрі все-таки вижили, і їх викидало на поверхню живими. Ошалівши від болю та світла, хай навіть не надто яскравого, вони починали нищити все на своєму шляху.

Корч енергійно потряс головою, щоб прийти до тями.

— Гарзд, капітане Куць. Здається, тобі таки світить твій шанс. Сподіваюсь, чарівної сили у тебе ще задосить?

— Так точно, пане, — збрехала Холлі, чудово розуміючи, що Корч без зайвих роздумів усуне її від завдання, коли довідається, що вона так довго нехтувала Ритуалом.

— Добре. Тоді випиши собі зброю і катай у вказаний район.

Холлі кинула погляд на екран. «Скопи» надсилали картинку якогось італійського містечка, схожого на старовинну фортецю. Червона цятка швидко рухалася через поля в бік населеного пункту.

— Твоє завдання — ґрунтовно розвідати становище й доповісти. І не берися нічого виправляти самотужки. Зрозуміло?

— Так, пане.

— Минулого кварталу ми втратили шістьох у сутичках із троями. Шістьох! І сталося це під землею, на знайомій території.

— Розумію, пане.

Корч склав губи трубочкою — це означало сумнів.

— Розумієш, Куць? По-справжньому?

— Гадаю, що так, пане.

— Чи ж ти хоч коли-небудь бачила, що троль може зробити з істотою із плоті й крові?

— Ні, пане. Не доводилося бачити.

— То й добре. Обійдися без такого досвіду й сьогодні.

— Зрозуміло, пане.

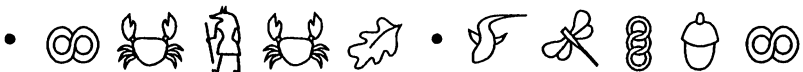
Корч люто бликнув на неї.

— Не знаю, чому, капітане Куць, але щоразу, як ти заводиш мені своєї «Зрозуміло», я починаю дуже нервувати.

І Корч таки мав усі підстави нервувати. Коли б він знав, чим обернеться це нехитре на перший погляд спецзавдання, то цієї ж хвилини подав би у відставку. Адже саме цього вечора і з цього спецзавдання мала вигулькнути історична подія. Ні, не подія типу відкриття радіоактивності чи першої висадки людини на Місяць. На таке й не сподівайтесь! Ні, то мала бути лиха історична подія на кшталт жахів іспанської інквізиції чи приходу Гітлера до влади. Лиха й печальна і для смертних людей, і для Чарівного Народу.

Не гаючи й миті, Холлі попрямувала до шахт. Її пухкий ротик, зазвичай такий балакучий, був тепер рішуче зціплений. Це ж був її останній, єдиний її шанс. Вона не дозволить собі відволіктися ні на яку дрібницю.

Звичайна вервечка нетерплячих туристів, власників перепустки на поверхню, починала зміїтися ще за рогом Підйомного майдану, проте Холлі сміливо обійшла її, помахавши черзі своїм поліційним значком. Але якийсь особливо нахабний гном не побажав дати їй дорогу.

— І як це у вас, поліціантів, виходить, що ви все катаєтеся — нагору та й нагору? Що у вас є такого особливого?

Холлі зробила кілька глибоких вдихів. Чемність — завжди й насамперед.

— Я їду в службовій справі, пане. То ви вже даруйте мені.

Гном почухав свій масивний зад.

— Чував я, що хлопці з вашого Легіону просто вигадують собі всілякі там завдання, аби зайвий раз катнути на поверхню та помилуватися місячним сяйвом. Отаке я чував!

Холлі спробувала зобразити добродушну усмішку, але те, що в неї вийшло, більше скидалося на гримасу, коли скуштуєш кислую лимона.

— Той, хто тобі це сказав, — дурень заплішений... пане. Бійці спецкорпусу виходять на поверхню тільки у випадку крайньої потреби.

Гном набурмосився. Видно було, що він сам цю чуку й вигадав, а тепер задумався, чи це не його часом обізвали при всіх дурнем заплішеним. Поки він обмірковував, що і як, Холлі вже й прослизнула у двері.

О'Гир уже чекав на неї в оперативному центрі. Цей кентавр-параноїк був щиро переконаний, що людська розвідка давно уже взяла під ковпак і всю підпорядковану йому транспортну мережу, й усі його системи стеження. Аби ворожі розвідувальні служби не прочитали часом його думок, кентавр постійно носив на голові шапку з фольги.

Пройшовши у пневматичні двостулкові двері, Холлі наштовхнулася на підозріливий погляд О'Гира.

— Хто-небудь бачив, як ти сюди заходила?

Холлі трохи подумала, перш ніж відповісти.

— ФБР, ЦРУ, АНБ, МІ-6, УЕП. Ах так, іще й УВБ.

— УВБ? — насупився О'Гир.

— Усі в будівлі, — розшифрувала Холлі.

О'Гир підвівся зі свого обертового крісла й, цокаючи копитами, наблизився до неї.

— Жартувати зволите, капітане Куць? Це таки справжній бунт. А я гадав, що гамбурзька справа вибила з тебе трохи твого зухвальства. На твоєму місці я б зосередився на поставленому перед тобою завданні.

Холлі взяла себе в руки. Він таки має слухність...

— Гарзд, О'Гире. Введи мене в курс справи.

Кентавр тицьнув пальцем у живе зображення якоїсь місцевості, передаване з «Євросата» й виведене на великий плазмовий екран.

— Оця червона цятка — троль. Він рухається у напрямку укріпленого селища Мартіна-Франка, що недалеко від міста Бріндізі. Наскільки ми можемо судити, троль набрів на шахту Е7, яка саме охолоджувалася після відправлення чергової капсули на поверхню. Шахта встигла досить схолонути, завдяки чому троляка, на жаль, не засмажився на шашлик.

Холлі скривилася. «Нічогенькі жартики», — подумала вона.

— Та нам ще трохи поталанило — тим, що наш утікач надібав дорогою якусь їжу. Він пожував корівчину-другу, на це пішло години зо дві. Завдяки цьому ще маємо трохи часу.

— Корівчину-другу?! — вигукнула Холлі. — Яке ж воно, це чудисько, завбільшки?

О'Гир поправив на голові свою фольжану шапку.

— Дорослий самець-троль. Важить сто вісімдесят кілограмів. А ікла в нього, як у дикого кабана, вепра. Як у справжнього вепра.

Холлі ковтнула слину. Все-таки добре, що їй не доручили затримати втікача.

— Гаразд уже. Що ти там маєш для мене?

О'Гир прогарцював до стола зі спорядженням і вибрав щось схоже на прямокутного наручного годинника.

— Пеленгатор. Ти знаходиш троля, а ми знаходимо тебе. Звичайна справа.

— Відео?

Кентавр умонтував у спеціальне гніздо на Холліному шоломі маленького циліндрика.

— Пряма трансляція. Вбудовано ядерну батарейку, тож час роботи не обмежений. Мікрофон спрацьовує на голос.

— Добре, — мовила Холлі. — Корч іще сказав, що я повинна взяти й підхожу зброю. Про всяк випадок.

— Увесь вибір перед тобою, — сказав О'Гир, дістаючи з купи зброї платиновий пістолет. — «Нейтрино-2000». Найновіша модель. Такого не мають навіть тунельні бандити. Три режими готовності продукту, даруй за вислів. Трохи підсмажений, середньо просмажений і перепалений на вуглинку. Він із ядерним джерелом енергії, отож можеш не ошаджувати. Ця «іграшка» переживе тебе на тисячу років.

Холлі засунула легенького пістолета до своєї наплічної кобури.

— Здається... я готова.

— Сумніваюсь, — засміявся чи то заіржав О'Гир. — Неможливо бути по-справжньому готовим до зустрічі з тролем.

— Дякую, що додав мені впевненості.

— А всяка впевненість — від незнання, — почально мовив кентавр. — Якщо ти відчуваєш у собі впевненість, ба навіть зухвальство, — значить, ти чогось та не знаєш.

Холлі хотіла була щось заперечити, але передумала. Чи не тому, що в глибині душі підозрювала: О'Гир таки має слухність.

Пневматичні підйомники працювали на струменях газу, що по спеціальних каналах подавався від земного ядра. Інженери Легіону під керівництвом О'Гира виготовили яйцеподібні титанові капсули, що могли рухатися в газових потоках. Капсули було оснащено автономними двигунами, але для термінового підйому на поверхню не було нічого кращого за природний викид магми.

О'Гир провів Холлі повз довгу низку причалів до шахти Е7. Капсула, що стояла в доку, здавалася надто вже тендітною, аби мчати, подібно до ракети, на струменях магми. Її дно було засмалене до чорноти й подзьобане ніби віспою — наслідок бомбардування кам'яною шрапнеллю.

Кентавр ласкаво поплескав капсулу по бамперу.

— Ця лялечка служить ось уже п'ятдесят років. Найстаріша з моделей, які працюють досі в шахтах.

Холлі судомно ковтнула слину. І так на неї справили моторошне враження шахти, а тут іще їхати доведеться в такій допотопній шкаралупі.

— Коли ж ви її тее, на заслужений відпочинок? О'Гир почухав своє волохате пузо.

— За такого фінансування, як нині... хіба після аварії зі смертельним наслідком.

Холлі сіпнула важкенькі дверцята, гумове ущільнення піддалося, цмокнувши. Капсулу (капсулу? Та це ж стручок якийсь...) будували аж ніяк не для того, щоб пасажирові було зручно. Місця тут ледве вистачало для тісного сидіння з реміняччям посеред джунглів електроніки.

— А це що таке? — запитала Холлі, показуючи пальцем на сірувату пляму на підголовнику сидіння.

О'Гир знічено почовгав копитами.

— Гмм... Мозкова рідина, мабуть. Під час останньої мандрівки на поверхню сталася розгерметизація. Але щілину вже залатали. Офіцер вижив. З інтелектом у нього тепер на кілька пунктів нижче, харчуватися він може тільки рідкими кашками, але він живий, і це головне.

— Авжеж, найголовніше, — іронічно підтакнула Холлі, пролазячи крізь плутанину дротів.

О'Гир позастібав на ній ремені безпеки, ретельно перевірів замки.

— Готова?

Холлі кивнула головою.

О'Гир постукав пальцем по мікрофону, вмонтованому в її шолом.

— Залишайся на зв'язку, — сказав він і захряснув дверцята.

«Не думати, тільки не думати про це, — наказувала сама собі Холлі. — Не думати про розпечений до білого потік магми, який ось-ось поглине це крихітне суденце. Не думати про те, як сила МАХ-2 махоне тебе до поверхні, вивертаючи навиворіт.

І вже ж, звісно, ні в якому разі не думати про кровожерного трюлюгу, що так і хоче випустити тобі нутрощі своїми іклищами. Ні-ні. Не думати ні про що таке... Надто пізно вже що-небудь міняти».

У навушниках пролунав голос О'Гира.

— Відлік — мінус двадцять, — сказав кентавр. — Ми перейшли на секретний канал, враховуючи можливість того, що багноїди накрили нас системою підземного моніторингу. Від них можна всього сподіватися. Одного разу нашу передачу перехопив нафтовий танкер із Близького Сходу. Ну й галасу було...

Холлі поправила мікрофон у шоломі.

— Зосередься на мені, О'Гирчику. Як-не-як, моє життя у твоїх руках.

— Ох... вибач. Ми тебе виводимо по рейках, а тоді шурхонем у головний стовбур шахти Е7. Приплив магми почнеться з хвилини на хвилину. Першу сотню клаців промчиш на ньому, а далі рухатимешся вже самостійно.

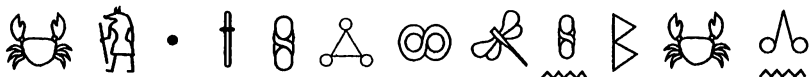
Холлі кивнула головою і стисла руками два однакові, мов близнюки, важелі управління.

— Перевірка всіх систем... Пуск!

Засичали, зашипіли, заводячись, двигуни. Крихітне суденце засіпалося у своєму доці, й пасажиркою почало калатати, мов сухою горошиною в стручку. Насилу розчула, що там О'Гир говорить їй на вухо.

— Ти тепер у допоміжному стовбурі... Готуйся! Зараз полетиш, Куць!

Холлі дістала з коробочки в панелі приладів гумовий циліндрик і закусила його зубами. Відкусиш собі язика — жодні мікрофони не зарадять. Вона

увімкнула камери зовнішнього спостереження й вивела зображення на екран.

Повільно наповзав на неї вхід до шахти Е7. Повітря тремтіло у світлі прожекторів посадкового майданчика. Гарячі білі іскри сипалися в допоміжний стовбур. Холлі не чула того ревища, але уявляла собі, яке воно. Ураган, здатний здерти з тебе шкіру, або наче одночасно завив мільйон тролів.

Її пальці ще дужче вп'ялися у важелі управління. Капсула здригнулася й зупинилась на самому краю шахти. Вгору і вниз тягся стовбур. Масивний. Нескінченний. Це так, наче мурашкою потрапити в дренажну трубу.

— Поїхали! — проскрипів голос О'Гира. — Міцніше тримай свій сніданок! «Американські гірки» ніщо порівняно з цим.

Холлі кивнула головою. Через ту гуму в зубах вона не могла говорити, але кентавр бачив її на своєму моніторі.

— *Сайонара*, любя! — по-японському попрощався О'Гир і натис на кнопку.

Затискачі випустили капсулу зі своїх зубів, і Холлі полетіла в безодню. Шлунок ельфіні стисся в кулачок, коли немилосердна сила гравітації потягла її до центру Землі. Відділ сейсмології узяв мільйон проб, поки навчився прогнозувати викиди магми — з точністю до 99,8% . Але ж ті дві десятих відсотка на похибку все-таки лишалися...

Падіння тривало цілу вічність. І саме тоді, коли Холлі вже й змирилася з тим, що ось зараз її життя обірветься серед купки металобрухту, вона раптом відчула: *почалось!* Оте незабутнє відчуття вібрації.

Відчуття, що світ довкола твоєї тендітної шкаралупки розпадається на шматки. Ось воно!

— Стабілізатори, — видихнула вона поза гумовим циліндриком.

О'Гир чи відповів що, чи й ні, вона того вже не могла розчути. Навіть самої себе не чула — тільки побачила на екрані, як висунулися стабілізатори.

Сліпучий викид магми налетів ураганом, і капсулу спочатку закрутило-завертіло! Поки-то в дію вступили стабілізатори... Напіврозплавлені брили гатили по дну, відкидаючи кораблик до стін шахти. Холлі боролась як могла, працюючи важелями управління: намагалася утримувати капсулу посередині шахтного стовбура.

Спекота в обмеженому просторі кабінки стояла просто нестерпна — смертна людина тут легко могла перетворитися на смаженю. Але легені у Чарівного Народу зроблено з міцнішого матеріалу, ніж у людей. Прискорення невидимими руками роздирало її тіло. Холлі зморгнула солоний піт із повік, силкуючись не відриватися поглядом від монітора. Викид магми цілковито поглинув її капсулу — який могутній, балів сім щонайменше! Добрих п'ятсот метрів суцільної киплячої лави. Пасмуги жовтогарячої магми кипіли й шипіли довкола, вишуковуючи слабинку в металевій шкаралупці човника.

Корпус стогнав і крєктав, клєпки п'ятдесятирічної давнини загрозово деренчали: от-от піддадуться. Перше, що Холлі зробить, коли повернеться, — це добряче копне ногою того О'Гиряку просто в його волохатий зад. Вона почувалася горішком у шкаралупці, на яку тиснуть могутні гном'ячі щєлєпи й от-от розкусять. Приречєність — і край.

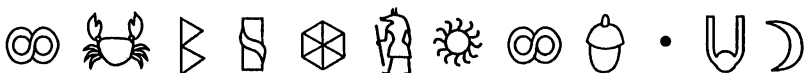
Зненацька носова пластина увігнулася, от ніби ззовні якийсь гігант завдав удару своїм велетенським кулачиськом. Заморгала лампочка, сигналізуючи, що герметизацію капсули порушено. Холлі відчула: голову їй стискає, мов обручами. Перші постраждають очі, випнуться й луснуть перестиглими ягодами.

Перевірила показання приладів. Іще двадцять секунд — поки її суденце вирветься з потоку розпалених мінералів і перейде на тягу теплових двигунів. Це ж ціла вічність — двадцять таких секунд! Щоб захистити очі, Холлі ретельно загерметизувала шолом. Ось її несе вже останній вал напіврозтопленого каміняччя...

І раптом настала тиша. Капсула попливла вгору, підштовхувана відносно лагідними спіральними потоками гарячого повітря. Холлі підключила ще й свої тягові двигуни, щоб не гаяти часу (якого в неї не було) на те повільне кружляння по спіралях висхідного вітру.

Незабаром угорі засяяло коло неонових вогнів, яке позначало зону причалу. Холлі надала капсулі горизонтального положення й націлила стикувальний вузол на посадкові вогні. Це була вельми делікатна процедура. Чимало пілотів Легіону з такими труднощами добувались сюди, аби промахнутися і проскочити повз порт, втрачаючи при цьому дорогоцінні хвилини. Але Холлі Куць ні разу не дала такої промашки. Вона — природжена літунка, була першою ученицею в Академії.

Холлі ще раз, востаннє увімкнула двигуни й подолала останню сотню метрів, використовуючи силу інерції. За допомогою ножного педального приводу провела капсулу крізь коло вогнів до посадко-

вого майданчика. Стикувальний вузол ковзнув у пази. Капсулу закріплено надійно.

Холлі вдарила себе в груди кулаком і, розщібнувши ремені безпеки, відчинила герметичні дверцята. Солодке повітря з поверхні землі враз затопило кабіну. Що може зрівнятися з цим першим вдихом після довгого польоту шахтою нагору! Холлі дихала на повні груди, виганяючи з легень затхлу атмосферу капсули. І як це її народ відмовився від такого блага — жити на земній поверхні? Ох, чому, чому її предки не лишилися тут і не дали бою тим багноїдам? Та Холлі надто добре знала відповідь: тих було незрівнянно більше. Ельфіні можуть народжувати лише по одній дитинці на двадцять років, а багноїди розмножуються мов пацюки. Ніякі чари не встоять супроти подібної плідності.

Але, ковтнувши раз-другий нічного повітря, Холлі відчула в ньому й присмак отруйних домішок. Ох, ці ще багноїди! Нищать усе, до чого тільки доторкнуться. Звісно, вони вже давно не живуть у багні, у вогких землянках. Принаймні тут, у цій країні. Понабудовували собі великих осель зі всілякими виребеньками, з окремими кімнатами для сну, для їди, ба навіть для того, щоб сходити до вітру! Пхе, якого там ще вітру — вони ж це роблять у приміщенні! Її всю аж пересмикнуло. Уявити тільки: випорожнюються у власному домі! Яка гидота. Єдина ж бо користь від випорожнення — землі повертаються забрані в неї речовини. Але багноїди й тут придумали, щоб було якнайгірше: стали обробляти оте... ну, відходи... всякою мерзотною хімією. Коли б років сто тому їй сказали, що багноїди вбивати-

муть у добриві його живлющу силу, вона б порадила такому пророкові просвердлити собі дірочки в черепочку, аби мізки трохи провітрилися.

Капітан Куць зняла зі скоби пару крил: дві овальні площини, тріскотливий двигунчик... І аж застогнала від розчарування: «Бабка!» Тьху, а не модель. Бензиновий вам моторчик, чхайте на здоров'ячко! А важке — мов підсвинок, що викачався у багнюці. От «Колібрі Z7» — це транспорт так транспорт. Працює тихесенько, мов шепоче тобі на вушко, живлення від сонячної батареї, замкненої на супутник, — на такій моделі можна двічі довкола Землі обкрутнутися! Та коли проблеми з бюджетом, мусиш літати, на чому дають.

На її зап'ясті запищав пеленгатор. Отже, вона перебуває в діапазоні прийому. Холлі вийшла з капсули, ступивши на майданчик станції. Станція була замаскована під земляний пагорб — у казках такі пагорби називають оселями фей. Чарівний Народ і справді мешкав колись у таких пагорбах, аж поки його загнали зовсім глибоко під землю. Техніки тут було небагато: кілька зовнішніх моніторів та ще пристрій са-моліквідації на випадок, якщо станцію виявлять люди.

Екрани показували, що довкола нікого немає. Чисто, шлях вільний. Ну, трохи перехнябилися вхідні двері — треба ж було тролю якомсь крізь них прола-матися. А так уся апаратура ніби цілком справна. Холлі закріпила крила й зробила крок у зовнішній світ.

Нічне небо Італії, скільки його проглядало крізь гілля, листя олив і виноградної лози, було ясне й зоряне. Цикади гучно цвірчали в жорсткій траві, в зоряному сяйві тріпотіли крильцями нічні метели-

ки. Холлі мимохіть усміхнулася. Задля цього варто було ризикнути, ще й як варто.

До речі, щодо ризику... Капітан Куць перевірила пеленгатор. Писк став куди гучніший. Троль уже підходив до мурів містечка! Що ж, природою натішимось, коли впораємося із завданням. А зараз пора діяти.

Холлі сіпнула за шнур, що звисав із плеча. Нічого. Стартер «Бабки» не спрацював. Подумки лайнулася. Скільки пустотливих дітлахів у Гавані мають «Колібри», аби літати в джунглі на канікули, а от розвідники спецкорпусу мусять задовольнятися такими крильми, що були бруттом уже на момент виготовлення. Рвонула за шнур іще, й ще раз. За третьою спробою двигунчик завівся, виплюнувши у нічне повітря струмінь диму. «Нарешті!» — полегшено буркнула Холлі й ввімкнула «повний газ». Крила захляпали, поступово їхні вимахи стали рівномірними, й ось капітан Холлі Куць важкувато піднялася в нічне небо.

Троля — порушника спокою — можна було легко вистежити навіть без пеленгатора. Звір лишив за собою смугу руйнувань, ширшу, ніж коли б тут пройшовся екскаватор. Холлі летіла низько понад землею, шугаючи поміж смугами туману й деревами, але так, щоб тролів шлях весь час лишався у полі зору. Ошаліле чудовисько проклало просіку через виноградник, потрощило кам'яну огорожу на гравій, а сторожовий пес досі трусився й скавучав під живоплотом. Небавом Холлі натрапила й на тих бідолашних корів. Видовище було не з приємних. Щоб уникнути зайвих подробиць, скажемо тільки, що, за винятком рогів та копит, від корів не лишилось майже нічого.

Пеленгатор зірвався на вереск. Отже, троль зовсім близько. Попереду вона побачила містечко: обведене зубчастими середньовічними мурами, воно гніздилося на маківці невисокого пагорба. У багатьох вікнах досі ще горіло світло. Що ж, доведеться підпустити трохи чарів.

Чарівному Народові приписують забагато всіляких чарів, але в основному то казочки й забобони. Хоча деякою магічною силою ельфи та феї все-таки володіють. Наприклад, вони мають дар зцілювати. Вміють напускати чари. А ще — зводити захисні екрани. Хоча насправді вислів «зводити екран» — хибний. Ельфи (феї) просто вібрують, пересуваються із такою частотою, що людське око не встигає їх помітити. Людина, якщо уважно придивиться (а уважними люди бувають дуже рідко), то зможе розрізнити легесеньке мерехтіння чи тремтіння повітря, але напевно подумає, що то випаровується волога. Це так типово для багноїдів — вигадувати складні пояснення для простих явищ.

Холлі звела захисний екран. На це пішло більше її сил, ніж то бувало зазвичай. Вона відчула, як від напруження на лобі їй проступили краплини поту. «Ох, таки треба мені мерщій звершити Ритуал! — подумала вона. — І що швидше, то краще».

Якийсь гамір, що долинав знизу, урвав її думки. Справжній гуркіт — таке ніяк не вписувалося у звичні нічні гуки. Холлі крутнула регулятор висоти на ранці й шугнула вниз, аби краще роздивитися. Тільки поглянути, нагадувала вона собі, оце і все її завдання. Офіцери спецкорпусу підіймаються нагору в допотопних капсулах, які душу з тебе витрушують; офіцери

спецкорпусу важать життям, вишукуючи ціль, а тоді вже прибувають у своїх комфортабельних шатлах хлопці зі Швидкого реагування.

Просто під нею бешкетував троль. Пудовими кулачиськами він трошив зовнішній мур містечка, аж брили розліталися навсебіч. Холлі тільки тихенько ойкнула. Та це ж справжнє чудовисько! Великий, як слон, але вдсятеро лихіший. І не так лихий, як нажаханий, а це ще гірше.

— Викликаю центр, — мовила Холлі в мікрофон. — Утікача виявлено. Ситуація критична, найвища категорія складності.

На зв'язку виявився сам командувач Корч.

— Уточни обстановку, капітане.

Холлі спрямувала на троля об'єktiv відеокамери.

— Втікач проламується крізь міський мур. За кілька секунд вступить у контакт із місцевим населенням. Як швидко прибуде Швидке реагування?

— Мінімум за п'ять хвилин. Ми все ще перебуваємо в шатлі.

Холлі закусила губу. Корч на борту шатла?

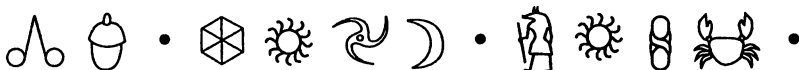
— Це надто довго, командувачу. За десять секунд усе містечко збожеволіє... Я заходжу туди!

— Забороняю, Холлі... капітане Куць! З боку людей не було запрошення. Ти ж знаєш закон. Литайся там, де ти є.

— Але ж, командире...

— Жодних «але», капітане! — урвав її Корч. — Не втручайся! Це наказ.

Усе тіло Холлі тріпотіло, мов одне велике серце. Бензинові випари туманили їй мозок. Що їй діяти? Який зробити вибір? Життя людей — чи наказ командира?

Тут троль нарешті пробився крізь стіну, й нічну тишу розколов розпачливий крик дитини.

— *Аюто!* — верескнуло маля.

«Допоможіть!» Чим не запрошення? Згодиться, як нема нічого кращого.

— Даруйте, командувачу, але троль ошалів від світла, і там діти.

— Це коштуватиме тобі нашивок, Куць! — загорлав у мікрофон Корч. Вона так і побачила перед собою його побуряковіле обличчя. — Знай: я зашлю тебе на сто років у каналізацію!

Але ця його остання погроза вже не дійшла до Холлі. Капітан Куць відімкнула мікрофон і спікірувала вниз, слідом за тролем.

Витягшись у струнку, ельфіня-поліціантка пірнула у вибиту чудовиськом діру й роззирнулася. Опинилася вона ніби в ресторані. Авжеж, ресторан, та ще й напхот напханий. І троляка тут: оно він, осліп на мить від яскравого електричного світла й безпорадно крутиться, махаючи лапами, посеред зали.

Ресторанні гості заціпеніли. Навіть та дитина, що була покликала на допомогу, тепер мовчала. Люди сиділи, витріщившись на прибульця, карнавальні капелюхи недоладно стирчали на їхніх головах. Офіціанти повклякали, хто де стояв, а величезні тачі з довгими макаронами тремтіли на їхніх розчепіренних пальцях. Пухкі італійські малята з переляку позатуляли очі пухкими пальчиками. Воно спочатку завжди так: від шоку всі втрачають дар мови. А тоді як заверещать!

Тут об підлогу розбилася пляшка вина. Чарів умить наче й не було. Зчинився неймовірний галас.

Холлі поморщилася. Тролі ненавидять гамір чи не так само, як і світло.

Троль випростав свої масивні волохаті плечі й випустив гострі кігті з лиховісним звуком «шух-х». Класична поведінка хижака. Звір наготувався завдати удару.

Холлі видобула свою зброю й поставила перемичкач на другу позицію. Ні-ні, вбити троля вона не сміла. Ні за яких обставин. Навіть задля порятунку багноїдів. Але, звісно, могла «відключити» чудовисько — до прибуття команди Швидкого реагування.

Націлившись у найвразливіше місце розбишаки — в основу черепа, вона увігнула туди чималий заряд концентрованого йонного проміння. Чудовисько захиталося, ступило кілька непевних кроків і... вкрай розлютилось.

«Усе гаразд, — заспокоювала себе Холлі. — Я захищена екраном. Тобто я для нього невидима. Всім, хто це бачив, здавалося, що просто з повітря запульсував блакитний промінь».

Троль круто обернувся до неї, аж грізно гойднулися його патли, що позлипалися від бруду й стали схожі на свічки.

«Тільки без паніки. Він не може мене бачити».

Троль підняв стола.

«Я невидима. Абсолютно невидима».

Той відвів назад волохату лапу й жбурнув стола у неї.

«Він бачить лиш легеньке мерехтіння у повітрі».

Стіл летів, перевертаючись у повітрі, просто їй в голову.

Холлі кинулася вбік. Але таки спізнилася на якусь часточку секунди. Стіл зачепив ранця на її спині й геть

чисто зрізав балона з бензином. Балон злетів угору, розсипаючи навсібіч бризки легкозаймистої рідини.

Хто не знає, що в італійських ресторанах завжди повно свічок. Так от, балон пролетів перевертом просто через розцяцькований канделябр із запаленими свічками та й спалахнув, мов який смертоносний феєрверк. Більша частина запаленого бензину виплеснулася просто на троля. А тоді на нього впала й сама Холлі.

Троль таки точно бачив її! Тепер можна було вже не сумніватися в цьому. Мружачись від потопу невисного йому світла, троль розглядав Холлі, й величезна морда звірюки була перекошена від болю й ляку. Отже, захисний екран не працює. Бо вичерпалась її чарівна сила.

Холлі відчайдушно звивалася, намагаючись вивільнитися з моторошних тролячих обіймів, але все марно. Кожен палець тварюки був завбільшки з банан, тільки зовсім не такий м'який. І ті «банани» вмить вичавили геть усе повітря з її грудної клітки. Гострі, як голки, пазурі дерли міцний матеріал її комбінезона. Ось-ось тканина не витримає — ті пазурища продеруть її, і тоді все, кінець.

Голова Холліна відмовлялася працювати. У ресторані панував хаос. Троль бив у шолом капітана поліції іклами, намагався розкусити шолом могутніми кутніми зубами. Навіть крізь фільтри Холлі відчувала смердючий віддих звіра. А ще вона чула дух смаленої вовни, адже вогонь швидко поширювався по тролевій спині.

Зелений язик тварюки шарконув, скреготнув по заборолу шолома, заслинивши всю нижню його частину. Забороло! Ось він, вихід! Її єдиний шанс.

Вільною рукою Холлі на превелику силу дотяглася до кнопок управління на шоломі. Тунельні прожектори. Надпотужні промені світла.

Вона натисла втоплену в корпус шолома кнопку, й 800 ватів чистого, не притьмареного жодними фільтрами світла вирвалися з двох прожекторів, установлених на шоломі над самими її очима.

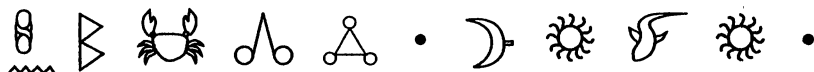
Троль позадкував, пронизливий зойк вирвався з його пащеки. Десятки келихів і пляшок ураз розсипалися на скалки. Для бідолашної тварини це вже було забагато. Спочатку троля оглушили, потім підпалили, а це, наостанок, ще й осліпили. Шок і біль нарешті пробилися до його крихітного мозку й звелили свідомості вимкнутися. Троль скорився цьому повелінню і, весь кумедно якось задерев'янівши, гупнув горілиць на підлогу. Холлі насилу встигла відкотитися, а то б її скосило гостре, мов коса, троляче ікло.

Запала цілковита тиша, яку порушували тільки дзенькіт скла, лускіт паленої вовни на тролевій спині та загальне полегшене зітхання. Холлі зіп'ялася на тремтливі ноги. Всі ці очі втупилися в неї, людські очі. Вона була видима — видима на всі сто відсотків! Вона знала: ці люди недовго перебуватимуть у стані поблажливого заціпеніння. Це не властиво їхній породі. Час і про власну безпеку подбати.

Холлі підняла відкриті долоні — міжнародний знак мирних намірів.

— *Скузате мі тутті*, — мовила ельфиня. — («Прошу у всіх пробачення»). Італійські слова легко злітали з її язика.

Італійці, чемні як завжди, промимрили у відповідь, що, мовляв, усе гаразд, нічого страшного не сталося.

Холлі повільно сягнула рукою до кишені й дістала невеличку кульку. Поклала її на підлогу.

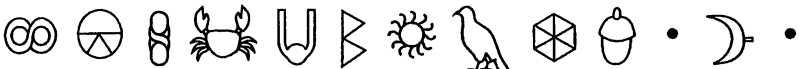
— *Гвардате*, — сказала вона. («Дивіться»).

Ресторанні завсідники, витягнувши шії, слухняно вступилися в маленьку срібну кульку. Щось у ній цокотіло, дедалі швидше, ніби відбувався передстартовий відлік часу. Холлі повернулася до кульки спиною. Три, два, один...

Бумм! Спалах! Моментальна і масова втрата свідомості. Нічого смертельного, але хвилин за сорок у всіх присутніх розболються голови. Холлі зітхнула. Тепер їй ніщо не загрожує. Поки що не загрожує. Підбігла до дверей і закрила їх на засув. Ніхто не виходить, але ж ніхто й не зайде. Хіба тільки крізь ту діру, що зяє в мурі. Та, може, ніхто й не поткнеться сюди? Тоді Холлі випустила на троля, який тлів собі, весь вміст ресторанного вогнегасника, сподіваючись лише, що крижаний порох не змусить спляче чудовисько прочнутися.

Холлі окинула поглядом увесь той розгардіяш, що вона накоїла. Ну й наламала ж вона дров! Гірше, ніж у Гамбурзі. Корч із неї сім шкур здере. Краще вже ще одна сутичка з тролем. На її кар'єрі тепер можна поставити крапку, це точно. Але раптом усе це видалося їй таким неістотним, бо жакливо боліли ребра, а тут іще накопився кошмарний головний біль, від якого вона мов осліпла. Відпочити б, хоч одну мить, щоб бадьорою зустріти Корча з його Швидким реагуванням...

Капітан Куць не стала навіть шукати собі стільця. Вона просто дозволила ногам підігнутися й повільно опустила на підлогу, вкриту лінолеумом у шахові квадрати.

Прокинутися й побачити перед собою булькату пику командувача Корча — чим не кошмар? Холліні повіки затріпотіли, очі розплющилися, і на мить їй здалося, ніби у вибалушених очах начальства промайнула тінь тривоги. Тривоги за неї! Вона могла б заприсягтися в цьому. Але цей вираз де й подівся, бо на зміну йому повернулася звична лютість, від якої Корчеві баньки витріщилися ще дужче.

— Капітане Куць! — гаркнув він без будь-якого милосердя до її болючої голови. — Що це тут, в ім'я здорового глузду, скоїлося?

Хитаючись, Холлі насилу зіп'ялася на ноги.

— Я... Тобто... Та тут... — Слова ну ніяк не хотіли складатися в речення.

— Ти не підкорилася прямому наказу. Я ж наказав тобі лишатися на місці! Чи ти не знаєш, що нам заборонено входити до людських осель без запрошення?

Холлі труснула головою, щоб в очах хоч трохи повітлішало.

— Я отримала запрошення. Дитина покликала на допомогу.

— Дуже непевне виправдання, капітане Куць.

— Є прецеденти, пане. «Капрал Груб проти Держави». Суд присяжних дійшов висновку, що заклики про допомогу, які викрикувала жінка, що потрапила в пастку, можна було витлумачити як запрошення увійти в дім. Та й ви всі зайшли ж сюди. Це означає, що й ви прийняли запрошення.

— Гмм, — з сумнівом гмукнув Корч. — Що ж, тобі ще добряче поталанило. Все могло обернутися куди гірше.

Холлі Куць роззирнулася довкола. Куди ще гірше? Чи не все в цьому закладі було потовчене на гамуз, і сорок людей лежали на підлозі без тями. Техніки прикріплювали електроди для стирання пам'яті до скронь помлілим відвідувачам ресторану.

— Ми спромоглись ізолювати цю ділянку, попри те, що півміста гамселить кулаками у двері.

— А діра в мурі?

— Поглянь сама, — посміхнувся Корч.

Холлі озирнулася. Техніки Швидкого реагування підключили до місцевої електромережі голографічний пристрій і тепер проектували на вилам зображення непошкодженого муру. Голограми дуже добре годяться на тимчасове латання, але надовго їх не ставлять, бо пильне око швидко виявляє підробку. Коли б придивитися до муру зблизька, то можна було помітити, що латка трохи просвічується і точно повторює сусідню ділянку. В цьому випадку видніли дві однакові ділянки з такою самою павутиною тріщин та двома репродукціями однієї й тієї самої картини Рембрандта. Але люди всередині ресторанчика були нездатні розглядати стіни, а на той час, коли вони попркидаються, спеціалісти з Телекінетичного відділу вже все відновлять, і сьогоднішня надзвичайна подія буде цілковито стерта з людської пам'яті.

До зали вбіг поліціант зі Швидкого реагування.

— Командувачу!

— Що там, сержанте?

— Там людська істота, пане. Відключник не подівав на неї. Вона прямує сюди. Зараз буде тут, пане!

— Захисні екрани! — гаркнув Корч. — Усім звести!

Холлі старалася. Шосили старалась. Але нічого не виходило. Її чари десь поділися, мов і не було. Із туа-

летної кімнати вийшло маленьке хлоп'я із заспаними очима. І пухким пальчиком тицьнуло просто в Холлі.

— *Чао, фоллетта* («Привіт, феєчко»), — мовило воно, а тоді видерлося батькові на коліна й заснуло.

Постать Корча замерехтіла й повернулася у видимий спектр. Командувач розлютився ще дужче, якщо таке взагалі можливе.

— Що з твоїм захисним екраном, Куць?

Холлі ковтнула слину.

— Це все від стресу, командувачу, — з надією пояснила вона.

Але Корча вже годі було обдурити.

— Ти збрехала мені, капітане! У тебе закінчилась чарівна сила!

Холлі тільки головою кивнула.

— Як давно ти востаннє виконувала Ритуал?

Холлі закусила губу.

— Здається... років... чотири тому, пане.

Корчева голова трохи не луснула, бо вся кров кинулася йому до обличчя.

— Чотири? Чотири роки тому? Дивно, що ти ще так довго протрималася! Негайно виконай Ритуал. Цієї ж ночі! Без чарівної сили я не пущу тебе назад, під землю. Ти ж наражаєш на смертельну небезпеку сама себе й усіх нас!

— Так, пане.

— Візьми в когось зі Швидкого реагування «Колібрі» й лети в древній край. Сьогодні якраз повний місяць.

— Так, пане.

— І не думай, ніби я забув про твої витівки. Поговоримо про це, як повернешся.

— Так, пане. Слухаюсь, пане.

Холлі вже крутнулася, щоб іти геть, але Корч трохи ніяково прочистив горло й гукнув її:

— І ще одне, капітане Куць...

— Так, пане?

Корчеве обличчя втратило свій звичайний буряковий відтінок і здавалося майже збентеженим.

— Ти добре попрацювала. Завдяки тобі немає жертв. Усе могло бути гірше, жахливо гірше.

Холлі засяяла, та забороло приховало її радість. Може, її все-таки не витурять із Легіону?

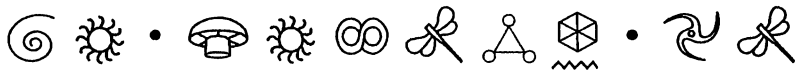
— Дякую, пане.

Корч щось буркнув у відповідь, і його фізіономія знов налилася звичним багрянцем.

— А зараз забирайся звідси й не показуйся мені на очі, поки по самі кінчики вух не наповнишся чарівною силою!

Холлі зітхнула. Яка скупа командувачева подяка!

— Так, пане. Вже вирушаю, пане.

Розділ 4

Викрадення

Після прочитання Книги Чарівного Народу перед Артемісом постала інша велика проблема: де знайти хоч якого-небудь лепрекона? Це хитрюще плем'я ельфів та фей Бог знає скільки тисячоліть крутиться довкола людини, і все ж таки досі не існує жодної фотографії, жодного відеокадру з цими істотами. Навіть підробок типу лох-неського чудовиська немає. Не хочуть вони спілкуватися з людьми і край! А хитрющі які! Досі ще жодній людині не пощастило розжитися їхнім чарівним золотом. Але ж і Книгу їхню захопити досі також не таланило нікому. Коли маєш ключа, то всяка крутиголовка стає простою, мов два плюс два — чотири.

Артеміс викликав до свого кабінету Лаккея і Джульетту. Він стояв за міні-кафедрою, гортаючи Книгу.

— Існують певні ритуали, які має здійснювати кожний представник Чарівного Народу для поповнення запасів своєї чарівної сили, — так він почав своє пояснення.

Лаккей і Джульетта кивнули головами, ніби слухали якийсь найзвичайнісінький інструктаж.

Артеміс погортав свій роздрук Книги у твердій оправі й знайшов потрібне місце.

Сила твоя від землі йде, вливається в тебе,
Їй за дарунок віддячити треба.
В повню до закруту річки прийди,
Плід чарівний ти під дубом столітнім знайди
І закопай десь чимдалі від місцини тої —
Так ти повернеш землі дар її, пресвятої.

Артеміс закрив Книгу.

— Зрозуміли?

Лаккей і Джульетта знову закивали головами, хоча всім своїм спантеличеним виглядом ніби промовляли: ні, не дуже зрозуміли.

Артеміс зітхнув.

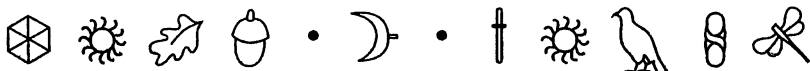
— Усякий лепреккон (чи ельф) неодмінно буває зв'язаний певними ритуалами. Дуже особливими, сказав би я, ритуалами. І нам слід цим скористатися, аби когось із них вистежити.

Джульетта підняла руку, мов на уроці, хоча віком була на чотири роки старша за Артеміса.

— Ну?

— Річ, Артемісе, в тому, що... — невпевнено почала вона, накручуючи на палець пасмо русьвих кіс. Декому з місцевих лобуряк ця її манера здавалася надзвичайно привабливою. — Ну, я про тих *неприклонів*...

Артеміс насупився. Лихий знак!

— Чи не могла б ти висловитися точніше, Джульетто?

— Ну, всякі там *непри... леприклони*, ельфи, гноми... Хіба ж вони існують на світі?

Лаккей поморщився. Це його вина, що правда, то правда. Так і не зібрався ознайомити сестричку з подробицями останньої операції.

Артемів докірливо зиркнув на нього.

— То Лаккей нічого не розповів тобі про це?

— Ні. А мав розповісти?

— Так, безперечно, мав би. Може, він просто побоювався, що ти візьмеш його на глузи.

Лаккей ніяково зіщулився. Хазяїн точно вгадав його думки. Джульетта постійно кепкувала з брата, а той не знав, як від неї відборонитися. Вона єдина могла собі це дозволити. А втім, інші люди також могли собі дозволити посміятися з Лаккея. Але тільки один раз. Останній у їхньому житті.

Артемів прокашлявся.

— Отже, ми будемо виходити з того, що Чарівний Народ реально існує і що я ще не з'їхав з глузду.

Лаккей ледь помітно кивнув головою. Джульетта лишилася непереконаною.

— Дуже добре. Тож, як я вже говорив, це плем'я повинно виконувати особливий ритуал для відновлення своїх чарівних сил. Якщо я правильно зрозумів текст, ельф чи лепреккон повинен прибути до вікового дуба, що неодмінно має рости біля закруту річки, і знайти там жолудя. Причому робити це слід під час повні — повного місяця.

У Лаккеєвих очах зажевріли вогники розуміння.

— Значить, усе, що нам треба зробити...

— ...це підключитися до погодних супутників і з їх допомогою визначити координати потрібних нам місць. Що я вже й зробив. Вірте чи не вірте, а в нашій країні збереглося не так уже й багато вікових дубів, себто таких, яким понад сто літ. Додамо сюди ще одну умову — річковий закрут (а повня скрізь одна й та сама), й дістанемо не більше й не менше, а саме сто двадцять дев'ять місць у нашій країні, за якими треба встановити спостереження.

Слуга посміхнувся. Встановити спостереження... Оце вже нарешті хазяїн заговорив зрозумілою йому, Лаккеєві, мовою.

— І ще ми повинні зробити всі належні приготування до прибуття нашого гостя, — провадив Артеміс, вручаючи Джульетті аркуш формату А4 з друкованим текстом. — Ось так треба переробити підвал. Організуй це, Джульетто. Щоб усе було зроблено відповідно до плану, без ніяких відсебеньок.

— Добре, Артї.

Артеміс набурмосився, але зовсім трішечки. З якихось самому йому не зовсім збагнених причин він був не дуже й проти, аби Джульетта називала його скороченим ім'ям, яке придумала для нього мама.

Лаккей задумливо потер підборіддя. Артеміс це помітив.

— Є запитання, Лаккею?

— Так, Артемісе. Ота знахарка з Хошіміна...

— Розумію, — кивнув головою Артеміс. — Чом ми не викрали її — було б простіше?

— Атож, пане.

— У «Народному альманасі» сьомого століття Чі Лу-ня, знайденому в загубленому місті Ш'шамо, написано таке: «Хто з Чарівного Народу хоч раз спожив хмільне з багноїдами, — себто з нами, людьми, — той помер навіки для братів своїх і сестер». Тож навряд чи б за ту фею-п'яничку вони дали хоч унцію золота. Ні, друже, нам потрібна свіжа кров. Усе зрозуміло?

Лаккей кивнув головою.

— Гарзд. І проглянь оце: тобі доведеться придбати кілька речей для наших веселих прогулянок під місяцем.

Лаккей пробіг очима список: звичайне польове спорядження, декілька чудних витребеньок, та, може, й знадобляться... Але що це?!

— Сонцезахисні окуляри? Вночі?

Артемис так хижо вишкірився, що слуги не здивувалися б, якби з-під горішньої губи в нього височила пара вампірських ікол.

— Авжеж, Лаккею. Сонцезахисні окуляри. Покладися на мене.

Звісно ж, Лаккей покладався на хазяїна. Завжди і в усьому.

Холлі увімкнула обігрівання й піднялася на висоту чотири тисячі метрів. Ні, таки «Колібрі» — це вам не «Бабка»! Де вже «Бабчиним» крилам піднятися так високо! На датчику акумулятора «Колібрі» жевріли чотири червоні смужки — більш ніж досить, щоб хутенько перелетіти через материкову частину Європи й понад Британськими островами. Хоча правила й веліли летіти по змозі над водою, але капітан Холлі Куць не втрималася й цього разу від спокуси збити по дорозі снігову шапку з найвищої альпійської вершини.

Костюм надійно захищав від погодніх крайнощів, але ельфіня все одно відчувала: холод добирається до кісток. Місяць із цієї висоти здавався просто величезним, на його поверхні можна було легко розрізнити кратери. Просто ідеально сферичне тіло. Чарівна повня. Службі іміграції, либонь, ніколи й вгору глянути, бо саме тепер тисячі ельфів, гномів, спрайтів та інших, гнаних ностальгією, пориваються вискочити погуляти на земній поверхні. Чимало їх таки потрапить сюди і, ймовірно, дехто поламає з шалу рукиноги. Мантия землі вся поточена нелегальними шахтами — поліційних постів усюди не виставиш.

Холлі добулася понад італійським узбережжям до Монако, а звідти перемайнула через Альпи до Франції. Вона любила літати, та й хто з ельфів-лепреконів не любив? І Книга повідомляє, буцім колись чарівні створіння всі мали власні крила, але помалу еволюція позбавила їх цього привілею. Усіх, крім спрайтів. Одна школа історичної думки вважала, що Чарівний Народ пішов від летючих динозаврів. Можливо, від птеродактилів. У будові верхньої частини їхніх скелетів було багато спільного. Ця теорія вдало пояснювала, чому на лопатках ельфів є невеличкі нарости.

На мить елфіні закортіло навіть зазирнути до паризького Діснейленду. Нещодавно Легіон заслав туди кількох своїх оперативників, які переважно працювали в атракціоні під назвою «Білосніжка та семеро гномів». Діснейленд — це одне з небагатьох місць на світі, де чарівні створіння могли бути на видноті й водночас лишатися непоміченими. Але що, коли котрий-небудь турист сфотографує її та й вліпить фото в Інтернеті? Тоді вже Корч неодмінно «викорчує» з м'ясом її полі-

ційного значка. Вона зітхнула з жалем і пролетіла, не знижуючись, понад вогнеграями пістрявих феєрверків.

Опинившись над Ла-Маншем, Холлі спустилася майже до самої води й полетіла, мало не торкаючись ногами білогривих хвиль. Погукала дельфінів, і вони піднялися на поверхню, помчали, вистрибуючи з води, наввипередки з ельфинею. Навіть на дельфінах людина лишила своє тавро — через затруєння морських вод. Сіра дельфіняча шкіра взялася білими плямами, у декого з них на спині червоніли виразки. Холлі усміхалася морським друзям, а серце їй розривалося від болю. Багноїди повинні за багато що відповісти.

Нарешті попереду замрів берег. Древній край! Ейрі — земля, де почався час. Найчарівніше місце на планеті. Саме тут десять тисяч років тому Діти богині Дану, прадавня божественна раса, дали бій демонам-фоморам. Тут силою своїх чарівних ударів вони проклали славетну Дорогу Велетнів. Саме тут стояв Ліа Фаїл, камінь центру всесвіту, де коронували правителів Чарівного Народу, а згодом — і чоловіка на ім'я Ард Рі. І саме тут, на жаль, місцеві багноїди завжди були найдужче схильні сприймати всілякі чари, і їм поталанило більше побачити представників Чарівного Народу, ніж будь-де на планеті. Мало того, що решта світу має ірландців за схибнутих, психів, ще й самі ірландці ніби приймають цю теорію, принаймні нічим її не спростовують. Вони й досі вірять у всякі бабусині казочки. Чогось вони, наприклад, узяли собі в голову, буцім кожне чарівне створіння, хоч би куди прямувало, неодмінно тягне з собою горнятко золота. А правда тут та, що Легіон має певний фонд для викупу своїх службовців (адже праця поліціантів

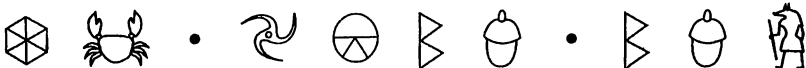

пов'язана-таки з великим ризиком), хоча й досі ніхто з людей ще не дістав звідтіля ані грама золота. Однак це ніскілечки не заважає мало не всьому населенню Ірландії вештатися довкола веселкових коромисел, сподіваючись на виграш у надприродній лотереї.

Втім, не можна не визнати: якщо Чарівний Народ і почував коли спорідненість із котрою-небудь нацією, то хіба що з ірландцями. Можливо, спричинилася до того препрославлена ірландська дивакуватість, можливо, їхня схильність до хвалькуватості. Одне слово, як стверджує інша теорія походження ельфів, спрайтів, гномів та інших незвичайних створінь, якщо Чарівний Народ і справді пов'язаний з людьми якимись кривими зв'язками, то коренів цієї спорідненості слід шукати не деінде, а саме тут, на Смарагдовому острові.

Холлі викликала на пеленгаторі зображення карти й дала команду: пошук ділянок із найкращим чарівним полем. Звісно, найкращим місцем була Тара, це неподалік від Ліа Фаїл, але такої ночі, як оця, всі послідовники стародавніх традицій, маючи в кишені перепустку на поверхню, зберуться саме біля того священного місця, щоб там потанцювати, отож ліпше туди й не потикатися.

Та неподалік виявилась непогана діляночка, трохи перелетіти за південно-східне узбережжя. До неї легко добутися з повітря, а от прикутим до землі людям дістатися туди непросто. Холлі зменшила швидкість і спустилася на висоту вісімдесят метрів. Ковзнувши понад наїжаченим бором, вона вилетіла над залитий місячним сяйвом луг, який розтинала навпіл срібна нитка річки. І там, на лузі, посеред півострівця, гордо височів самотний дуб.

Холлі перевірила пеленгатором околицю, чи немає якихось ознак життя. Нікого й нічого, тільки за два поля звідсіля пасеться корова. Дарма, корова — то не небезпека. Холлі вимкнула свої двигуни й спритно ковзнула під вікове дерево.

Чотири місяці засідок. Навіть Лаккей, до чого вже третій калач, себто професіонал цієї справи, став побоюватися довгих сирих ночей та кусючої комашні. На щастя, повня буває не щоночі.

Всі засідки повторювали одна одну. Артемід і Лаккей сиділи навпочіпки у своєму захищеному фольгою наметі й затято мовчали. Лаккей знай перевіряв апаратуру, а Артемід, не кліпаючи, все дивився в окуляр перископа. У такі ночі тиша, особливо в цьому замкненому просторі, здавалася просто оглушливою. Лаккеєві так хотілось хоч свиснути чи перемовитися словом — та що завгодно, аби тільки порушити цю моторошну мовчанку. Однак Артемід був зосереджений і абсолютно незворушний. Він не потерпів би ніяких розмов, нічого такого, що відволікало б увагу. Робота є робота.

Цього вечора вони влаштували засідку біля південно-східного узбережжя, у найнепрístupнішому місці. Лаккеєві довелося тричі збігати до джипа, щоб «на горбі» перетягти все обладнання: тричі туди й назад, через перелаз, болото і два поля. Його черевики й штани вийшли з ладу раз і назавжди. А тепер сиди в замаскованому наметі й терпи, коли твої штани просякають ґрунтовою водою по самісінькі сідниці. Артемід же якось примудрився лишитися бездоганно чистеньким.

Конструкція намету була геніально проста, і Фаулам уже надійшло кілька пропозицій (переважно від представників різних військових відомств) про запуск винаходу в промислове виробництво, але Артеміс вирішив продати патент якій-небудь міжнародній компанії — виробникові спорттоварів. Зроблено ж намет з еластичної полімерної фольги, натягнутої на скловолоконний каркас із численними шарнірними кріпленнями. Фольга, подібна до тієї, якою користується НАСА, утримувала тепло всередині, водночас не дозволяючи перегріватись закамфльованій зовнішній поверхні. Завдяки цьому ті тварини, що зазвичай чутливо реагують на джерела тепла, не могли виявити намет, навіть перебуваючи зовсім поруч нього. Велика кількість шарнірних кріплень дозволяла оболонці мовби переливатись, подібно до рідини, заповнюючи собою будь-яку заглибину, куди поміщали конструкцію. Моментально споруджуване укриття й водночас спостережний пункт. Просто опускаєш торбу з велкроїду в яму, сіпаєш за шнур — і маєш готовий намет.

Але найхитромудріші винаходи на світі не спроможні були розвіяти гнітючу атмосферу, що панувала в наметі. Щось непокоїло Артеміса. Про це свідчила павутинка передчасних зморщечок, яка залягла в кутиках його темно-синіх очей.

Після кількох ночей марного пильнування Лаккей набрався духу, щоб запитати.

— Артемісе... — нерішуче почав він. — Я, звісно, розумію, що це не моя справа, але я відчуваю: щось пішло негаразд. І якщо тільки я хоч чимось можу допомогти...

Кілька довгих миттєвостей Артемід мовчав. І кілька цих миттєвостей Лаккею бачив обличчя просто маленького хлопчика. Хлопчика, яким Артемід міг би бути.

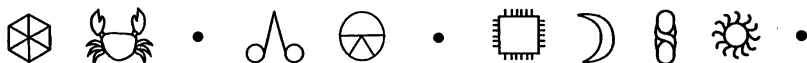
— Річ у моїй матері, Лаккею, — нарешті мовив він. — Я вже починаю сумніватися, чи вона коли-небудь...

І цієї самої миті спалахнула червона лампочка, сигналізуючи, що поблизу з'явилася жива істота.

Холлі повісила крила на низьку гілку й скинула з голови шолом, аби вуха відчули повітря. Ельфійські вуха дуже ніжні й потребують дбайливого догляду: якихось кілька годин у шоломі — й шкіра починає лупитися. Холлі обережно помасажувала гострі кінчики. Ні, шкіра не пересохла. І все це завдяки тому, що Холлі кожного дня зволожувала свої вушка, — не те що декотрі офіцери чоловічої статі. Вони як скидають свої шоломи, то можна подумати: сніг пішов.

Холлі постояла хвилику, милуючись краєвидом. Ох, який мальовничий це край — Ірландія! Навіть багноїди не спромоглися знищити цю красу. Принаймні поки що. Але дайте-но їм іще пару сторіч... Річка ніжно звивалася перед нею сріблистою змією, вода тихо плюскотіла по кам'янистому дну. Над головою поважно покрекував дуб, рипіло під свіжим вітерцем гілля...

Але до роботи! Красою природи можна буде милуватися хоч цілу ніч, але це потім — спочатку треба знайти жолудя. Так, жолудя. Холлі нахилилася до землі, розгребла сухе листя й гілочки, що вкривали глинистий ґрунт. Ось її пальці намацали гладеньке тільце дубового плоду. От і все, подумала вона, найтрудніше позаду. Лишається тільки посадити жолу-

дя в якому-небудь іншому місці, й знов повернеться, вмить наповнить її чарівна сила.

Лаккей перевірів портативний радар і трохи знизив потужність, аби прилад випадково не виказав їхнього розташування. Червоний промінь повз по екрану так повільно, мовби летаргія переходила в смерть, і тут раптом... *спалах!* Під деревом стояла постать. Занизька як на дорослу людину, але пропорції свідчили, що й не дитина. Лаккей підніс великі пальці вгору, даючи Артемісові знак. Ніби все збігається.

Артеміс кивнув головою, насаджуючи на очі темні окуляри із дзеркальними скельцями. Лаккей вчинив за прикладом хазяїна, а тоді насадив на цівку своєї рушниці спеціальний оптичний приціл, призначений для полювання при світлі зірок. Це в нього була не проста рушниця, що стріляє дротиками зі снодійним. Її виготовили на замовлення одного мисливця за слоновими іклами, який вирушав на полювання в Кенію, і відзначалася вона дальністю й скорострільністю автомата Калашникова. Цю незвичайну рушницю Лаккей придбав за безцінь в одного урядового чиновника після того, як невдаха-браконьєра стратили.

Із натренованою безшелесністю хазяїн і слуга виповзли в ніч. Невисока фігурка, що стояла перед ними, скинула з пліч якийсь прилад, потім скинула шолома з голови, явно не схожої на людську. Лаккей двічі обмотав ремінь рушниці довкола зап'ястка, приклад уперся в плече. Спалахнув вогник прицілу, й просто посеред спини тієї істоти з'явилася червона цятка. Артеміс кивнув головою. Слуга натис на гачок.

І, хоча ймовірність такого збігу була один до мільйона, саме в цей момент істота раптом нахилилася до землі.

Щось просвистіло, блиснувши яскравою іскрою в зоряному сяйві, понад Холліною головою. Капітан Куць мала досить професійного досвіду, щоб відразу збагнути: в неї хтось стріляє! Вона тут-таки скрутилася клубочком і, вихопивши пістолета, швидко перекотилася під захист вікового стовбура.

Її мозок гарячково перебирав можливі варіанти. Хто міг стріляти в неї? І навіщо?

А під дубом на неї вже чекали. Хтось заввишки з гору — але куди рухливіший!

— Гарненький пугач, — захихотіла гора, зчавлюючи Холлін зап'ясток із пістолетом у кулаці завбільшки з дідову ріпку.

Добре, що Холлі зуміла, за тисячну частку секунди до цього, висмикнути свої пальці, а то б вони тільки хрупнули, мов п'ять ламких макаронин.

— Схоже, що здатися без опору ви не бажаєте? — промовив за її спиною чийсь холодний голос.

Холлі крутнулася, ставши у бойову позицію.

— Таки не бажаєте, — мелодраматично зітхнув голос. Голос хлопчика!

Холлі прибрала найхоробрішого вигляду, на який тільки була здатна.

— Не наближайся, чоловічку! Ти ж навіть не тямиш, із ким маєш справу.

— Не тямить якраз представник Чарівного Народу, — засміявся хлопчик.

«Представник Чарівного Народу»? Звідки йому відомо, що вона — з Чарівного Народу?

— Ти, земляний черв'яче! Знай: я маю таку чарівну силу, що вмить перетворюю тебе й твою горилу на свиняче лайно!

Хлопчик ступив крок ближче до Холлі.

— Сміливо сказано, панночко. Але сказано брехню. Коли б ви й справді мали чарівну силу, як стверджуєте, то ви б її вже давно застосували. А от я вважаю, що ви занадто довго відкладали свій Ритуал і саме для того й прибули сюди, щоб поповнити запаси цієї самої сили.

Холлі так і залякла приголомшена. Перед нею стояло це людське дитя й знічев'я розмірковувало про священні таємниці її народу. Це повний провал. Катастрофа. Це може означати кінець мирному життю, яке тривало ось уже стільки поколінь. Якщо люди дізналися про існування цивілізації Чарівного Народу, то неминуче, не сьогодні-завтра, має спалахнути війна між двома видами. Вона, Холлі, повинна негайно чимось зарадити, а в арсеналі у неї залишилася тільки одна-єдина зброя.

Гіпнотичні чари є найнижчим різновидом магії, чарівної сили для них потрібні якісь крапельки, нікчемні крихти. Навіть дехто з людей має схильність гіпнотично впливати на інших. А що вже казати про Чарівний Народ! Усякий його представник, навіть практично позбавлений чарівної сили, здатен паралізувати волю будь-якої людини.

І Холлі прикликала собі на допомогу останні краплини чарів.

— Людино, — наспівно проворкувала вона, і в її голосі несподівано зазвучали басові нотки, — твоя воля у моїй владі!

Артеміс посміхнувся, надійно захищений дзеркальними лінзами своїх окулярів.

— Сумніваюсь, — відповів він і ледь помітно кивнув головою.

Холлі відчула, як маленький шприц проколов надміцний матеріал її костюма, впорснувши в її плече дозу суміші кураре й снодійного на основі хлориду сукцинілхоліну. Довколишній світ ураз розсипався на безліч пістрявих бульбашок. Сили швидко покидали її, а в голові пульсувала лиш одна думка: звідкіля? Звідки вони довідалися? Холлі поринала в забуття, а та думка знай крутилася в її голові, мов на каруселі. Звідки вони довідалися? Звідки вони довідалися? Звідки вони...

Артеміс спостеріг біль в очах маленької ельфіні, коли шприц уп'явся в її тіло, і на мить відчув жаль. Жінка. Цього він не сподівався. Жінка — достоту як Джульєтта чи мама. Але ця мить промайнула, і він знову став самим собою.

— Добрий постріл, — похвалив Лаккееву роботу, нахилиючись, щоб краще роздивитися полонянку.

Достеменно дівчина. І гарненька. Тільки на «гостровухий» штиб.

— Пане?

— Гмм?

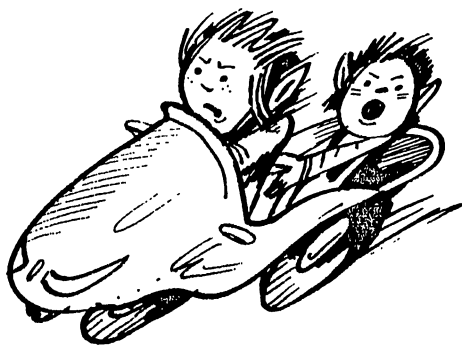
Лаккей показував на шолом, що лежав там, де його кинула ельфиня, напівзасипаний сухим листям. З маківки шолома долинали якесь дзижчання.

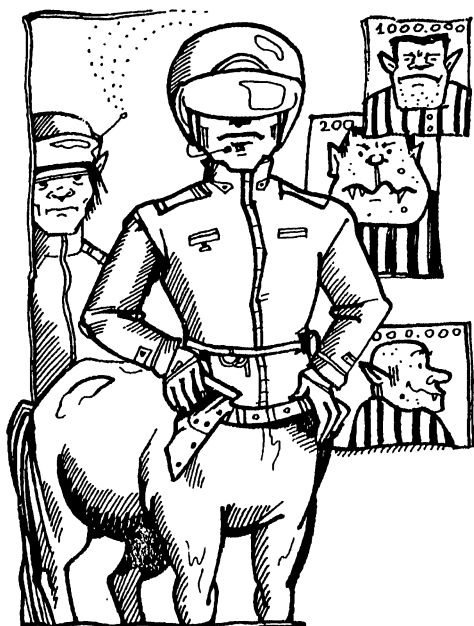
Артеміс підняв пристрій за ремінці й став зусібіч його розглядати, шукаючи джерело звуку.

— Ах, ось воно! — Він обережно виколупав із па-
зу мініатюрну відеокамеру, намагаючись не потра-
пити в поле зору об'єктива. — Ельфійська техно-
логія... Справляє враження! — пробурмотів він,
дістаючи батарейку з її ніші. Камера тихенько виску-
нула й вимкнулася. — Ядерний міні-реактор, коли
не помиляюсь. Будьмо обачні. Не слід недооціню-
вати наших супротивників.

Лаккей кивнув головою й поклав бранку в здоро-
венну спортивну торбу. Ще один вантаж, який до-
ведеться тягти через два поля, болото й перелаз.

Розділ 5

Пропала безвісти

Командувач Корч посмоктавав сигару, зроблену з якогось винятково отруйного гриба. Від її «духу» кілька бійців Швидкого реагування мало не поміли в шатлі. Порівняно з сигарним димом навіть сморід від скутого кайданами троля здавався не таким уже й задушливим. Звісно, ніхто не посмів протестувати, адже їхній бос був дразливіший за найлихіший фурункул.

А от О'Гир навпаки — дуже тішився всякою нагодою подратувати начальство.

— Я не потерплю тут цих ваших смердючих сигар, командувачу! — скандально заіржав він, шойно Корч переступив поріг оперативного центру. — Комп'ютери абсолютно не зносять диму!

Корч насупився, маючи недобру підозру, що О'Гир усе це просто вигадує. І все ж таки командувач зовсім

не хотів, щоб комп'ютери вийшли з ладу саме в момент бойової тривоги, тому й загасив сигару в кавовій чашці якогось гремліна, що саме проходив мимо.

— Ну ж бо, О'Гиряко, що за так звану «бойову тривогу» ти тут підняв? Сподіваюсь, цього разу ти маєш переконливі підстави?

Кентавр мав схильність через кожну абищицю впадати в істерику. Якось він був проголосив бойову тривогу другого ступеня тільки через те, що знацька відімкнулися його «скопи», розташовані на людських супутниках.

— Маю, і то щонайпереконливіші, — запевнив О'Гир. — Чи краще сказати: «щонайгірші»? Еге ж, дуже погані справи.

Корч відчув, як вулканічно закипає в шлунку його рідна виразка.

— Що скоїлось?

О'Гир вивів на екран передаване з Євросупутника зображення Ірландії.

— Ми втратили контакт із капітаном Куць.

— Ох, і чом це мене не дивує? — простогнав Корч, затуляючи обличчя долонями.

— Ми стежили за нею всю дорогу, аж за Альпи.

— За Альпи? Вона летіла понад землею?

О'Гир кивнув головою:

— Авжеж, знаю, це проти правил. Але всі так роблять.

Командувач хоч-не-хоч погодився. Бо й хто б вистояв перед спокусою помилуватися альпійськими краєвидами? Та й сам він, ще як був новобранцем, дістав догану за достеменно таке самісіньке порушення.

— Гаразд. Катай далі. Коли ж саме ми її втратили?
О'Гир відкрив на екрані віконце, куди вивів запис із відеокамери.

— Це зображення з міні-камери, встановленої в Холліному шоломі. Ось ми над паризьким Діснейлендом...

Кентавр натис на кнопку швидкого перемотування.

— Ну тут дельфіни, ля-ля-ля... Узбережжя Ірландії. Поки що все спокійно. Гляньте, увімкнувся її пеленгатор. Капітан Куць розшукує активні виходи чарівної сили. Ділянка номер п'ятдесят сім засвітилася червоним, тож Холлі туди й попрямувала.

— А чом не до Тари?

— До Тари? — форкнув О'Гир. — У таку повню, як сьогодні, туди, до Ліа Фаїл, зберуться всі хіпуваті чарівні істоти. Пісні, танці, музики і все таке. Уявляєте, скільки там буде захисних полів? Виглядайте, немовби вся місцевість ураз опинилася під водою.

— Гаразд, я розумію, — процідив крізь зціплені зуби Корч. — Продовжуй, та не розтягуй!

— Добре. Тільки не зав'язуйте вузлом вух. — О'Гир прокрутив ще кілька хвилин записів. — Ага, ось тут найцікавіше. Плавна, гарна посадка. Холлі чіпляє крила на гілку. Скидає шолом...

— Знову порушення правил! — не втерпів Корч. — Поліціанти Корпусу не повинні скидати....

— Поліціанти Корпусу ні в якому разі не повинні скидати шолом на землі, за винятком тих випадків, коли шолом несправний, — договорив за нього О'Гир. — Так, командувачу, всі ми знаємо, що велить статут. Але невже ви почнете запевняти мене,

що ніколи не спокушалися ковточком свіжого повітря після кількох годин польоту в небі?

— Не почну, — запевнив Корч. — Але хто ти, власне, такий, що все заступаєшся за неї? Її хрещена мама-фея? Переходь до найголовнішого!

Прикрившись долонею, О'Гир усміхнувся. Він завжди тішився можливістю побавитися Корчевим кров'яним тиском. Крім кентавра, більш ніхто не зважувався на таке. А все тому, що будь-кого іншого можна замінити. О'Гир же — незамінний. Він вибудував усю цю систему з нуля, і коли б хтось інший спробував хоча б увімкнути її без нього, О'Гира, то прихований вірус ураз зруйнував би систему, й вона звалилася б їм на їхні гостроверхі вуха, і все б тоді пропало.

— Ось вам і найголовніше. Подивіться. Несподівано Холлі випускає шолома з рук. Мабуть, він падає об'єктивом униз, бо картинка зникає. Але звук усе ще лишається, тож я зроблю голосніше.

О'Гир підсилив звуковий сигнал, відфільтрувавши фонові шуми.

— Якість звуку не дуже... Бо мікрофон у відеокамері, а вона ж зарилася носом у землю.

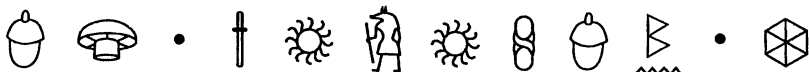
— Гарненький пугач, — промовив чийсь голос. Достеменно людський! І низький. А низький голос свідчить зазвичай про великі розміри його власника.

Корч запитливо звів брови вгору:

— Пугач?

— Так на жаргоні називають пістолет.

— Он воно що... — І тут нарешті до нього дійшла важливість цього простого твердження. — Вона вихопила зброю!

— Стривайте лишень. Далі буде гірше.

— Схоже, що здатися без опору ви не бажаєте? — запитав другий голос. Від самого його звучання командувача мов морозом продерло по спині. — Таки не бажаєте, — продовжив той самий голос.

— Це дуже погано, — насилу вимовив Корч, обличчя якого зробилося незвично блідим. — Страх як погано! Здається, капітан Куць потрапила в пастку. Ці двоє зарізяк піджидали її в засідці. Але як це стало можливо? Звідки вони довідались?

З мікрофона знову долинув Холлін голос, у ньому дзвенів метал — дівчина сміливо дивилася небезпеці в обличчя. Командувач зітхнув. Добре, хоч відомо, що вона жива. Одначе далі становище знов погіршилося: сторони обмінялися погрозами, і другий з тих двох багноїдів несподівано виявив надзвичайну обізнаність із чарівними справами.

— Йому відомо про Ритуал!

— А зараз буде найгірше.

У Корча одвисла щелепа.

— Ще гірше?

Знову голос Холлі. Цього разу вже з гіпнотичними нотками.

— Ну, тепер вони у неї в руках! — зрадів Корч.

Але він помилився. Гіпнотичні чари ніяк не подіяли на загадкову парочку — бандюги тільки потішилися.

— Оце й усі відомості про Холлі, — мовив О'Гир. — Далі котрийсь із багноїдів поколупався в камері, після чого зображення та звук зникли.

Корч спробував розглядити глибокі зморшки на перенісці.

— І за що ж нам тут зачепитися? Ми не бачили нікого й навіть імен їхніх не знаємо. Як по правді, то ми не можемо бути на всі сто відсотків певними, що у нас така критична ситуація.

— Вам потрібні докази? — спитав О'Гир, перекручуючи плівку назад. — Зараз я вам їх надам.

Кентавр знов увімкнув відеозапис.

— Ану дивіться уважно! Я прокручу її у сповільненому темпі. Один кадр за секунду.

Командувач Корч нахилився так близько до екрана, що мало не вперся у нього носом.

— Ось капітан Куць знижується. Скидає свого шолома. Нахиляється, ймовірно для того, щоб узяти жолудя, і... ось!

О'Гир тицьнув пальцем у клавішу «Пауза», зупинивши рух зображення.

— Невже не бачите нічого незвичайного?

Виразка командувачева враз закипіла з новою силою. У правому горішньому куточку екрана завиднів якийсь предмет. На перший погляд — ніби промінчик світла, але звідкіля це світло чи від чого воно відбивалося?

— Можеш збільшити оте?

— Без проблем.

О'Гир вирізнув потрібну ділянку й збільшив її в чотириста разів. «Промінчик» зайняв весь екран.

— О ні! — видихнув Корч.

На моніторі перед ними завмер шприц-дротик. Сумнівів більше не лишалося. Так, капітан Куць пропала безвісти під час виконання бойового завдання. Швидше за все загинула. Але існувала й невеличка ймовірність того, що ворожі сили захопили її в полон.

— Але ж у нас лишився ще пеленгатор?

— Так. Є сильний сигнал. Рухається у північному напрямку зі швидкістю близько вісімдесяти клаців на годину.

Командувач помовчав хвильку, гарячково складаючи план дій.

— Оголоси повну бойову готовність! Підними Швидке реагування з койок і давай їх сюди. Підготуй загін до підйому на поверхню. Підуть усі тактичні сили плюс кілька інженерів. І ти, О'Гире, теж піднімешся. Можливо, нам доведеться зупиняти час.

— Зрозумів вас, командувачу. Хочете залучити й Корпус?

— Безперечно, — кивнув головою Корч.

— Я викличу капітана Жилу. Він перший номер у таких справах.

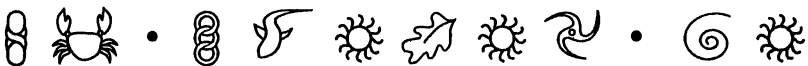
— Ні-ні! — заперечив командувач. — Для такої справи, як ця, нам потрібний буде наш найкращий спеціаліст. А найкращий — це я. Хоч і не відпочивши, я повертаюся в стрій!

О'Гира так ошелешила командувачева самопожертва, що він не міг придумати, як би дотепно це прокоментувати.

— Ви... Ви...

— Так, О'Гире. І не зображай такого подиву. Я маю за плечима більше успішних спецоперацій, ніж будь-який інший офіцер за всю нашу історію. До того ж основний курс навчання я проходив в Ірландії. Ще за часів капелюхів-циліндрів та кийків.

— Так, пане, але ж то було п'ятсот років тому, і ви вже тоді, м'яко кажучи, не були весняною брунькою.

— Ти не турбуйся, О'Гирчику, — розплився у погрозливій посмішці командувач. — Я все ще сповнений бойового запалу. А свій вік я компенсую чимбільшим пістолетом. Тож приготуй капсулу. Я лечу з найближчим викидом магми.

О'Гир кинув сперечатися й мовчки заходився виконувати наказ. Коли очі командувачеві спалахують отаким вогнем, треба витягнутися в струнку й замкнути роток на замок. Але для О'Гирового мовчазного послуху була ще й інша причина. Тільки тепер він по-справжньому збагнув, що, напевне, Холлі загрожує справжня небезпека. У кентаврів узагалі не буває надто багато друзів, і О'Гир захвилювався, коли б не втратити одного з цих небагатьох.

Артеміс, звісно, здогадувався, що в дечому техніка Чарівного Народу далеко обігнала людську, але він навіть уявити не міг нічого подібного до того скарбу, що таївся у спорядженні їхньої бранки, а тепер лежав на панелі автомобіля.

— Справляє враження, — промимрив він. — Навіть коли б наш план зірвався уже на цьому етапі, ми б могли заробити купу грошей на самих лише патентах.

Артеміс провів портативним сканером понад приладом, надягнутим на зап'ястя непритомної ельфіні. Після чого скинув відскановані ельфійські символи у програму-перекладач свого ноутбука.

— Це якийсь пеленгатор. Безперечно, товариші нашої полонянки стежать нині за нами.

Лаккей проковтнув давкий клубок.

— Прямо в цю хвилину, пане?

— Гадаю, що так. Чи принаймні стежать за цим приладом...

Артеміс затнувся посеред речення, погляд його втратив зосередженість: у його мозку проскочила іскра, народивши нову шалену ідею.

— Чуєш, Лаккею?

Серце слуги забилося частіше. Він добре знав цей тон. Щось назрівало...

— Артемісе?

— Отой японський китобій, що його арештували портові власті, — він усе ще в доці?

— Здається, так, — кивнув головою Лаккей.

Артеміс накрутив ремінець пеленгатора собі на вказівний палець.

— Чудово. Вези нас туди. Саме час показати нашим дрібненьким друзям, із ким вони мають справу.

Корч напрочуд швидко пройшов усі формальності й повернувся до строю. Таке було чимось винятковим для вищого ешелону командування. Як правило, на це йшли місяці, й треба було висидіти на багатьох нудних, згубних для інтелекту нарадах, аби дістати дозвіл на зарахування до спецзагону. На щастя, Корч мав сякий-такий вплив на Головного командувача.

Як приємно було знов надягти на себе польову уніформу! Корч навіть зумів переконати самого себе, що комбінезон обтягує його в поясі аніскілечки не тісніше, ніж колись. А «гарбузик», що випинався спереду, — тож, мовляв, через усе це нове спорядження, яким напхали форму. Щоправда, на ознайомлення з технічними новинками у Корча не

було часу. Єдине, що цікавило командувача, — це крила за плечима й трицівковий багатофазовий бластер із водяним охолодженням, який звисав на ремені біля стегна, — найпотужніша ручна зброя, що будь-коли з'являлася під землею. Старенький бластер, ніде правди діти, але він уже добрий десяток разів виручав Корча в боях, і з ним командувач знову почувся справжнім бойовим командиром.

Найближчою до місця, де перебувала тепер Холлі, була шахта Е1, що під Тарою. Аж ніяк не ідеальне місце для секретної операції, але, оскільки вони мали тільки дві години, поки повня не почала шербитися, часу на надземні перельоти просто не лишалося. Аби покінчити з усім цим неподобством до схід сонця, треба було діяти винятково швидко. Тож командувач Корч звелів звільнити шахту Е1 для своєї команди, через що довелося відтиснути набік гурт туристів, які вистояли в черзі не менше двох років.

— Термінове завдання, — прогарчав Корч на обурені протести представниці туристичної агенції. — І, до того ж, за моїм наказом скасовуються всі звичайні рейси на поверхню, поки не минеться нинішня криза.

— І коли ж вона минеться? — верескнула розлючена гномиця, вимахуючи блокнотом, от ніби збиралася написати скаргу.

Корч виплюнув недокурок сигари й розчавив його каблуком. Той жест був такий промовистий, що далі нікуди.

— Мадам! — гаркнув командувач. — Шахти відкриємо тоді, коли я переконаюся, що це можна зробити. А зараз, якщо ви з вашою ядучою уніформою не заберетеся з моїх очей, я відберу у вас лі-

цензію туроператора й накажу кинути вас у камеру за вчинення перепон виконанню офіцером спецкорпусу бойового завдання!

Бідолашна представниця турагенції враз зів'яла й зашилася в чергу своїх туристів, проклинаючи свій костюм за те, що виявився таким надто блискучим та рожевим.

О'Гир уже чекав на командувача біля капсули. Попри всю серйозність моменту, він не втерпів і знущально заіржав, позираючи на Корчів животик, що й під щільним комбінезоном усе ж таки досить помітно колихався.

— Командувачу! А ви певні, що ви один? Є ж правило: одна капсула — один пасажир!

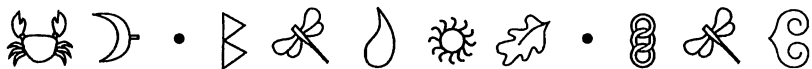
— Ти про що це? — вишкірився Корч. — Я тільки один...

І тут він перехопив кентаврів промовистий погляд, що вперся в його живіт.

— Ах, он воно що. Ха-ха. Дуже кумедно. Але обличчя веселощі, О'Гиряко. Знаєш, навіть моєму терпцю є край.

Марна погроза! І кентавр, і командувач добре це знали. О'Гир не лише вибудував з нічого всю їхню систему підземних комунікацій, а ще й краще за всіх умів передбачати викиди магми. Коли б не він, людська техніка завиграшки наздогнала б (і перегнала) хитромудрощі Чарівного Народу.

Корч вліз у капсулу й прив'язався ремінячком. Звісно, командувачеві елітних підрозділів не підсунули якогось там вікового розтрісканого та латаного-перелатаного корита, а подали найкраще з ельфійської технології. Це ж була просто лялечка — щойно зі

складального конвеєра. Така вже срібляста, осяйна, з новаторськими зазубленими хвостовими стабілізаторами, які, здогадно, мали автоматично пристосовуватися до мінливостей магматичних потоків. Теж винахід О'Гира, само собою зрозуміло. Вже протягом доброго сторіччя він у своїх дизайнах капсул схилявся до футуристичного стилю — щоб чимбільше було неону та всякої гуми. Щоправда, останнім часом кентаврові стало дедалі більше смакувати ретро: лискучі-блискучі поверхні замінювалися панелями «під горіх» та шкіряними оббивками. Корчеві такий декор у стилі ретро чомусь припав до смаку.

Вхопившись за важелі управління, командувач раптом усвідомив, як давно він уже не літав по шахтах на потоках магми. О'Гир завважив Корчеве збентеження.

— Не турбуйтеся, шефе, — заспокоїв кентавр — цього разу широко, без глузування. — Це все одно, що кататися на однорогові. Раз навчившись, уже не розучишся.

На відповідь Корч щось непевно буркнув.

— Та виводь уже цю колясу на дорогу! — нарешті промимрив він. — Поки я не передумав.

О'Гир зачинив дверцята капсули, й ущільнювальне кільце засичало, надійно загерметизувавши вхід. Кентавр бачив крізь кварцеве скло, як Корчеве обличчя набуло зеленкуватого відтінку. Тепер командувач не виглядав таким уже страшним. Швидше навпаки.

Артемісові довелося у польових умовах проробляти вельми складну операцію над ельфійським пеленгатором. Це ж просто подвиг: переробити такий

прилад, не зруйнувавши при цьому його тонкого механізму. Застосована в тому пристрої технологія була просто незбагненна. Одне слово, Артеміс почувався мовби хірургом, що мусить робити операцію на серці за допомогою ковальського молота.

Навіть відкрити оту трикляту штуковину — це вже проблема. Голівки мініатюрних гвинтиків не піддавалися ні пласким, ні хрестоподібним викруткам. Навіть з-поміж чималого Артемісового набору торцевих ключів не знайшлося такого, котрий би підійшов до тих украй тонесеньких пазів. «Міркуй з позицій майбутнього! — звелів собі Артеміс. — Дивися з погляду найпередовіших технологій!»

І через кілька секунд мовчазного розмірковування йому сяйнуло. Магнітні гвинтики! Це ж так очевидно. Але як створити обертове магнітне поле на задньому сидінні автомобіля? Неможливо. Тільки й лишалося: спробувати відкручувати гвинтики вручну за допомогою звичайного магнітика.

Артеміс виколупав невеличкого магнітика з кишеньки в коробці з інструментами і приклав до мініатюрних гвинтиків — спочатку одним полюсом, тоді другим. Негативний полюс трохи розворушив їх. Цього Артемісові цілком вистачило, щоб ухопити головки тонкими щипчиками, і незабаром панель пеленгатора пощастило зняти.

Мініатюрна проводка. І жодних тобі слідів паяння. Певне, Чарівний Народ використовує якийсь інший тип зв'язувального матеріалу. Мав би Артеміс час, то, можливо, й зміг би розгадати принцип дії приладу, але обставини вимагали негайно вдатися до якоїсь імпровізації. Доведеться постави-

ти на неуважливість супротивника. І якщо підземне плем'я хоч у чомусь подібне до людей, то воно побачить тільки те, що хоче побачити.

Артемій підніс зняту горішню панельку до лампочки, що горіла в салоні. Досить прозора, підійде. Трохи розпливчасте, але загалом досить виразне зображення. Тоді юний умілець повернувся до розкритого пеленгатора, обережно відвів убік жмут тонюсінких блискотливих провідків і вставив на звільнене місце мініатюрну відеокамеру. Краплею силікону приклеїв мікрофончик завбільшки з горошинку. Грубо склепано, але надійно. Є сподівання, що все це спрацює.

Без відповідних інструментів магнітні гвинтики ніяк не хотіли повертатися на місце, тож Артемісові довелося поприклеювати і їх. Неохайно, але зійде, та й навряд чи пеленгатор розглядатимуть дуже пильно. А якщо все ж таки пильно? Ну, тоді він, Артемій, просто втратить ту перевагу, на яку й так не дуже розраховував.

Лаккей вимкнув фари далекого світла — вони вже опинилися в межах міста.

— Артемісе, незабаром будуть доки, — кинув слуга через плече. — Десь тут має бути митниця, вона ж і пункт акцизних і всяких зборів.

Артемій кивнув головою. Що правда, то правда. Порт — це ж справжня артерія кипучої нелегальної діяльності. Понад п'ятдесят відсотків контрабанди потрапляє до країни через цей невеликий, завдовжки з півмилі, відтинок узбережжя.

— Ну то, Лаккею, готуйся здійснити маневр на відвернення уваги. Мені треба дві хвилини, не більше.

Слуга задумано кивнув головою:

— Як завжди?

— А чом би й ні? Повправляйся — чи то повправляй декому руки-ноги.

Артемис сказав — і розгублено закліпав. Чого це він розжартувався? Вже вдруге, протягом такого короткого проміжку часу, жартує! Причому це вже вголос. Обачнішим треба бути. Не час для легко-важних витівок.

Докери стояли й крутили собі «козячі ніжки». Та й нелегка ж це робота, коли твої пальці завбільшки з олов'яні виливанці! Але у них таки виходило. Ну, а якщо кілька крихт коричневого тютюну й впало на грубо обтесані плити-кругляки, то й що з того? У маленького чоловічка, що метається по доках після того, як не подбав про сплату державі податків, тютюнцю повно, а ціна сміховинна.

Лаккей підійшов до роботяг. Очі його були прикриті козирком кепки.

— Холодний вечір! — сказав замість привітання до гурту.

Ніхто йому не відповів. Поліціанти нині бувають які хочеш — може, й цей здоровило в цивільному також «коп»?

А здоровезний незнайомиць не хотів відчепитися.

— Та вже краще попрацювати, ніж ковтати дрижаки на такому холоді, — заявив він.

Котрийсь із роботяг, мабуть, пришелепкуватий трохи, не втримався й відповів згідливим кивком голови. І заробив від товариша стусана ліктем під ребра.

— Але шкода, дівчатка, — здвигнув незнайомиць плечима. — Видно, що ви й дня не попрацювали як слід у своєму житті.

І знову жодної відповіді. Але цього разу тому, що докери приголомшено пороззявляли роти.

— Гай-гай, та ви ж просто гурт нікчемних волоцюг, я бачу, — весело провадив Лаккей. — У важкі часи на вас, може, й дивилися б як на чоловіків, але за сучасними мірками... ви просто купка тюхтіїв у робах.

— Гр-р-р! — вихопилося в котрогось із докерів. І це було все, на що він спромігся.

Лаккей підвів брову:

— Гр-р-р? Зворушливо, хоч і невиразно. Ми-ла артикуляція. Мама, либонь, дуже пишаються вами.

Ну, цей нахаба уже явно переступив межу дозволеного. Згадав їхніх матерів! Тепер ніщо не врятує його від доброї прочуханки, навіть той факт, що він — простак. Так, простак, хоч і з добре підвішеним язиком. Але в бійці все вирішує не язик, а кулак.

Роботяги затоптали свої недокурки й поволі обступили кривдника півколом. Шестеро на одного. Шкода їх, та й годі. Але Лаккей ще не все сказав.

— Так, мої леді, поки ще не почали, домовимось: не дряпатись, не плюватись і не скаржитися потім мамусям.

Це вже була остання крапля. Роботяги заревли і як один накиннулися на зухвальця. Коли б вони хоч трохи уважніше придивилися до свого супротивника в останній момент перед сутичкою, то могли б спостерегти, що він саме в цю мить трохи присів, змістивши свій центр ваги донизу. А ще вони могли б помітити, що долоні, які він дістав із кишень, і формою, й розмірами надто вже нагадують лопати. Але ж ніхто на нього й не звертав уваги — кожен був

заклопотаний тим, що стежив за товаришами, не бажаючи опинитися з супротивником сам на сам.

У чому завдання цього маневру? А в тому, що він мусить відвертати увагу. Сутичка має бути масовою і галасливою. Таке було зовсім не в Лаккеєвому стилі. Як на нього, то куди краще було б підстрелити цих джентльменів з відстані в п'ятсот метрів дротиками зі снодійним. Ну, а якщо не це, якщо вже сутички не уникнути, то він завдав би кілька ударів великим пальцем у нервовий вузол на шії — тихолихо, і комарик носа не підточить. Але тоді весь задум звівся б нанівець.

Ось чому Лаккей викинув із голови всю свою бійцівську науку і, завивши, мов демон, удався до найвульгарніших засобів, які тільки використовуються у вуличних бійках. А втім, вульгарні — це ще зовсім не означає неефективні. Можливо, який-небудь шаолінський чернець і зумів би розгледіти за цими перебільшеними випадками щось витонченіше, але ж цих чолов'яг навряд чи хто коли тренував. А як по правді, то вони були ще й не зовсім тверезі.

Першого нападника Лаккей звалив дужим ударом знизу. Двох інших стукнув лобами — геть як у дешевому бойовику. А четвертого — ох, довічні сором і ганьба на Лаккеєву голову за вишуканість прийому! — збив ударом ноги в розвороті. Але найпоказовіший спосіб дістався останній парі. Слуга-охоронець ухопив обох докерів за широкі коміри роб і, перекотившись на спину, шосили жбурнув їх у воду. Гучні виляски, а потім люті зойки. Якраз те, що треба.

Дві автомобільні фари виринули з-під чорної тіні вантажного контейнера, й велика, офіційного вигляду машина помчала, завиваючи, причалом. Як і слід було сподіватися, митниця вийшла на нічне полювання, стривожена незвичним галасом. Лаккей посміхнувся з похмурою втіхою і шаснув за ріг. Його вже й слід прохолов, коли митники, вимахуючи своїми значками, почали розпитувати потерпілих. Та й небагато ж вони випитали. «Здоровенний, як будинок!» Навряд чи за таким описом удасться знайти нічного розбишаку.

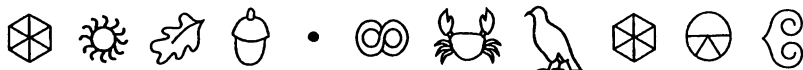
Коли Лаккей добувся до машини, Артеміс уже сидів у ній. Хазяїн також виконав те, що собі задумав.

— Добра робота, друзяко, — похвалив він. — Хоча я певен: твій навчитель бойових мистецтв перевернувся у своїй труні. Ногою в розвороті! Та як ти міг?

Лаккей прикусив язика й дав задній хід, виводячи машину з дерев'яного помосту. Пройжджаючи по естакаді, він не втерпів і все-таки визирнув у вікно на скоєне ним неподобство. Митники якраз витягали мокрого як хлющ докера із брудних портових вод.

Цікаво: і для чого була потрібна Артемісові вся ця шамотня? Але хоч питай, хоч не питай, відповіді від хазяїна не дістанеш. Поки що. Своїми планами Артеміс не ділився ні з ким — до слухної, на його думку, миті. А коли вважав, що слухна мить наспіла, то так воно зазвичай і бувало.

Корч весь трусився і насиливиліз із капсули. Щоб таке та траплялося в його часи? Хоча, сказати правду, тоді воно було, либонь, куди гірше. В добу циліндрів та кийків не існувало ні зручного полі-

мерного реміняччя, ні автоматичних стабілізаторів, не кажучи вже про монітори, через які можна стежити за власним польотом. Покладатися доводилось хіба що на шосте чуття та на якісь чари. У певному розумінні Корч волів, щоб усе лишалось, як було колись. Адже наука виганяла чари з усього, за що тільки бралася.

Спотикаючись, він рушив тунелем, що вів до терміналу. Оскільки Тара вважалася своєрідною туристичною Меккою, цю станцію обладнали відповідно: тут була щонайсучасніша почекальня. З однієї тільки Гавані сюди прибувало по шість шатлів на тиждень. Звісно, що не на викидах магми. Туристи, які платять великі гроші, не люблять, щоб їх трясло та підкидало, і ладні зносити подібну стусанину тільки в одному-єдиному випадку — під час нелегальних проривів до Діснейленду.

Чарівний пагорб був напхотом напханий різноплемінним натовпом — усі вони поверталися зі Свята Повні й нарікали на затримку рейсів додому. Спрайтиня-касирка ховалась за своїм столом, бо її узяли в облогу розлючені гремліни.

— Я ж ні в чому не винна! — пищала, виправдовуючись, касирка. — І не треба мене чарувати! Он іде ельф, який за все це відповідає, до нього і звертайтеся.

І тремким зеленим пальцем показала на командувача, що саме наближався. Розлючені гремліни обернулися були до Корча, але, вздрівши на його стегні трицівкового бластера, визнали за краще відвернутися, мовби нікого й не бачили.

Корч схопив зі столу мікрофон, витягнувши його на всю довжину дроту.

— А зараз вислухайте мене! — гаркнув він, і його рипучий голос залунав по всіх куточках вокзалу. — Я командувач Корч із Корпусу. На поверхні виникла надзвичайна ситуація, і я був би вдячний усім цивільним особам за розуміння й співпрацю. По-перше, я хотів би, щоб ви всі перестали дзяволіти, а то я не чую власних думок!

Тут Корч зробив паузу, щоб переконатися, чи його перше побажання сприйнято з належною повагою. Ага, сприйнято.

— По-друге: я хотів би, щоб ви всі, у тім числі й оті писклята, посідали чемно на лавках і сиділи, поки я вийду звідси. А тоді можете скільки завгодно перекирвляти мене. Чи робити, що цивільним до вподоби.

Ніхто й ніколи не зміг би закинути Корчеві надмірну чемність. Хай би тільки посмів!

— І, по-третє, хай підійде сюди той, хто тут за все відповідає. Негайно!

Корч жбурнув мікрофон на стіл. Від пронизливого вереску в гучномовцях у всіх, хто перебував у залі, мало не полопалися барабанні перетинки. Зате протягом якоїсь частки секунди з'явився захеканий ельфо-гоблінський гібрид — мов з-під землі виріс біля командувачевого ліктя.

— Чим ми можемо допомогти, командувачу?

Корч кивнув головою, запихаючи в дірку під носом товсту сигару.

— Прокладіть мені тунель крізь це стовпище, щоб я перейшов залу! — процідив крізь щілину в ротовому отворі. — І жодних мені митниць, жодних іміграційних служб. А як сюди прибудуть мої хлопці, відразу починайте скидати юрбу вниз.

Директор станції «Тара» ледве не вдавився клубком у горлі.

— Як, усіх до одного?

— Так. Включно з персоналом станції. І заберіть усе, що зможете піднести. Повна евакуація. — Командувач помовчав, люто втупившись у бузкові очі директора. — І це не навчальна тривога.

— Ви хочете сказати...

— Так, — підтвердив невисловлене Корч на ходу, вже спускаючись пологою площиною. — Багноїди вдалися відносно нас до відверто ворожих дій. Ніхто не знає, до чого це призведе.

Ельфогоблін задумано дивився вслід Корчеві, аж поки той зник у хмарі сигарного диму. Відверто ворожі дії? Це могло означати і війну. Він набрав на мобільному телефоні номер свого бухгалтера.

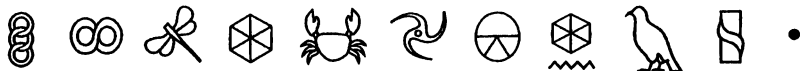
— Луб? Ага, це я. Я хочу, щоб ти продав усі мої акції поверхневого сполучення. Так, усі. Маю підозру, що їх вартість от-от різко впаде.

Капітан Холлі Куць мала таке відчуття, ніби якась гігантська п'явка висмоктує її мозок через вуха. Силкувалася збагнути, що ж могло викликати цей жахливий біль, але розум ніяк не міг догукатися пам'яті. Просто лежати й дихати — оце чи не все, на що вона була здатна.

Пора спробувати вимовити хоч якесь слово. Щось коротке й просте. Наприклад, «допоможіть». Холлі уривчасто вдихнула і відкрила рота.

— Помоміть! — насилу вимовили її неслухняні губи.

Нікуди не годиться. Навіть п'яний гном висловлюється зрозуміліше.

І що ж це з нею відбувається? Чому вона лежить на спині, а сил у неї не більше, ніж у перетлілого корінчика? Що могло спричинити таку немічність? Холлі зосередилась, намагаючись обманути вогнище засліпливого болю.

Троль? Це він її потрощив? Невже троль так покалічив її в тому ресторані? Ніби й правдоподібне пояснення. Але ж ні. В голові замрів якийсь спогад про древній край. Ага, там мав відбутися її Ритуал... І щось так муляє в кісточку...

— Привіт!

Голос. Але не її власний. І навіть не ельф'ячий.

— То ви прокинулись?

Котрась із європейських мов. Латина. Ні, це англійська. То що, вона опинилася в Англії?

— А я вже думала, дротик вас убив. У прибульців нутрощі не такі, як у нас. Я надивилася про це по телику.

Нісенітниця якась. Прибульці, нутрощі? Що воно меле, це створіння?

— А ви міцненька на вигляд. Наче Мучачо Марія — знаєте, це карлиця-борець із Мексики.

Холлі застогнала. Щось геть незрозуміле. Чи це підводить її хист до мов? Пора б уже з'ясувати, що воно за божевілля чіпляється тут до неї. Зібравши докупи всю свою волю, Холлі насилу розплющила одне око. Й відразу ж його заплющила. Тому що згори на неї дивилася велетенська муха-альбінос.

— Не лякайтесь, — промовила муха. — Це ж окуляри від сонця.

Цього разу Холлі розплющила обидва ока одночасно. Створіння постукало пальцем по сріблястому

оку. Ні, то не око. То скельце. Створіння носило дзеркальні сонцезахисні окуляри. Такі самі окуляри, що й ті двоє носили... Навальною хвилиною наринували спогади, враз заповнивши зяйливий провал у її пам'яті. От ніби клацнув кодовий замок, і відчинилися дверцята. Так: вона була вирушила, щоб виконати Ритуал, а двоє людей її викрали. Двоє людей, що напрочуд багато знали про Чарівний Народ...

Холлі знову спробувала заговорити.

— Де... де я?

Людська особина захоплено захихотіла й заплескала в долоні. Холлі звернула увагу на її нігті: довгі й пофарбовані.

— То ви розмовляєте по-англійському? І що ж це за вимова у вас така чудна? Схожа на всі акценти відразу!

Холлі поморщилася. Голос дівчини вганявся свердлом у її болючу голову. Підняла до очей праву руку. Немає пеленгатора!

— Де мої речі?

Дівчина погрозила їй пальцем, мов неслухняній дитині.

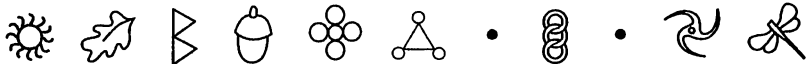
— Артемісові довелося забрати вашого пістолетика та й усі інші цяцьки. Аби ви часом не поранилися.

— Артеміс?

— Так, Артеміс Фаул! Це ж він усе придумав. Бо він у нас завжди все придумує.

Холлі здригнулася. *Артеміс Фаул*. Чомусь від самого цього імені її мов морозом обсипало. Погана прикмета. Ельфійська інтуїція ніколи її не підводила.

— Знайте: по мене прийдуть, — видавила вона. Слова з хрипом зривалися з її пересохлих губів. — Ви самі не тямите, що накоїли.

Дівчина насупилася.

— Авжеж, ваша правда. Я й справді не тямлю, що воно діється. Тож і не сподівайтесь хоч щось випитати в мене хитрощами.

Насупилася й Холлі. Либонь, що й справді так: безглуздо затівати хоч якісь розумові ігри з цією людською особиною. Ельфіня могла сподіватися хіба на свої гіпнотичні чари, але ж очі дівчини надійно захищено дзеркальними окулярами. Хай їм дідько, цим багноїдам! Звідки, звідки вони могли все вивідати? Та про це можна подумати згодом. Поки що капітан Куць мала куди нагальніше завдання: придумати спосіб змусити це дівчисько розлучитися з її дзеркальними окулярами від сонця.

— А ви гарненька, — мовила Холлі голосом, що аж млів від медових лестощів.

— Гм, дякую вам...

— Холлі.

— Дякую вам, Холлі. Якось мій портрет були видрукували в місцевій газетці. Я перемогла на конкурсі «Міс Ярмарок цукрових буряків-1999».

— Я так і знала. Бо у вас природна краса. Б'юсь об заклад: у вас надзвичайні очі.

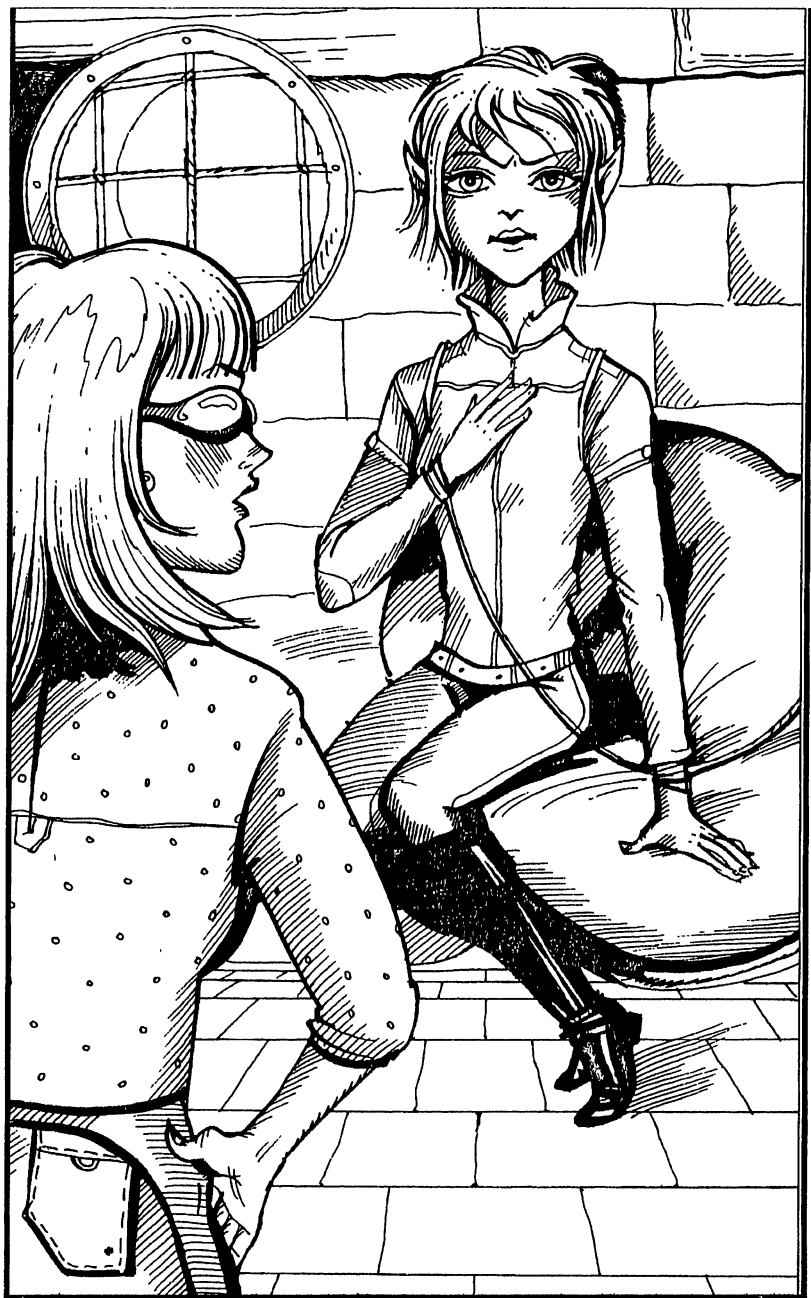
— Всі мені це говорять, — кивнула головою Джульетта. — Вії мов стрілки на годиннику.

— Як жаль, що їх не видно за окулярами, — з удаваним сумом зітхнула Холлі. — Хоч би краечком ока побачити...

— А чом би й ні? — Джульеттині пальці вже взяли за дужки окулярів, але раптом дівчина заваглася. — Хоча, здається, я не повинна цього робити.

— Чом ні? Лиш на одну мить!

— Не знаю. Артеміс суворо наказав нізачо їх не скидати.

— Він же не дізнається.

Джульетта показала пальцем на прикріплену до стіни відеокамеру.

— О, ще й як дізнається! Артеміс про все завжди довідується. — Дівчина нахилилася ближче до ельфіні. — Часом мені здається, що він навіть читає мої думки.

Холлі набурмосилась. Знов нічого не виходить через цього всюдисущого Артеміса!

— Та ну що ви! Це ж тільки на секундочку. Скинете, а потім знов надягнете. Яка може бути від цього біда?

Джульетта удала, нібито обмірковує слова ельфіні.

— Біди, напевне, ніякої, — промовила вона на решті. — Якщо тільки ви не хочете мене загіпнотизувати. — І вже грізним тоном: — Та що я вам — дурепа?

— А я придумала дещо інше, — вже сердитим голосом мовила Холлі. — Ось хай-но я встану, то як дам тобі по пиці та й зніму з тебе ті дурнуваті окуляри!

Джульетта зареготала — так весело, мовби нічого смішнішого в житті не чула.

— Ой гарно сказано, ельфине!

— Я серйозна як смерть, людино.

— Ну, коли серйозно, — зітхнула Джульетта й, просунувши під окуляри мізинця, втерла сльозу, — то є дві причини, чому в тебе це не вийде. По-перше, Артеміс сказав, що ви, чарівне плем'я, коли потрап'яєте в людську оселю, повинні слухатися всіх наших наказів. А я наказую тобі залишатися в ліжку.

Холлі заплющила очі. Знову гірка правда. І про це їм відомо! Звідки? Звідкіля вони все це вивідали?

— І по-друге, — Джульєтта знов усміхнулась, але зуби її блиснули хижо: таки братова сестричка! — Я пройшла такий самий курс навчання, що й мій брат, з яким ти вже познайомилася. І, до речі, мені страх як кортить відпрацювати на кому-небудь мій улюблений кидок через голову.

«Ну, це ми ще побачимо, людинко, хто на кому буде відпрацьовувати кидки», — подумала Холлі. Але спочатку капітанові Куць треба відновити форму на всі сто відсотків. А ще ж ота штучка в черевуку, яка муляє їй в кісточку... Холлі здогадувалася, що воно таке! І, якщо її здогади правильні... саме з того «камінчика» й має зародитися план її визволення.

Сигнал із Холліного пеленгатора надходив просто на внутрішній екран командувачевого шолома. А от шлях до Дубліна забрав куди більше часу, ніж сподівався Корч. Сучасні моделі крил виявилися набагато складнішими за звичні колишні, а командувач, як на те, ще й нехтував курсами підвищення кваліфікації (він називав це «кваліфікція»). На потрібній висоті йому майже пощастило звести карту, що світилася в нього на заборолі, з вулицями реального Дубліна, що простирався вниз. Майже — бо в око впадали й кричущі невідповідності.

— О'Гире, ти, надута кентаврюко! — гаркнув Корч у мікрофон.

— Проблеми, босе? — прогугнявив невиразний голос.

— Проблеми? У мене? Це в тебе проблеми! Ти коли востаннє обновляв дублінські файли?

Вуха Корчеві наповнились якимись хрумкотливо-чавкотливими звучками. О'Гир чи не підобідував у цю хвилину.

— Даруйте, командувачу. Ось я дожую цю морквинку. Ням-ням, нум-нум... Дивимосся... Дублін... Ага, в сімдесят п'ятому. Себто в тисяча вісімсот сімдесят п'ятому році.

— Я так і знав! Місто неспізнанно змінилося. Люди примудрилися змінити навіть обриси берегової лінії.

О'Гир хвильку помовчав. Корч просто відчував, як кентавр силкується розв'язати проблему: він терпіти не міг, коли йому закидали, буцім у його системі щось десь там застаріло.

— Гаразд, — нарешті подав кентавр голос. — Ось що я зроблю. У нас на одному з телесупутників установлено телескоп, націлений на Ірландію.

— Розумію, — буркнув Корч, хоч і знав, що бреше.

— Та й «скину» зображення просто у ваш шолом. На щастя, у нових шоломах є відеокарта.

— Еге ж, на щастя...

— Найтяжче буде скоординувати маршрут вашого польоту з відеокартинкою, адже...

Корчів терпець урвався:

— Як скоро це буде, О'Гиряко ти сякий-такий?

— Гмм... Хвилини дві. Туди-сюди...

— Що — «туди-сюди»?

— Ну, років на десять раніше поженете мене з роботи, якщо я помилюся в моїх розрахунках.

— То краще не помиляйся! А я тим часом зависну на місці.

Минуло рівно сто двадцять чотири секунди, й чорно-білі риси стародавньої схеми замінило кольорове фото — зображення Дубліна при денному світлі. Корч переміщався над містом — мінялося відповідно й зображення, а ще рухалася цятка сигналу, що його передавав Холлін пеленгатор.

— Вражає! — не втримався й похвалив Корч.

— Як, як ви сказали, командире?

— Я сказав: «Вражає!» — крикнув Корч. — Не треба й голову сушити.

Командувач почув дружний регіт усього персоналу оперативного центру й збагнув, що О'Гир вивів його голос на загальний динамік. Це ж усі почули, як він, командувач Корч, похвалив працю кентавра О'Гира! Тепер щонайменше місяць неможливо буде нормально порозумітися з цим кентаврякою-огирякою. Але й похвалити було за що. Відеозображення, яке йому посилали, було дуже точне. Навіть якщо капітана Куць тримають у чотирьох стінах, комп'ютер зможе моментально видати командувачеві зображення будівлі у тривимірній проекції. Абсолютно надійно. От тільки...

— О'Гире, що діється? Джерело сигналу віддаляється від берега!

— Ну, то вона, здогадно, на човні чи на кораблі, пане.

Корч вилаяв себе за нетямущість: сам міг би додуматись! Либонь, вони там, у центрі, боки рвуть від сміху. Ну звісно ж, Холлі на кораблі. Корч знизився метрів на триста, і в тумані під ним забовваніли невиразні обриси корабля. З вигляду неначе китобій. Можливо, за декілька останніх сторіч люд-

ська техніка зайшла хтозна-як далеко, але все одно для вбивства найбільшого на світі ссавця люди так і не придумали нічого кращого за гарпун.

— О'Гире! Капітан Куць перебуває десь там під палубою. В трюмі. Чим ти можеш мені підсобити?

— Нічим, пане. Постійної прописки в цього китобоя немає. Поки ми з'ясуємо, на кого він тепер зареєстрований... Одне слово, буде, мабуть, уже запізно.

— А як щодо інфрачервоного зображення?

— Ніяк, командуваче. Цьому кориту років чи не п'ятдесят. Украй високий вміст свинцю. Нам годі проникнути навіть крізь зовнішню оболонку. Певне, вам лишається діяти на свій страх і ризик.

— І це після того, як ми вгатили стільки мільярдів у твоє відомство... — Корч похитав головою. — Коли я повернуся, нагадай мені, щоб я підкоротив ваш бюджет.

— Добре, пане, — долинув ураз скислий голос О'Гира. Ох і не любив кентавр жартів на тему бюджету!

— Тримай Швидке реагування в бойовій готовності. Вони можуть знадобитися мені в будь-який момент.

— Слухаюсь, пане.

— Слухайся мені! Кінець зв'язку.

Корч залишився з проблемою сам на сам. Ну що ж — так воно навіть краще. Без науки. Без зухвалого кентавра, що ірже тобі просто в вухо. Тільки власні сили, власна кмітливість та ще, може, крихта чарів.

Корч ледь змінив кут нахилу крил і полетів попід туманом. В обачності не було жодної потреби, адже під захистом екрана ельф у чині командувача став

невидимий для людських очей. Навіть на високо-чутливому радарі він виглядав усього лише ледь помітною перешкодою. Командувач спустився над саму палубу. Огидне видовище... Дух смерті й страждання стояв над залитим кров'ю кораблем. Стільки благородних істот сконало на ньому — тут вони помирали, й тут-таки їх розтинали, аби переробити на кілька брусків мила та на мізерну кількість тваринного жиру. Корч похитав головою: люди — справжнісінькі варвари!

Тепер Холлін маячок спалахував яскравіше. Вона десь тут поблизу. Зовсім близько. У радіусі метрів двохсот, не більше. І жива — принаймні на це сподівався командувач. Але без технічної допомоги, без плану корабля перед очима Корчеві доведеться по-побігати по численних трюмах.

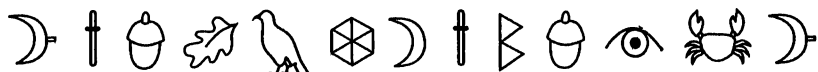
Корч легко приземлився на палубу. Підшви його черевиків ледь прилипали до сталевій поверхні, вкритої сумішшю висохлого мила й китового жиру. Скидалося на те, що команда покинула корабель. Ні вахтового біля трапу, ні боцмана на містку, й ніде ніякого світла. І все одно не варто втрачати пильність. Із власного гіркого досвіду Корч знав, що людські істоти можуть з'являтися, коли ти найменше їх сподіваєшся. Одного разу, коли він допомагав хлопцям зі Швидкого реагування зішкрябати з тунельної стіни рештки розбитої капсули, їх заскочила група людей, що досліджують печери й називаються у них спелеологами. Що тоді зчинилося! Масова істерія, карколомна гонитва, стирання тій групі людей пам'яті. Одне слово, повний комплект. Корч здригнувся. В такі ночі старієш на цілі десятки років.

Звівши повний захисний екран, командувач зачохлив крила й покрадьки рушив палубою. Прилади не вловлювали довкола жодних ознак життя, але ж, як сказав О'Гир, відсоток вмісту свинцю в корпусі корабля був дуже високий, ба навіть фарба, якою тут усе помальовано, зроблена на основі свинцю! Вся ця посудина була суцільним плавучим викликом екології. Хоча найголовніше тут було те, що під палубою міг ховатися цілий батальйон штурмовиків, а пеленгатор на шоломі нічого такого й не висвітить. Обнадійливо, що й казати. Навіть імпульси Холліного маячка на кілька поділок не дотягували до норми, а її ж пеленгатор працював від ядерного міні-реактора. Корчеві це не подобалося. Ох і не подобалось! «Зберігай спокій! — умовляв він сам себе з гірким гумором. — Ти захищений екраном. І жодна людська істота не може тебе побачити!»

Корч відкинув ляду першого люка. Піддалася вона досить легко. Командувач принюхався. Ці багноїди навіть зависи змащували китовим жиром. Невже їхній зіпсутості немає краю?

Коридор, куди спустився Корч, тонув у непроглядній липкій п'єтмі, тож командувач увімкнув інфрачервоний фільтр. Що ж, іноді нова техніка теж буває корисна, але він нізащо не скаже того О'Гирові. Неприродно червоне світло враз показало лабіринт із труб та ґрат. Однак уже через дві-три хвилини Корч пожалкував, що навіть подумки похвалив ці витвори кентаврячої технічної думки. О'гирівський інфрачервоний фільтр спотворював відстань, і командувач двічі гупнувся головою об вигини труб, що виступали аж до середини проходу.

І все так само жодних ознак життя, людського чи ельфійського. Зате повно дрібних тварин. Здебільшого гризунів. А коли твого зросту лише трохи більше метра, то чималий пацюк може скласти реальну загрозу, тим більше що пацюки належать до тих кількох видів, які здатні бачити крізь чарівний екран. Корч зняв бластера з пояса й установив на третю поділку, себто на «середню просмаженість м'яса», як жартували ельфи з Корпусу. Потім підпалив одному особливо нахабному пацюкові хвоста — не смертельно, але щоб боялися і цей, і його товариші та не косували оком на ельфа, що поспішає у своїх справах.

Корч пішов швидше. Просто ідеальне місце для засідки. Адже він ішов фактично наосліп і спиною до єдиного виходу звідси. Чистий кошмар для оперативника. Хай би хто-небудь з його підлеглих утнув фокус такої безоглядно-дурної сміливості, то Корч власноручно зірвав би з нього нашивки. Але критичні ситуації вимагають зваженого ризику. Командир тим і відрізняється від рядового, що може назвати власну безоглядно-дурну сміливість «зваженим ризиком».

Він так поспішав на сигнал пеленгатора, що минув кілька дверей, які траплялися йому то з одного, то з другого боку, навіть не подумавши туди зазирнути. Лишилося десять метрів. Ось коридор і закінчився — сталевими дверима, а за ними, отже, була капітан Куць... Чи тільки її труп?

Корч штовхнув двері плечем. Вони відчинилися. Не замкнені? Зле! Коли когось живого тримають у полоні, то двері, як правило, замикають. Командувач підняв рівень потужності бластера до п'ятої поділки і ввійшов. Його зброя тихо гула. Тепер

енергії бластера вистачило б, щоб єдиним пострілом перетворити слона на хмарку пари.

Жодної ознаки Холлі. Й взагалі жодних слідів. Командувач Корч роззирнувся надовкола. Все тут свідчило про те, що він потрапив до холодильної камери. Блискотливі сталактити звисали з плутанини вкритих інеем труб. Кожен командувачів віддих створював клуби пари. Цікаво, чим би це здалося людині? Диханням чогось безтілесного?

— А-а, — пролунав чийсь дивно знайомий голос. — До нас завітав гість!

Корч упав на одне коліно, націлившись бластером у напрямі джерела звуку.

— Певне, ви прийшли порятувати вашого офіцера, що пропав безвісти?

Командувач зморгнув з вій краплину поту. Поту? За такої температури?

— Ну, то я мушу вас засмутити: ви прийшли не туди.

Голос якийсь наче бляшаний. Штучний. І підсилений динаміком. Корч перевірів показання приладу, але знову не виявив жодних ознак життя. Принаймні нічого живого немає в цій камері. Але за ним якось хтось стежить. Можливо, десь угорі, серед плетива труб, заховано камеру, яка здатна бачити крізь чарівний захисний екран?

— Де ти? Покажись!

Невидима людина засміялася. Сміх неприродною луною розкотився по просторій камері.

— О ні. Ще рано, мій чарівний друже. Але незабаром я покажуся. І, повірте, ви не раді будете.

Корч пішов на голос. «Говори ж, говори, не замовкай!»

— Чого тобі треба?

— Гмм... Чого мені треба? Повторюю: про це ви незабаром дізнаєтеся.

Посеред камери стояв невисокий ящик, а на ньому лежав «дипломат». Відкритий «дипломат».

— Нащо ти мене сюди привів?

Корч тицьнув у валізку дулом. Нічого не сталося.

— Я привів вас сюди, щоб дещо продемонструвати.

Командувач нахилився над відкритою валізкою. Всередині, на гарненькій підкладці з пінопласту, лежав плаский пакетик у вакуумній упаковці, а поруч — високочастотний передавач. А на всьому тому лежав Холлін пеленгатор. Корч застогнав. Не могла Холлі доброхить розлучитися зі своїм спорядженням! Жоден офіцер Корпусу цього не зробить...

— Що продемонструвати, ти, божевільна химеро? Знову холодний сміх.

— Продемонструвати абсолютну серйозність моїх намірів.

Тут би Корчеві подбати про власну безпеку, але він надто вже потерпав за Холлі.

— Якщо ти завдав шкоди бодай кінчикові вуха мого офіцера...

— *Вашого* офіцера? Ого, нас вшанувало своїм візитом високе начальство! Яка честь! Ну то що ж — тим краще до вас дійде сенс мого послання.

У Корчевій голові зателенькав дзвіночок тривоги.

— Якого ще послання?

Голос, що долинав з алюмінієвої решітки динаміка, лунав суворо, мов ядерна зима.

— Ось воно: ви, мій чарівний чоловічку, повинні

затямити, що мене слід сприймати серйозно. А зараз будьте ласкаві придивитися уважніше до пакета.

Командувач уважно придивився. Ну, звичайний собі пакет. Плаский, всередині речовина, схожа на замазку — чи на... О ні!

Під оболонкою моргав червоний вогник.

— А зараз тікай, лети, мій маленький ельфе! — промовив голос. — І перекажи своїм друзям привіт від Артеміса Фаула-другого.

Поруч із червоним вогником замиготіли, ритмічно поклацуючи, ще й якісь зелені значки. Корч розпізнав їх: вони вивчали такі закарлючки в Академії на уроках людинознавства. То були... цифри! І миготіли вони у зворотному порядку. Зворотний відлік!

— Д'Арвіт! — лайнувся Корч. (Перекладати це слово немає сенсу, бо воно нецензурне, а отже, його все одно викреслить цензура).

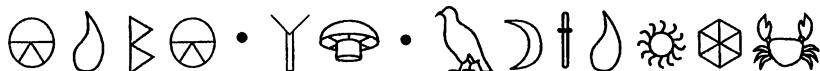
Він крутнувся на каблуках і кинувся геть: у двері, тоді коридором... А вслід йому по металевому тунелю летів глузливий голос Артеміса Фаула, відлічуючи:

— Три... Два...

— Д'Арвіт! — повторив Корч.

Зворотний шлях видався командувачеві куди довшим. Та ось, нарешті, крізь отвір відчинених дверей зарядив шмат зоряного неба. Корч увімкнув крила. Ой-ой-ой, і як тут пролетіти вузьким корабельним коридором, щоб не зачепитись за стіни! Розмах крил «Колібрі» був лиш на кілька сантиметрів вужчий.

— Один.

Одне крило таки зачепило краєм виступ труби, викресавши сніп іскор. Командувача закрутило-завертіло, але він якось зумів вирівняти політ.

— Нуль... — вимовив голос. — Ба-бах!

Усередині герметично запечатаного пакета спрацював детонатор, увіткнутий у кілограм чистого «семтексу», пластикової вибухівки. За якусь частку секунди пекельна реакція поглинула весь кисень трюму, після чого хвиля розпеченого до білини полум'я ринула шляхом найменшого опору — звісно ж, по п'ятах за командувачем Корчем.

Командувач опустил забороло й витис повний хід. До дверей лишалось якихось кілька метрів. От тільки питання: хто долетить до них перший — Корч чи вогняна куля?

Він, він долетів таки перший! Ледве встиг. Виконуючи мертву петлю, відчув, як від ударної хвилі завібрувало, заходило ходором усе його тіло. Язики полум'я лизали йому комбінезон, хапали за п'яти, але Корч летів і летів, аж поки плюснувся просто в крижану воду. Вивергаючи прокляття, випірнув на поверхню.

Над ним нависав китобій, весь охоплений стіною нищівного вогню.

— Пане командире! — пролунав у навушниках голос О'Гира. Зв'язок поновився. — Командувачу! Яка у вас там ситуація?

Корч вирвався з обіймів мокрої стихії й піднявся в небо.

— Ситуація, О'Гире, викликає у мене крайнє роздратування. Ану берись за свої комп'ютери! Я хочу знати все-все, що тільки можна довідатися, про та-

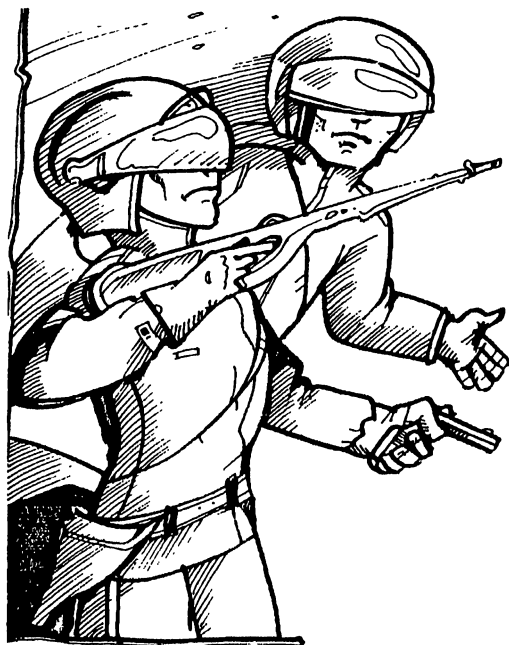
кого собі Артеміса Фаула. Я хочу знати це негайно — принаймні ще до мого повернення на базу.

— Так, пане командувачу. Зараз зберем інформацію.

О'Гир не відпустив жодного жарту. Навіть кентавр зрозумів: не час.

Піднявшись на висоту трьохсот метрів, Корч завис у повітрі. До китобоя, що палав смолоскипом, зусібіч мчали, мов нічні метелики на світло, рятувальні катери. Командувач струснув з ліктів волокна обгорілої тканини. «Ми ще поквитаємося з цим Артемісом Фаулом! — подумки запрягся він. — Він від нас не втече».

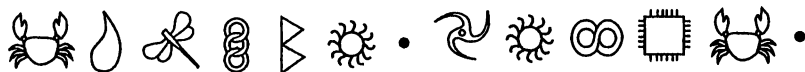

Розділ 6

Облога

Відкинувшись на спинку обертового шкіряного крісла посеред свого кабінету, Артемій усміхався над пірамідкою складених до купи пальців рук. Чудово! Цей невеличкий вибух має вилікувати чарівне плем'ячко ельфів та фей від їхніх лицарських звичок. До того ж винищувачів китів стало на одного менше. Артемій Фаул не любив китобоїв. Існують прийнятніші способи виготовляти мило.

Мініатюрна камера, схована в пеленгаторі, працювала просто ідеально. Вона передавала такі чіткі зображення, що Артемій зумів розгледіти кристалики від ельфового віддиху, які й виказали присутність чарівного гостя.

Артеміс перевів погляд на екран камери стеження, установленної в підвалі. Його полонянка саме сиділа на ліжку, обхопивши голову руками. Хлопець насупився. Він зовсім не сподівався, що ельфи виявляться такими подібними до... людей. Досі він мав їх просто за тварин. За дичину для його, Артемісового, полювання. А тепер, коли побачив на власні очі, які вони, ельфи, вся справа набувала зовсім іншого вигляду.

Артеміс вимкнув комп'ютер і рушив до дверей. Пора, мабуть, побесідувати з гостею. Але не встиг він узятись за мідну ручку, як двері зненацька розчахнулися перед ним. На порозі стояла Джульетта, щоки її розпашілися — так, мабуть, поспішала.

— Артемісе, — видихнула вона. — Ваша мати, вона...

Артеміс відчув, як шлунок немов налився свинцем.

— Що з нею?

— Ну, вона каже, Артемісе... що ваш...

— Що, Джульетто? Заради всього святого, в чому річ?

Джульетта притисла обидві долоні до рота, набираючись, певне, духу.

— Що ваш батечко, пане, — нарешті вимовила вона крізь пальці, — що Артеміс-старший... Мадам Фаул каже, що він повернувся!

Артеміс міг би заприсягтися, що його серце так і зупинилося. Батько? Повернувся? Чи таке можливе? Звичайно ж, він завжди вірив, що батько лишився живий. Але згодом в Артемісовій голові зародився цей план розжитися ельфійським золотом, і думки про батька немовби відступили трохи вбік. Артеміс відчув,

як його враз вогнем обпекло почуття вини. Він зрадив надію. Перестав чекати свого власного батька.

— А ти бачила його, Джульетто? Бачила його на власні очі?

Дівчина похитала головою.

— Ні, пане Артемісе. Я тільки чула голоси. У спальні. Але мадам не впустила мене. Нізачо не хотіла впустити. Хоча я казала, що принесла гарячого чаю.

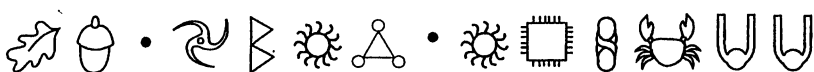
Артеміс поміркував. Так, вони повернулися не більше години тому. Може, батько проскочив непомічений повз Джульетту? Це можливо. Цілком можливо... Глянув на свого годинника, що показував точний гринвіцький час — абсолютно точний, до секунди, адже наводився годинник за допомогою радіосигналів із Гринвіцького меридіану. Третя година ночі. Так-так, час біжить. Увесь Артемісів план засновувався на тому, що чарівне плем'я зробить свій наступний хід ще до світанку.

Артеміс здригнувся. Знов він відсуває родину на другий план. На кого ж це він перетворюється? Тепер на першому місці має стояти батько, а не якийсь план розжитися на гроші, хай і великі.

Джульетта все ще стояла на порозі й дивилася на Артеміса величезними блакитними очима. Вона чекала, що він усе вирішить, як завжди. Але цього разу саме нерішучість була написана на його блідому обличчі.

— Дуже добре, — промимрив він нарешті. — Мабуть, краще мені піднятися туди негайно.

Артеміс швидко пройшов повз дівчину й зашпів нагору, долаючи по дві сходинки за один крок.

Материна кімната була на два сходові майданчики вище, у переобладнаній мансарді.

Однак під дверима Артеміс завагався. Що ж він скаже, якщо раптом сталося чудо й батько справді повернувся додому? Як йому слід повестися? А втім, чи варто перейматися цим зараз? Передбачити тут нічого неможливо. Він легенько постукав у двері.

— Мамо?

Ніхто не відповів. Але Артемісові причулося, що з-за дверей долинуло якесь хихотіння. Це хихотіння враз перенесло його в минуле. Колись ця кімната була улюбленим місцем відпочинку його батьків. Там вони годинами сиділи в шезлонгах, щебетали, мов діти, годували голубів або спостерігали кораблі, що пливли через Дублінську затоку. Коли зник Артеміс-старший, Ангеліна Фаул почала збувати тут все більше й більше часу, аж поки зрештою зовсім відмовилася покидати цю кімнату.

— Мамо? З тобою все гаразд?

Там, за дверима — якісь притамовані голоси, змовницьке шепотіння.

— Мамо, я заходжу!

— Зачекай хвилинку. Тіммі, ну перестань, капосний! Чи ти не чув, що до нас ідуть?

Тіммі? Артемісове серце загуло в грудях, мов ув'язнений там барабан, який будь-що прагне вирватися на волю. Тіммі — цим пестливим ім'ям мати називала батька. Тіммі й Арті. Двоє чоловіків у її житті. Ні, більше чекати він не може. Артеміс розчахнув стулки дверей і ввійшов.

У вічі вдарило яскраве світло. Мати повмикала всі лампи. Безперечно, добра прикмета. Артеміс знав,

куди подивитися, щоб знайти маму. Але не міг себе змусити глянути в той бік. Бо що, коли... Що, коли...

— Ну, чого ти там стовбичиш? Нам допомогти тобі?

Артеміс обернувся на голос, але очей не підвів.

— Це я.

Мати засміялася. Легко, безжурно.

— Та я й сама бачу, що це ви, тату. Ви що, й хвилини не можете прожити без вашого любого хлопчика? Бо в нас же медовий місяць, як-не-як.

І Артеміс усе зрозумів. Та це ж просто продовження її божевілля. Тато? Ангеліна прийняла Артеміса за його дідуся, що помер добрих десять років тому. Він повільно підвів очі.

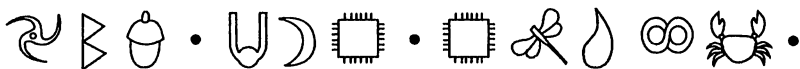
Мати сиділа в шезлонзі, вбрана у свою стару весільну сукню, на обличчі — абияк намазюканий макіяж. Але найгірше було не це.

Поруч матері сиділа батькова копія, споруджена зі смокінга, що батько надягав того славетного дня, чотирнадцять років тому, щоб іти в собор Церкви Христової. Смокінг було напхано тканиною, а з коміра сорочки стирчала подушка, на якій мати намалювала губною помадою обличчя. Це було майже смішно. Артеміс притлумив спазм ридання. Сподівання розтали у повітрі, неначе веселка влітку.

— То що ви скажете, тату? — низьким басом промовила Ангеліна, змушуючи подушку кивати, от ніби черевомовець маніпулював своєю лялькою. — Відпустите вашого хлопчика хоч на одну ніч, га?

Артеміс кивнув головою. Що йому лишалося робити?

— Як же не відпустити? І завтра відпочивайте. Будьте щасливі.

Ангелініне обличчя осяяла щира радість. Вона зіскочила з шезлонга й схопила свого невпізаного сина в обійми.

— Дякую, тату! Дякую!

Артеміс також відповів їй обіймами, хоч із його боку це було явне ошуканство.

— Нема за що, ма... Ангеліно. А зараз я мушу йти. Невідкладні справи.

Мати знову сіла біля свого уявного чоловіка.

— Добре, тату. Ідіть собі й не турбуйтеся. Ми тут знайдемо, чим розважитися.

І Артеміс вийшов, не озираючись. На нього чекали справи. Ще й які! Треба змусити ельфів — справжніх ельфів — поділитися з ним їхнім багатством. Він не мав часу на світ материних фантазій.

Капітан Холлі Куць сиділа, обхопивши голову руками. Точніше, однією рукою. А другу ельфиня тим часом просовувала в халявку свого черевика, повернувшись так, щоб камера цього не вловила. Холлі тільки зображала відчай, тимчасом як насправді голова її була напрочуд ясна, але хай ворог гадає, нібито вона й досі не здатна боротися. Краше хай вони трішечки її недооцінюють. І це стане їхньою першою — й останньою? — помилкою.

Ось Холліні пальці нарешті зімкнулися навколо того чогось, що муляло їй у кісточку. Вона й раніше здогадувалась, що то, а тепер, відчувши пальцями його форму, достеменно переконалася. Так, то був жолудь! Певне, під час сутички під дубом він якось закотився їй у черевик. Цей жолудь міг зіграти дуже

важливу роль. Усе, що їй було тепер потрібно, — це бодай малесенький клаптик ґрунту. Посадити туди жолудь — і чарівна сила знову повернеться до неї!

Холлі покрядьки оглянула свою в'язницю. Стіни виглядали так, мовби їх тільки вчора збудовано. Жодної тобі тріщини-щілини, жоден ріжок не надкришився. Отже, нікуди заховати цю секретну зброю. Холлі спробувала зіп'ястися на ноги, перевіряючи, чи добре тримають її ноги. Ну, не так уже й кепсько. Трохи тремтять коліна, але загалом нормально. Ельфіня підійшла до стіни, притулившись долонями, обличчям до гладенької поверхні. Бетон і справді був свіжий. Навіть подекуди ще лишалися вологі латки. Напевне, камеру готували спеціально для неї.

— Щось шукаєте? — зненацька пролунав у неї за спиною голос. Холодний, безжальний.

Холлі відсахнулася від стіни. Всього за два метри від неї стояв людський хлопець, чії очі ховались за дзеркальними скельцями окулярів. Він увійшов до кімнати геть безшелесно, вона нічогісінько й не почувала. Неймовірно.

— Сядьте, будь ласка.

Але Холлі зовсім не бажала покійно сідати. Тепер їй найдужче хотілося несподіваним ударом ліктя вивести це знахабніле цуценя з ладу, аби виміняти його нікчемну шкурку на свою волю. Артеміс прочитав це бажання в її очах і розвеселився.

— У вашій голові рояться задуми, правда, капітане Куць?

Холлі вишкірила на нього зуби. Красномовна відповідь.

— Ми обоє знаємо правила, капітане, — заговорив Артеміс. — Це мій дім, ви тут, отож мусите виконувати всі мої бажання. До речі, не я придумав такі правила — це ж ваші закони. Ї само собою зрозуміло, що до моїх бажань не входить намагання завдати самому собі фізичної шкоди. Небажані для мене й ваші спроби покинути мою оселю.

Ї тут до Холлі дійшло.

— Звідки ти знаєш моє...

— Ваше ім'я? Ї звання? — Артеміс усміхнувся, хоча цього разу в його усмішці не було нічого веселого. — У вас же на грудях нашивка з ім'ям.

Холлі мимохіть прикрила долонею срібну нашивку на комбінезоні.

— Але ж це написано...

— ...гном'ячою мовою. Я знаю. Так сталося, що я вільно нею володію. Як і всі мої друзі.

Холлі помовчала кілька хвилин, обмірковуючи це надважливе одкровення хлопчика.

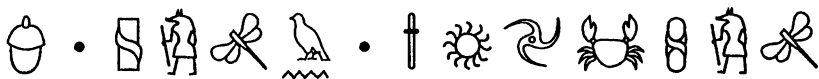
— Фауле, — нарешті промовила вона схвильовано, — ти навіть не тямиш, що накоїв. Подібне зіткнення наших двох світів може означати катастрофу для всіх нас.

— Я не переймаюся всіма, а тільки самим собою, — здвигнув плечима Артеміс. — Ї повірте, особисто в мене все буде гаразд. А зараз сядьте, прошу вас.

Холлі сіла, не зводячи карих очей з малого чудовиська, що стояло перед нею.

— Ї що ж це, Фауле, за геніальний задум? Ану ж я вгадаю: ти жадаєш захопити владу над світом?

— Та нічого аж такого мелодраматичного, — захихотів Артеміс. — Просто мені потрібне багатство.

— Злодій! — презирливо кинула Холлі. — Ти всього-на-всього жалюгідний злодюжка!

На Артемісовім обличчі промайнула гримаска роздратування, але її відразу ж витіснила звичайна в'їдлива посмішка.

— Ну, нехай так: злодій, то й злодій, якщо вам подобається так це називати. Але навряд чи *просто* злодюжка. Я — перший в історії злодій, що пограбує Чарівний Народ.

— Перший в історії! — пирхнула Холлі. — Таж багноїди тисячоліттями тільки те й робили, що обкрадали нас. Чому ж, по-твоєму, ми живемо під землею?

— Так, ваша правда. Але я стану першим, кому поталанить відібрати в ельфів їхнє золото.

— Золото? Золото?! Та ти справжній ідіот — такий, яких і серед людей мало! Невже ти віриш у ті нісенітниці про горщики з золотом? Знай: не всі казочки правдиві.

Холлі закинула голову назад і розреготалася.

Артеміс терпляче розглядав свої нігті, вичікуючи, поки вона нарегочеться. Коли ж ті вибухи сміху вщухли, він докірливо посварився на неї пальчиком.

— Почасти ви слушно вгадали, капітане Куць. Якийсь час я й справді вірив у всі ті баечки про горнятка із золотом, закопані там, куди веселка впирається своїм рогом, але тепер мені відомо куди більше. Тепер я знаю про фонд для викупу заручників.

Холлі зібрала всі свої сили, щоб зберегти спокійний вираз обличчя.

— Який ще такий фонд?

— Ну, не треба, капітане. Навіщо ці ігри в піжмурки? Ви ж самі мені про нього розповіли.

— Я? Я тобі розповіла? — затинаючись, вигукнула Холлі. — Що за дурниці!

— Погляньте на свою руку.

Холлі закотила рукав на правій руці. До вени пластирем був приклеєний кружечок вати.

— Оце туди ми ввели вам пентатол натрію, більш відомий як «сироватка правди». Ви співали, мов пташка.

Холлі переконалася: так, це правда. Бо звідкіля б іще цей хлопчисько міг довідатися про фонд?

— Та ти з глузду з'їхав!

Артемів поблажливо кивнув головою:

— Якщо я здобуду перемогу, то мене назвуть генієм. Якщо програю — обізвуть безумцем. Саме так і пишеться історія.

Звісно ж, ніякого пентатолу натрію ельфіні не вводили, а просто вкололи стерилізованою голкою. Артемів не хотів ризикувати своєю полонянкою, адже невідомо, як подіяла б на неї «сироватка правди». Але ж і про Книгу як про джерело його поінформованості він нізащо не міг розповісти. Краще хай заручниця думає, що це вона мимоволі зрадила своє плем'я. Мовляв, це її деморалізує, зробить її піддатливішою для його розумових ігор. І все ж таки це ошуканство його непокоїло. То була безперечна жорстокість. У зв'язку з цим поставало питання: як далеко він ладен зайти заради того чарівного золота? Цього він поки що не знав та й знати не міг, поки не настав той час.

Холлі опустила голову: цей ошуканський випад лихого хлопчиська на якусь мить збив її з плигу.

Вона все вибовкала! Виказала священні таємниці рідного народу! Тепер, навіть якщо вона зуміє втекти звідсіля, її зашлють, певне, в який-небудь крижаний тунель під Полярним колом...

— Але ти не величайся, Фауле, це ще не кінець, — заговорила вона нарешті. — Ми володіємо такими силами, про які ти ніяк не можеш знати. Щоб описати все це, потрібні дні й дні...

Вкрай нахабний хлопчисько і на це відповів глузливым сміхом.

— А скільки часу, на вашу думку, ви тут перебуваєте?

Холлі застогнала, передчуваючи, що саме він скаже далі.

— Кілька годин?

Артемів похитав головою.

— Три дні, — знову збрехав він. — Ми тримали вас під крапельницею понад шістдесят годин... тримали, аж поки ви розповіли все, що ми хотіли знати.

Ще й не доказавши тих слів, Артемів відчув докори сумління. Видно було, як ці розумові ігри діють на ельфіню, руйнуючи її зсередини. Невже не можна було б якось обійтися без них?

— Три дні? Я ж могла померти під вашою крапельницею. Що ж ти за...

Найглибше вразила хлопця саме невимовність того, з чим ельфіня хотіла його порівняти. Вона вважала його за щось таке лихе й підлотне, що не зуміла знайти підхожих слів, аби описати його нищість.

Нарешті Холлі взяла себе в руки.

— Ну що ж, паничу Фауле, — кинула вона з крайнім презирством, — якщо вже ви так багато

про нас знаєте, то знаєте, напевне, що станеться, коли мій народ дізнається, де мене тримають.

— О так, я знаю, — неухважливо кивнув головою Артемис. — Власне, саме на таку реакцію я й розраховую.

Тепер настала Холліна черга посміхнутися.

— Та невже? А скажи мені, хлопче, чи доводилося тобі коли-небудь здивуватися з тролем?

Уперше цей самовпевнений підліток виказав якийсь сумнів.

— Ні. З тролем — ніколи.

Холлі заусміхалася ще ширше.

— Ну, то ти з ним здибаєшся, Фауле. Неодмінно. І я сподіваюся, що мені пощастить спостерігати цю зустріч.

Легіон підземної поліції розташував свій наземний оперативний штаб на кінцевій станції шахти E1, себто біля Тари.

— Ну? — звернувся Корч до О'Гира, відмахуючись від медика-гремліна, що накладав масть від опіків йому на лоб. — Облиш, досить уже — чари й так зцілять мене за якусь хвилинку.

— Що — «ну»? — запитанням на запитання відгукнувся О'Гир.

— Ти вже хоч сьогодні, О'Гиряко сякий-такий, утримався б від своїх зухвалих прикольчиків! Адже наразі всім нам не до того, щоб захоплюватися тим рівнем розумового розвитку, якого завдяки передовій науці досягли теперішні коники-поники. Отож скажи хутчій, що ти там розкопав про того людя.

Набурмосившись, О'Гир міцніше насадив собі на голову фольжану шапочку й відкрив свого супермодернового надтонкого «ноутбука».

— Я прорубався до файлів Інтерполу. Зовсім не важко, скажу тобі. Бракувало тільки напису «Ласкаво просимо»...

Корч постукав пальцями по столу для засідань.

— Не відхиляйся!

— Гаразд. Отже, Фаул. Файл на десять гігабайтів. У паперовому вигляді це половина середньої бібліотеки.

Корч аж свиснув.

— Ділова людина...

— Ділова родина, — підправив командувача кентавр. — Фаули із покоління в покоління кидали виклик правосуддю. Рекет, контрабанда, збройні пограбування. Шоправда, протягом останнього сторіччя Фаули перейшли на напівлегальний бізнес.

— А де їхня база?

— З цим було найлегше. Садиба Фаул-Менор. Займає ділянку в двісті акрів у передмісті Дубліна. Фаул-Менор — це близько двадцяти клаців від нас.

— Лише двадцять? — Корч пожував спідню губу. — Це означає, що ми зможемо упоратися до світанку.

— Повинні упоратися. Бо, коли зійде сонце, становище вийде з-під нашого контролю.

Командувач кивнув головою. Так, треба було діяти негайно: це їхній перший і останній шанс. Чарівний Народ ось уже стільки віків ховався від денного світла. Та й тоді, коли всі чарівні істоти жили на поверхні Землі, були вони переважно нічними істотами. Сонячне світло руйнувало їхні чари, от ніби фотоплівку засвічувало. Якщо чекати наступної ночі, то хто зна, чого ще встигне накоїти отой Фаул!

А ще ж слід було врахувати й таку можливість, що цей Артеміс захоче використати пресу й уже до завтрашнього, точніше, до сьогоднішнього вечора обличчя капітана Куць прикрашатиме перші сторінки всіх періодичних видань планети. Корч здригнувся. Це означатиме кінець усьому — якщо тільки багноїди не навчилися останнім часом мирно співіснувати з іншими видами. Одначе вся світова історія свідчила якраз про протилежне: люди не здатні мирити ні з ким, навіть самі з собою.

— Гаразд! Усі в дорогу, з усім гамузом! Летимо клином. Беремо садибу Фаулів в облогу!

Швидке реагування дружно проревло щось військово-схвальне типу: «Так, пане!», наробивши своєю амуніцією якнайбільше грому.

— О'Гире! Бери технічний персонал. Вилітай першим шатлом слідом за нами. І прихопи свої великі тарелі. Візьмемо в облогу всю садибу, щоб мати простір для маневру.

— Один момент, командувачу... — замислено вимовив О'Гир.

— Ну? — нетерпляче кинув Корч.

— Чому той багноїд назвав нам своє ім'я? Мав би розуміти, що за ім'ям ми його легко розшукаємо.

— Ну, може, він не такий розумака, за якого себе має? — здвигнув плечима Корч.

— Та навряд чи... Як на мене, то все швидше навпаки. Гадаю, він увесь час випереджає нас на один крок. І тепер відбувається те саме.

— Я не маю часу на теорії, О'Гире. Світанок усе ближче й ближче.

— І ще одне, командувачу.

- Це важливо?
- Гадаю, що так.
- Ну?

О'Гир натис на одну з клавіш ноутбука, й на екрані замиготіли основні дані про Артеміса Фаула.

— Цей кримінальний супермозок, що виплекав увесь цей хитромудрий задум...

- Ну, і що ще там з ним такого?

О'Гир підвів погляд, і в його золотавих очах відбилосся почуття, близьке до захвату.

— Знаєте, йому всього дванадцять років. Молоде-зелене, навіть як на людську істоту.

Корч пирхнув, заганняючи нову обойму в свій триствольний бластер.

— Оце, мабуть, надивився того ідіотського телебачення й уявив себе Шерлоком Холмсом.

— Швидше — професором Моріарті, — виправив О'Гир.

— Холмс, Моріарті... Всі вони однакові, коли бластер спалить на їхніх черепках шкуру.

І, задоволений як слон тим, що так хвацько утер носа кентаврові, командувач Корч захурчав слідом за своїм загоном у нічне повітря.

Неначе гусячий табун, бійці Швидкого реагування вишикувалися клином, із Корчем на чолі. Летіли вони на південний захід, керуючись вказівками карти, що передавалася електронною поштою їм просто в шоломи. Для них О'Гир навіть позначив Фаул-Менор червоною цяткою. «Аби й дурневі було зрозуміло», — буркнув він у свій мікрофон — настільки голосно, щоб командувач неодмінно почув.

У центрі садиби Фаулів стояв невисокий замок, вибудований ще лордом Г'ю Фаулом у п'ятнадцятому сторіччі й зовсім недавно осучаснений, отож стиль пізнього середньовіччя мирно уживався тут із раннім модерном.

Віками мешкали Фаули в цій садибі, переживши у ній війну, народні заворушення й кілька перевірок податкової поліції. І Артеміс аж ніяк не збирався стати тим членом родини, котрому довелося б розлучитися з родовим маєтком.

Садибу оточував п'ятиметрової висоти зубчастий кам'яний мур, який чудово доповнювали стародавні сторожові вежі. Загін Швидкого реагування приземлився якраз із внутрішнього боку муру й негайно заходився вишукувати можливого супротивника.

— Урозсип! — скомандував Корч. — Дистанція між бійцями — двадцять метрів. Прочесати всю цю зону. Доповідати кожні шістдесят секунд. Зрозуміло?

Швидкі реагувальники як один кивнули головами. Ще б не було зрозуміло! Вони ж професіонали.

Майор Дрюк, командир підрозділу Швидкого реагування, видерся на сторожову вежу.

— Знаєш, Джуліусе, що нам слід зробити? — звернувся він до командувача.

Вони з Корчем разом росли в одному тунелі, разом навчалися в Академії. Дрюк був одним із тих небагатьох ельфів, котрі сміли називати Корча на ім'я.

— Я знаю, що, на твою думку, нам слід зробити.

— Треба просто очистити все це місце.

— Який оригінальний план!

— Зате «найчистіший». Пустити одну «полоскалку» — і наші втрати будуть мінімальні.

«Полоскалкою» на військовому жаргоні називалася біологічна бомба, до якої вдавалися лиш у виняткових випадках і яка мала страхітливо руйнівну силу. Головна перевага бомби полягала в тому, що вона знищувала тільки тваринні організми. А місцевість, природа, будинки і все, що в них, залишалися незмінними.

— І вийде так, що мінімальні втрати, про які ти говориш, — це життя одного з моїх офіцерів.

— О так! — глузливо клацнув язиком Дрюк. — Жінка-поліціантка. Дослідний зразок. Ну, тобі навряд чи доведеться виправдовуватися перед керівництвом за подібне тактичне вирішення проблеми.

Обличчя Корча набуло знайомого бурякового відтінку.

— І я тобі, Дрюку, дам одну пораду, — відрізав командувач. — Ти краще не ставай у мене на дорозі, а то запусу «полоскалку» просто в те болото, яке ти називаєш своїми мізками.

Але Дрюк на ту «пораду» навіть бровою не повів.

— Ти можеш як завгодно ображати мене, Джуліусе, але факт лишається фактом. Тобі ж відомо, що пише з цього приводу Книга. Нам ні за яких обставин не можна допустити, щоб багноїди переконалися в існуванні Нижчих Рівнів. Зупинити час ти можеш тільки один раз, а потім...

Майор не договорив, але в цьому й не було потреби.

— Я сам знаю, що пише Книга, — гаркнув Корч. — Не твоє мелеться — не бігай з коряком. І взагалі, коли б я не знав тебе як облупленого, то подумав би, що в твоїх жилах тече домішка багноїдської крові.

— А це вже зовсім ні до чого, — скопчили губи Дрюк. — Я просто роблю свою справу.

— Докір приймаю, — поступився командувач. — Вибач.

Почути, як Корч вибачається, — таке траплялося не часто, але ж, бачите, він завдав другові надто тяжкої образи.

Лаккей чергував біля моніторів.

— Є що-небудь? — поцікавився Артеміс.

Лаккей здригнувся з несподіванки, бо не почув, як увійшов його юний хазяїн.

— Ні, нічого. Раз чи два щось було ніби замехтіло, а придивився — немає нічого.

— Нічого — це є нічого, — загадково прокоментував Артеміс. — Увімкни краще нову камеру.

Лаккей кивнув головою. Лише місяць тому пан Фаул придбав через Інтернет нову відеокамеру. Ця остання розробка фірми «Індастріал лайт енд меджик» робила дві тисячі кадрів за секунду й була спеціально призначена для знімання дуже швидких процесів у природі — помахів крил колібрі й тому подібної всячини. Вона обробляла зображення набагато швидше, ніж це робить людське око. Артеміс звелів установити камеру над самим парадним входом, за херувимчиком.

Лаккей натис на кнопку.

— Куди навести?

— Спробуй на головну алею. Маю таке відчуття, що до нас якраз прибувають гості.

Лаккеєві масивні пальці крутнули тонюсінький, завтовшки з зубочистку, важіль. На цифровому моніторі з'явилося зображення алеї.

— Нікого немає, — миркнув Лаккей. — Тихо, як у могилі.

Артеміс показав пальцем на панель управління.

— А зараз зупини кадр.

Лаккеєві не хотілося виконувати наказ. Що за дурниця? Одначе він усе ж таки прикусив язика й натис на потрібну кнопку. Екран показував усе ті самі стовбури вишень, нерухомі квіти довкола. Та ось і найголовніше: зненацька на алеї проявилися якісь постаті в чорному! Їх був добрий десяток.

— Що це? — скрикнув Лаккей. — Звідкіля вони вискочили?

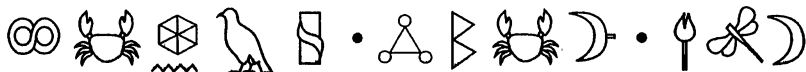
— Вони ховаються за так званим захисним екраном, — пояснив Артеміс. — Переміщуються з величезною швидкістю, ніби вібрують. Людське око не встигає їх уловити...

— Зате камера встигає! — договорив, кивнувши головою, Лаккей. «От так пан Артеміс! — захоплено відзначив подумки. — Завжди випереджає всіх на два кроки.» — От коли б можна було скрізь носити її з собою!

— Коли б, коли б... Але ми маємо ще дещо краще.

Артеміс обережно взяв зі столу якусь конструкцію — те, що лишилося від Холліного шолома. Легше було б нап'ясти наперстка на картоплину, ніж надягти шолом Холлі Куць на Лаккеєву голову. Тому Артеміс видалив усе зайве, лишивши у шоломі тільки забороло й кнопки керування. Та ще залишилися хіба ремінці, які довелося подовжити, аби вони діставали до Лаккеєвого підборіддя.

— Цю штуку оснащено кількома фільтрами. Розумно було б припустити, що один із них дозволяє бачити крізь захисний екран. Ану ж випробуємо!

Артеміс натяг конструкцію на Лаккеєві вуха.

— Відстань між твоїми очима все одно більша, тут уже нічого не вдієш, і тому якихось частинок краєвиду ти не бачитимеш, але це не завадить тобі досить добре орієнтуватися. А зараз увімкни звичайну камеру.

Слуга виконав наказ, і Артеміс почав перемикати один по одному фільтри.

— Як тепер?

— Нічого.

— А тепер?

— Усе зробилося червоним. Ультрафіолет. Ніяких ельфів не бачу.

— Тепер?

— Нічого. Щось таке, як полароїд?

— І останній фільтр...

Лаккей посміхнувся. Так, певне, посміхається акула, уздрівши просто перед собою чийсь апетитний голий зад.

— Є!

Слуга бачив світ таким, яким він був, але цього разу на алеї знову з'явився спецзагін чарівного племені.

— Гмм, — задумано протяг Артеміс. — Наскільки я тямлю, тут використано принцип стробоскопа. Надвисокі частоти.

— Розумію, — збрехав Лаккей.

— У переносному чи буквальному розумінні? — усміхнувся його хазяїн.

— Розумію в точному розумінні.

Артеміс труснув головою. Знов жарти. Наступного разу він одягне різнобарвні штани, на голову — ковпака з бубонцями і влаштує у великій залі клоунаду.

— Гаразд, Лаккею, годі вже. Пора тобі заходитися коло того діла, яке в тебе виходить найліпше. Здається, на нашу територію проникли непрохані гості...

Лаккей схопився на рівні ноги. Які там іще особливі вказівки? Тепер усе по-справжньому зрозуміло. Міцніше зав'язав ремінці шолома і швидко закрокував до дверей.

— І ще одне, Лаккею.

— Так, Артемісе?

— Я волю лякати, а не вбивати. По змозі.

Лаккей кивнув головою. По змозі...

Перший підрозділ Швидкого реагування складався з найкращих і найкмітливіших. Кожен хлопчак-ельф змалечку мріяв, що колись він виросте й одягне чорний світлопоглинальний комбінезон «швидких» (чи ЗПОПу — Загону Поліції Особливого Призначення) — справді елітного підрозділу. Тільки де який клопіт — так туди зразу й кидають Швидке реагування. Клопіт! Саме таке ім'я чомусь забажав узяти собі капітан Келп. Наполіг на цьому ще під час церемонії зрілості, якраз після свого вступу до Академії.

Отож Клопіт повів свій підрозділ понад широкою алеєю. Як завжди, капітан вів перед, зайнявши позицію на вістрі клина, сповнений рішучості першим кинутися в бій, якщо той почнеться, на що він палко сподівався.

— Загальна перекличка! — пошепки наказав він у гнучкий мікрофон, що змієюю тягся від шолома до рота.

— Перший: нічого нового.

— Нічого, капітане.

— Анічогісінько не бачу, Клопоте.

Капітан Келп скривився.

— Ми на завданні, капрале. Звертайтеся за статутом.

— Але ж наша матінка казали...

— Мені байдуже, що там казали матінка, капрале! Звання є звання! Ти повинен називати мене «капітан Келп».

— Так, пане капітане, — ображено протяг капрал. — Але й не проси надалі, щоб я прасував тобі мундир!

Клопіт відімкнув канали решти бійців, лишивши на зв'язку тільки свого брата.

— Ану не патякай там про матінку, чув? І про прасування теж, добре? Ти потрапив на це завдання тільки тому, що я порекомендував тебе! Або поведься як професіонал, або вертайся стерегти мур!

— Гаразд, Клопику.

— Клопоте! — вибухово поправив брата капітан Келп. — Я — Клопіт, а не Клопик чи Клоп. Клопіт! Затямив?

— Гаразд. *Клопіт*. І все ж таки матінка правду кажуть: ти ще дитина.

Лайнувшись геть непрофесіонально, капітан Келп знову перемкнувся на загальний канал. І саме вчасно, щоб почути незвичайний звук.

— Арргх!

— Що то було?

— Мабуть, НЛО.

— Ни гнаю.

— Нічого, капітане.

Але Клопіт недарма вивчав такий предмет, як «Розпізнавання звуків під час бойових дій», і навіть склав з нього іспит перш ніж дістати звання капітана. Тому він достеменно знав: звук «арргх» видає той, хто щойно дістав удар по дихалці. Напевне — більш ніж напевне! — його братик налетів на якусь гілляку.

— Хробе? З тобою все гаразд?

— Капрал Хроб до ваших послуг.

Келп люто копнув ногою стокротку.

— Загальна перекличка! Озвіться всі по порядку.

— Номер перший, порядок.

— Два, в ажурі.

— Три, помираю від нудьги, але ще живий.

— П'ятий: наближаюсь до західного крила.

Келп похолов.

— Стривайте. А Четвертий? Де ти, Четвертий? Доповідай, як ти там!

Абсолютна тиша. Тільки статична електрика потріскує.

— Так. Четвертий вибув. Може, обладнання вийшло з ладу. Але ми не можемо дозволити собі ризикувати. Біля парадних дверей перегрупуємось.

Перший підрозділ Швидкого реагування, рухаючись тихіше, ніж павучок по павутинці, зібрався до купи біля парадного ганку. Келп швидко перелічив своїх бійців по головах. Одинадцятеро. До повного комплекту бракує одного. Четвертий, мабуть, никає поміж трояндових кущів, дивуючись, чому ніхто його не гукає.

І тут Клопіт зауважив аж дві підозрілі обставини. По-перше, з кущів біля ганку стирчала пара до болю знайомих чорних черевиків. А по-друге, на по-

розі бовваніла величезна людська постать. Не постать — гора! Вона люляла на руках якусь надто вже грізну рушницю.

— Вимкніть звук! — просичав Келп у мікрофон.

Умить одинадцять герметичних заборол опустилися на обличчя «швидких» (чи то зпопівців), зробивши абсолютно нечутними для зовнішнього світу не тільки їхні голоси, а й навіть віддихи.

— Тільки без паніки! Я досить легко можу відтворити послідовність того, що сталося. Четвертий скрадався попід дверима. Той багноїд раптово розчохнувся їх. Четвертий дістав по довбешці та й залетів у кущі. Тож нічого страшного не сталося. Наш захист діє. Повторюю: захист діє! Хробе... перепрошую, капрале Келпе, перевір стан Четвертого! А решті — відійти! Тільки тихо...

ЗПОП обачливо відступив на охайно підстрижений моріжок біля клумби. Постать на порозі будинку справді навіювала трепет — такої великої людської особини «швидкі» зроду не бачили.

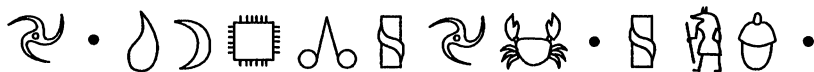
— Д'Арвіт! — видихнув Другий.

— Мовчання в ефірі, крім випадків крайньої необхідності! — звелів Келп. — А лайка зовсім не є крайньою необхідністю.

Одначе й сам він у глибині душі почував десь те саме. Це чи не вперше капітан порадив, що його надійно захищає екран. Цей чолов'яга, либонь, своїм ручиськом може схопити й розчавити з півдесятка «швидких».

Посланий Хроб вернувся на своє місце.

— Стан Четвертого стабільний. Дістав, здається, легкий струс мозку. А взагалі живий-здоровий. Тіль-

ки екран у нього відімкнувся, то я його затяг далі в кущі.

— Молодець, капрале. Правильно зміркував.

Ще чого бракувало — щоб той чолов'яга вгледів черевики Четвертого, які стирчали з кущів.

А велетень посунув перевальцем по доріжці. Чи він роззирався ліворуч-праворуч, неможливо було визначити, бо аж на очі собі він насунув каптура. Чого б то багноїдові надягати каптура такої ясної ночі?

— Зняти запобіжники, — наказав Клопіт.

Він уявив, як його хлопці закотили очі. Бо ж вони познімали запобіжники вже хвилин тридцять тому. Але все одно треба діяти за статутом — на випадок можливого судового розслідування. От колись були часи... Тоді «швидкий» стріляв перший і ні за що й ні перед ким не звітував. Але відтоді все змінилось. Тепер так і дивись, чи не вискочить з-поміж цивільних який-небудь зичливець та не почне розпинатися про права. Навіть про права багноїдів, подумати тільки! У багноїдів є права, ха-ха!

Тим часом людина-гора зупинилася просто в центрі кола, яке утворював загін. Із погляду тактики те одоробало зайняло просто ідеальну позицію. Хоча вийшло це, звісно ж, зовсім випадково, адже багноїд ну ніяк не міг їх розгледіти. Їхня вогнепальна зброя стала практично непотрібною, адже нею вони швидше один одного перестріляли б, ніж завдали б йому шкоди.

На щастя, весь їхній загін лишався невидимим — за винятком Четвертого, надійно захищеного в кущах, схожих на рододендрони.

— Усім активувати електрошокові кийки!

Це про всяк випадок. Обачність ніколи не завадить. Але саме тієї миті, коли пальці бійців-лепреконів розчохлавали зброю й натискали на кнопки, той багноїд зненацька заговорив.

— Добрий вечір, панове, — мовив він, відкидаючи з голови каптура.

«Ну й дивна ж у нього пика!» — подумав Клопіт. Ніби... ніби забороло? І тут він розгледів дивні окуляри.

— Назад! — верескнув командир. — В укриття!

Та було вже запізно. У них не лишилося вибору — хоч-не-хоч, мусили прийняти бій. А це був ніякий не вибір — і не вихід зі становища.

Лаккей міг би перестріляти їх усіх, не переступаючи порога. Одного по одному, з тієї самої рушниці, що колись належала мисливцеві за слоноювою костью. Але ж план був зовсім інший. Насамперед треба було справити враження, щоб чарівне плем'ячко дещо затямало. В усьому світі сили Швидкого реагування дотримуються стандартного способу дій: спочатку в дію пускають гарматне м'ясо, а вже потім провадять переговори. Якщо ельфи припускають, що загін «швидких» наштовхнеться на опір, то Лаккей залюбки виправдає їхні сподівання.

Він визирнув у щілину поштової скриньки і... Який щасливий збіг обставин! Просто на нього знадвору дивилися очі, сховані за чорними окулярами. Ну, таку розкішну нагоду просто гріх було пропустити...

— Пора спатки! — буркнув Лаккей і могутнім плечем розчахнув двері.

Від такого нечуваного удару ельф злетів над ганком і приземлився десь далеко в кушах. Джульєтта буде у відчаї. Вона ж так любить рододендрони. Отже, одного знешкоджено. Лишилося ще кілька.

Лаккей накинув на голову гостроверхий каптур куртки і вийшов на ганок. Ага, ось вони: віялом розсипалися по алеї, мов найсправжнісінький бойовий підрозділ. Коли б у кожного з них не теліпалося при поясі по набору досить грізного на вигляд озброєння, видовище було — сміх та й годі.

Недбало ковзнувши пальцем по запобіжнику, Лаккей рушив уперед і зупинився просто в центрі кола, яке вони утворили. Мов цифри на годиннику. А отой опецьок, що «друга година», чи не командир їхній? Авжеж, командир, бо решта обернулася головами саме до нього.

Ось командир дав наказ, і підрозділ узявся за зброю близького бою. А таки слушно, бо коли б вони стали стріляти з вогнепальної, то тільки одне одного перестріляли б. Ну, пора діяти!

— Добрий вечір, панове! — промовив Лаккей.

Привітання вихопилося у нього мимоволі, але воно було й до речі. Від несподіванки ельфійські бійці позаклякали, і це дозволило йому виграти цілу секунду. Й тоді заговорила його рушниця.

Капітан Келп став першою жертвою: дротик із титановим вістрям пробив комір його комбінезона. Клопіт падав на землю якомсь уповільнено, ніби опускався крізь воду, а не крізь повітря. Потім упало ще двоє бійців, які так і не встигли збагнути, що воно діється.

«Мабуть, дуже прикро вам, — байдуже міркував Лаккей, — втрачати перевагу, якою ви тішилися протягом віків...»

Тим часом рештки Швидкого реагування (ЗПО-Пу) таки зуміли добути свої електрошокові кийки, але припустилися при цьому фатальної помилки: зам'ялися, чекаючи команди, якої нікому було дати. І Лаккей залюбки скористався такою своєю перевагою. Хоча перевага й так була на його боці.

І все ж таки слуга завагався — на якусь мить. Ці створіння були такі крихітні... геть як діти. Але тут Хроб тицьнув йому в лікоть своїм електрошоковим кийком, і тисячовольтний розряд прошив Лаккеєве тіло. Де й поділося всяке співчуття до маленького плем'ячка.

Лаккей схопив того поганючого кийка і закрутив зброєю разом з її власником, неначе в'язку куль «бола». А тоді відпустив. Хроб заверещав, як недоорізане поросся, і на льоту збив з ніг трьох своїх товаришів.

Обкручуючись далі за інерцією, Лаккей нагородив каральними ударами ще двох ельфів. Але котрийсь уцілілий боєць видряпався велетневі на спину й заходився жалити його, вганяючи заряд за зарядом. Велетень гепнувся на спину, щось хруснуло, й кийок перестав жалити.

Зненацька Лаккей відчув холодок дула зброї під своїм підборіддям. Хтось із «швидких» таки спромігся вихопити щось вогнепально-бойове.

— Завмири, багноїде! — продзинчав спотворений заборолом голос. Зброя мала досить застрашливий вигляд, по всій довжині ствола з'явилися бульбаш-

ки якоїсь охолоджувальної рідини. — Тільки дай мені привід, і я...

Лаккей закотив очі під лоба. Наче й інша раса, а все та сама безглузда схильність до суперменівських манер. Велетень долонею вліпив чоловічкові дзвінкого ляпаса. Мабуть, коротунчикові здалося, ніби на голову йому звалилося небо.

— Ну, це достатній привід для тебе?

Лаккей зіп'явся на ноги. Довкола нього валялися тіла бійців-ельфів, що перебували на різних стадіях небоездатності, від шоку до цілковитої неприємності. Убитих, здається, немає. Зате всіх їх він добряче настрахав. Одне слово, завдання виконано.

Хоча один коротунчик тільки прикидався неприємним — видно було, як дрижать, аж стукочуть його колінця. Лаккей легко, вказівним та великим пальцями обхопив його шийку, підняв сердегу над моріжком.

— Ім'я?

— Х-хроб... е-е, тобто капрал Келп.

— Ось що, капрале. Піди й відрапортуй своєму начальству, що я, хай-но ще хоч раз побачу на території маєтку солдатів зі зброєю, перестріляю всіх до одного зі снайперської гвинтівки. І стрілятиму вже не дротиками зі снодійним, а бронebійними кулями.

— Так, пане. Зі снайперської гвинтівки. Я зрозумів. Цілком справедливо.

— От і чудово. А ще я дозволяю забрати ваших поранених.

— Дуже благородно з вашого боку, пане.

— Але хай-но в кого-небудь із санітарів блисне зброя з-під халата, я можу й піддатися спокусі підірва-

ти кілька з тих мін, що я наставив по всій садибі.

Хроб зробив судомний ковток, і навіть крізь забороло видно було, як він іще дужче зблід.

— Так, санітари повинні прийти без зброї. Зрозуміліше бути не може.

Лаккей опустил ельфа на землю й своїми товстезлезними пальцями поправив на ньому комбінезон.

— А зараз останне. Ти мене слухаєш?

Капрал енергійно закивав головою.

— Мені потрібен представник для переговорів. Хтось такий, що був би уповноважений приймати рішення. Він має бути з вищих ешелонів, аби йому не доводилося бігати на базу після кожної нашої вимоги. Зрозумів?

— Чудово. Тобто я певен, що все буде чудово. На жаль, я не з тих ешелонів. Тож сподіваюсь, ви розумієте: я не можу гарантувати, що все буде чудово, і...

Лаккей насилу поборов спокусу так копнути цього балакучого коротунчика, аби він без пересадки залетів просто у свій табір.

— Так, так, розумію. Але стули нарешті пельку!

Хроб хотів був висловити свою згоду, але вчасно схаменувся, клацнув зубами й лише кивнув головою.

— Молодець, — похвалив Лаккей. — А зараз, перш ніж ти заберешся геть, позбирай всю зброю, шоломи та поскладай отамо на купу.

Хроб набрав чимбільше повітря в груди. Ат, панчи пропав, спробую вийти з цього становища героєм!

— Не можу.

— Справді? Це ж чому?

Хроб витягся в струнку.

— Лепрекон ніколи не розлучається зі своєю зброєю! — вистрелив статутною фразою.

— Що ж, справедливо, — кивнув Лаккей головою. — Я тільки спитав. Ну, то вимітайся вже. Геть!

Ще й не вірячи у своє щастя, Хроб щодуху дремнув до командного пункту. І треба ж так! Він єдиний з усього загону вистояв. Його брат, Клопіт Келп, безклопітно давав хропака на гравії головної алеї, в той час як він, Хроб Келп, мужньо протистояв тому чудовиську-багноїду. Швидше б розказати про все це мамі!

Холлі зручніше захопилася руками за металеву раму, вперлася ногами в підлогу й почала повільно підіймати ліжко. Від надсильної ваги трохи не вискочили з плечей руки. Ельфиня якусь мить потримала ліжко в повітрі, а тоді жбурнула на бетон. Піднялася хмара пилуки, навсербіч полетіли скалки. Добрий початок!

— Непогано, — буркнула собі під ніс Холлі й кинула погляд на відеокамеру.

Звісно ж, за нею стежать. Тож не можна втрачати ні хвилини. Холлі напружила м'язи й знову повторила маневр — знову, знову, аж поки від сталеві рами на згинах пальців з'явилися глибокі червоні заглибини. З кожним ударом від бетонної підлоги відколювалося все більше шматочків.

За якусь хвилину двері її камери розчахнулись, і всередину влетіла Джульетта.

— Ти що робиш? — захекано видихнула дівчина. — Хочеш весь будинок розвалити?

— Я їсти хочу! — криком відповіла Холлі. — Я стомилася махати руками перед цією осоружною відеокамерою. Ви що тут, заморюєте своїх в'язнів голодом? Дайте мені їсти!

Джув'єттині пальці зціпилися в кулаки. Хай Артеміс і просив її бути чемною, але ж усьому є межа.

— То нащо ж собі патички... тобто руки... викручувати? І що ви, чарівне плем'ячко, зазвичай їсте?

— Смажених дельфінів! — знущально відказала Холлі.

— Так ти просто звірюка! — здригнулася Джув'єтта. — Ми дельфінів не їмо.

— Тоді принеси фруктів. Чи там овочів. Тільки простеж, щоб їх добре помили. Не хочу отруювати свою кров вашою смертоносною хімією.

— Ха-ха, та ти справжня бунтівниця! Ну, не хвилюйся, всі наші харчі вирощуються без хімікатів. — Джув'єтта рушила до дверей, але на порозі зупинилась. — І не забувай про правила. Все одно тобі не вдасться втекти з будинку, тож не варто ламати меблі. Чи ти, може, хочеш, щоб я продемонструвала на тобі мій подвійний «нельсон»?

Але щойно стихли Джув'єттині кроки, як Холлі знов заходилася довбати ніжками свого ліжка свіжий бетон підлоги. Правила Чарівного Народу були не такі й прості, як здавалося Джув'єтті. Накази слід віддавати, дивлячись просто у вічі чарівній істоті, й формулювати ці накази належить дуже точно. Якщо скажеш: не треба, мовляв, чогось там робити, то ельф і не вважатиме це заборонаю у власному розумінні слова. А втім, капітан Куць і не збиралася втікати з будинку. Хоча це не означало, ніби вона не має наміру опинитись за межами своєї камери.

До моніторів, що були в його розпорядженні, Артеміс додав ще один. Цей сполучався з відеока-

мерою, встановленою в спальні Ангеліни Фаул. Завдяки цьому не треба було часто бігати дивитись, як там мати. Час від часу Артеміс відчував докори сумління через те, що поставив камеру в кімнаті власної матері: це трохи скидалося на підглядання. Але ж син учинив так для її добра. Завжди існувала небезпека, що вона пораниться або взагалі щось собі заподіє... Одначе саме в цей момент Ангеліна Фаул мирно спала, проковтнувши пігулку снодійного, яку залишила їй на таці Джульетта. Пігулка теж була складовою частиною плану. До того ж істотною — як незабаром з'ясувалося.

До кімнати, що стала командним пунктом, увійшов Лаккей. В одній руці він ніс спорядження ельфійських «швидких», а другою потирав потилицю:

— Капосні трутні!

Артеміс відірвав погляд від монітора.

— Були проблеми?

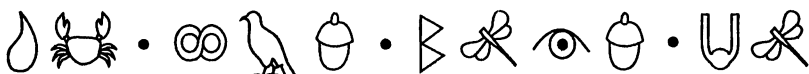
— Та нічого особливого. Тільки ці їхні кийочки добряче жаляться. Як там наша полонянка?

— Чудово. Джульетта якраз готує їй щось попоїсти. Здається, капітан Куць забажала трохи розім'ятись.

Екран показував, як Холлі несамовито довбе ліжком бетонну підлогу.

— Її можна зрозуміти, — зауважив слуга. — Уявіть собі, який відчай вона переживає. Але не продовбеться ж вона отак на волю!

— Ні-ні, — усміхнувся Артеміс. — Увесь маєток вибудовано на вапняку. Навіть гномові не прокопатися — ні сюди, ні звідсіля.

Гай-гай! Отут він і помилився. Припустився просто фатальної помилки. І цей момент став поворотним у долі Артеміса Фаула.

Легіон підземної поліції мав на випадок отаких надзвичайних ситуацій цілу низку приписів. Звісно, там навряд чи передбачалося таке, щоб один-єдиний супротивник та вивів з ладу цілий підрозділ. Але тим нагальніша, з огляду на саме цю обставину, була необхідність чимшвидше зробити наступний крок. Бо часу, вважай, не лишалося: на сході вже виднілися ледь помітні жовтогарячі проблиски світанку.

— Ми в повній бойовій готовності? — гаркнув Корч у мікрофон, хоч і добре знав, що ця техніка вловлює і найтихіший шепіт.

«У неповній, — подумки огризнувся О'Гир, підводячи дроти до останньої тарілки на спостережній вежі. — Ох, ці ще мені солдафони з їхнім жаргончиком... Струнко, рівняйсь, кроком руш, копати від стовпа й до вечора. Така непевність у всьому!»

— Немає потреби так надриватися, командувачу, — мовив він уголос. — У цих навушниках можна почути, як де-небудь на Мадагаскарі шурхоче павук.

— А на Мадагаскарі й справді шурхоче павук?

— Ну... не знаю. Як по правді, то...

— То, капрале О'Гире, припини ходити околясами й чітко відповідай на прямо поставлене запитання!

Кентавр скривився. Надто вже буквально розуміє все командувач Корч. Ось підключено й модемний кабель до ноутбука...

- Все гаразд. Ми в повній бойовій готовності.
- Давно б так. Ну то давай, дави.

Це вже втретє протягом трьох хвилин О'Гир мусив заскреготати своїми кентаврячими зубами. Бо й справді, хто він, як не звичайнісінький невизнаний геній? «Давай, дави!» І кому це сподобається? У Корча в черепку тих мізків — кіт наплакав. Де вже командувачеві оцінити, яким неймовірно тонким справам намагається дати раду кентавр!

Зупинити час — це вам не просто натиснути на кнопку. Для цього треба здійснити цілу низку вельми делікатних дій, причому виконувати їх належить із винятковою точністю. А то зона, в якій доводиться зупиняти час, може враз перетворитися на радіоактивне згарище.

Вже багато тисячоліть Чарівний Народ уміє зупиняти час, однак робити це тепер стає дедалі небезпечнішою справою. Адже он скільки всього поназ'являлося: супутниковий зв'язок, Інтернет... Чого доброго, люди ще завважать випадково, що десь якась зона випала на кілька годин із часу. А були ж такі епохи, коли зупинкою часу, мов ковдрою, можна було накрити цілу країну, й місцеві багноїди просто думали, що то боги розгнівилися. Але все давно змінилося. Тепер багноїди можуть виміряти геть усе на світі, отож коли доводиться десь зупиняти час, треба як слід підготуватися і проробити все якнайточніш.

От колись як бувало? П'ятеро ельфійських чародіїв, постававши на верхівках уявної пентаграми довкола потрібної місцини, накривали її таким собі магічним щитом — і в межах тієї пентаграми час зупинявся.

Воно б то все було й гаразд, коли б чародіям не треба було ходити «до вітру»... Скільки облог провалилося тільки через те, що котрий-небудь із п'ятьох ельфів випив лишень на одну склянку вина більше, ніж годилося б. А ще ж чародії швидко стомлюються, рученьки їхні мліють. Себто в найкращому випадку можна було розраховувати на якихось півтори години, не більше, а що можна встигнути за такий проміжок часу? Не варта шкурка вичинки.

Не хто інший, як саме О'Гир придумав механізувати весь процес. Він умовив чародіїв зарядити їхніми чарами літєві батареї, а тоді вже лишалося тільки розташувати довкола наміченої зони кілька супутникових тарілок — і виходило те саме магічне поле, що зупиняє час. «Невже так просто?» — подумаете ви. Ніби й просто, а насправді ні. Але переваги цього методу були незаперечні. По-перше, тут не буває надмірних сплесків енергії, адже батареї не марнославні й не стануть хизуватися одна перед одною. По-друге, можна було точно розрахувати, скільки потрібно джерел живлення, тож чарівну облогу можна було розтягти до восьми годин!

Як з'ясувалося, маєток Фаулів являв собою ідеальний об'єкт для зупинки часу: всамітнена й чітко окреслена по периметру садиба. А сторожові башточки на мурах були мовби навмисне створені для того, щоб установлювати на них супутникові тарілки. Та й взагалі... чи не хотів сам Артеміс Фаул, щоб ельфи зупинили час? О'Гирів палець нерішуче замер над кнопкою. Але чи ж це можливо? Враховуючи той факт, що цей багноїдний хлопчисько досі випереджав їх принаймні на один крок...

— Командувачу!

— Є вже поле?

— Ще не зовсім. Але є щось інше...

Корчева відповідь мало не розірвала динаміків у навушниках О'Гира.

— Ні, О'Гире! Ніяких мені «щось інше»! Досить з мене твоїх блискучих ідей, красенько дякую! Життя капітана Куць у небезпеці, отож дави на кнопку, а то я зараз вилізу до тебе й натисну на неї твоєю мордою!

— Мов той сірник спалахує... — промурмотів О'Гир, натискаючи на кнопку.

Майор Дрюк поглянув на місяцемір.

— У твоєму розпорядженні вісім годин.

— Сам знаю, скільки годин маю, — огризнувся Корч. — І не ходи скрізь за мною хвостиком! Чи в тебе немає роботи?

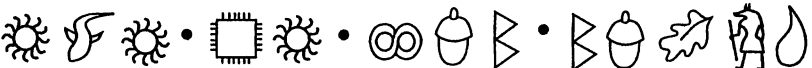
— Дякую, що нагадав. Якраз треба зарядити біо-бомбу.

Корч крутнувся на закаблуках і люто випалив просто в обличчя Дрюкові:

— Ану перестань набридати мені, майоре! На кожному кроці ти мене шпигаєш — геть не даєш зосередитися. Роби, що хочеш — що вважаєш за потрібне робити. Але будь готовий відповісти перед трибуналом. Якщо ми зіпсуємо справу, покотиться не одна голова.

— І покотиться, — промурмотів Дрюк собі під ніс. — Але тільки не моя.

Корч подивився на небо. Мерехтливе лазурове поле опустилося на маєток Фаулів. Чудово. Стівідсоткове влучання. Там, зовні, життя тривало собі —

щоправда, у прискореному темпі, — а коли б хто-небудь із зовнішнього світу якось потрапив, попри укріплені мури й високу браму, до маєтку, то не застав би там ані душі, оскільки всі його мешканці безнадійно загрузли в минулому.

Отже, протягом наступних восьми годин Фаул-Менор лишатиметься зануреним у досвіткові сутінки. За цей час треба неодмінно вирятувати Холлі, а то... Зважаючи на серйозність становища, Дрюк неодмінно доможеться дозволу від найвищого керівництва скинути на маєток біобомбу. Корчеві уже доводилося бачити наслідки вибуху «полоскалки». Не вціліла жодна жива істота, згинули навіть пацюки.

Корч знайшов О'Гира поблизу підніжжя північної вежі. Кентавр припаркував «човника» біля муру завтовшки з метр. Робочий майданчик здавався суцільною плутаниною скручених проводів та пульсування оптико-волоконних кабелів.

— О'Гире! Ти тут?

З-під електронних скрутнів вигулькнула кентаврова голова у фольжаній кепочці.

— Таки тут, командувачу. Ви прибули, щоб особисто натиснути на кнопку моєю мордою?

— Ї не сподівайся, що я вибачусь, О'Гире, — ледве стримуючи сміх, відповів Корч. — На сьогодні я вже вичерпав свій ліміт перепрошень. Витратив на друга, якого знаю з пелюшок.

— На Дрюка? Даруйте, командувачу, але я б на вашому місці не став із ним церемонитися. Бо він і не подумає вибачитися, коли вгородить вам ножа в спину.

— Ти помиляєшся — Дрюк зовсім не такий! Він добрий офіцер. Звісно, трохи настирливий, але в потрібний момент він зробить усе, що треба.

— Зробить, але, певне, те, що треба йому. І навряд чи Холлі для нього на першому місці.

На це Корч промовчав, бо не мав чого відповісти.

— І ще одне. Душу мені точить капосна підозра, що юний Артеміс Фаул якраз і домагався того, щоб ми зупинили час. Адже досі ми тільки й робили, що грали йому на руку.

Корч потер скроні.

— Це неможливо! — вигукнув він. — Звідки людському хлопчиську знати про наші зупинки часу? Та... хай там як, а нам, О'Гире, ніколи вести теоретичні суперечки. У нас лишилося менше восьми годин, щоб дати раду цьому неподобству. То чим ти мене спорядиш у небезпечну дорогу?

О'Гир процокав копитами до стелажа, прикріпленого до муру.

— Звісно, цього разу ми не дамо вам ніякого важкого озброєння. Надто після того, що спіткало перший загін Швидкого реагування. І жодних шоломів. Та багноїдна тварюка, мабуть, їх колекціонує. Ні — щоб засвідчити нашу добру волю й готовність до переговорів, ми пошлемо вас туди без зброї та броні. Жодних бластерів чи спецкомбінезонів.

— І в якому підручнику ти це вичитав? — пирхнув Корч.

— Це звичайнісінька оперативна тактика. Довіра сприяє швидкому досягненню взаєморозуміння.

— Ох, досить уже годувати мене інструкціями — дай мені щось таке, щоб стріяло!

— Із підходящого... — зітхнув О'Гир, беручи з полочки щось схоже на палець.

— Це ще що таке?

— Палець. Вказівний. Чи вам воно ще щось нагадує?

— Та ні, палець як палець, — погодився Корч.

— Ну, це не якийсь там звичайний палець, — багатозначно протяг кентавр, роззираючись довкола, чи ніхто не підглядає. — У його пучці сховано спресованого дротика. Себто ви маєте тільки один постріл. Натиснете на його кісточку великим пальцем, і ваш співбесідник умить ляже спатоньки.

— А чом я досі цього не бачив?

— Так секретна ж зброя...

— Ну то й що? — підозріливо запитав командувач.

— Бували нещасливі випадки...

— Розкажи, О'Гирчику, розкажи.

— Наші агенти іноді забувають, що на їхній рідний палець надягнуто таку-от секретну зброю.

— І... стріляються?

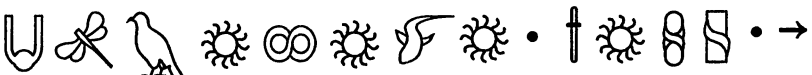
О'Гир пригнічено кивнув головою.

— Один із найкращих наших спрайтів надумав якось поколупатися в носі. Три дні провалявся в реанімації.

Корч натяг секретну зброю на свого вказівного пальця. Вона миттєво стислася, ще й автоматично підлаштувалася під колір командувачевої шкіри.

— Ти не хвилюйся, О'Гире, я ще не повний ідіот. А ще є щось?

О'Гир мовчки зняв з гачка щось таке, що дуже скидалося на сідниці.

— Ти це серйозно? Чим корисна ця штука?

— А нічим, — зізнався кентавр. — Але на вечірках усі боки рвуть від реготу.

Корч реготнув. Аж двічі. Як на нього, то це вже чимале порушення дисципліни.

— Ну гаразд, досить жартів. Ви якось за мною спостерігатимете?

— Авжеж. Одну камеру встановимо на райдужці вашого ока. Який же тут відтінок? — Він задивився командувачеві у вічі. — Гмм. Багристо-брунатний.

О'Гир трохи пошукав на полиці, знайшов маленький слоїчок, дістав з нього капсулку з рідиною, а вже звідти — електронну контактну лінзу. Обережно розсунувши Корчеві повіки великим і вказівним пальцями, кентавр уставив в око командувачеві відеокамеру.

— Лінза може викликати невеличке подразнення. Тож намагайтеся не терти очей, а то ще увітрете камеру в зіницю. Тоді нам доведеться дивитися вам у голову, а там, Бог свідок, немає нічого цікавого.

— І це все? — Корч заморгав, опираючись бажанню потерти око, що сльозилося.

— Так, усе, — закивав головою О'Гир. — Ми й так надто вже ризикуємо.

Командувач хоч-не-хоч погодився. Його стегно було якесь незвично легке, бо його не обтяжував рідний триствольний бластер.

— Гаразд. Хочеться сподіватися, що мені вистачить цього чудо-пальця з дротиком. Але присягаюсь, О'Гире, якщо він раптом смальне мені в обличчя, ти наступним рейсом полетиш назад, до Гавані.

— Головне, ви будьте обачні, коли надумаете сходити у туалет, — тихенько заіржав кентавр.

Цього разу Корч уже не засміявся. Є речі, з яких негоже відпускати жартики.

Артемівів годинник зупинився. От ніби Гринвіча не стало на світі. «Чи, можливо, — розмірковував хлопець, — це ми зникли?» Перевірив канал Сі-ен-ен. Картинка «заморожена», тільки ледь тремтить обличчя диктора. Артемів не зміг стримати задоволеної посмішки. Вони це зробили — достеменно за приписами Книги. Лепрекони зупинили час. Отже, все йде за планом.

А зараз треба перевірити ще одну теорію. Артемів під'їхав у кріслі до столу з моніторами, ввімкнув камеру в материній кімнаті й перевів картинку на сімдесятисантиметровий головний монітор. Але Ангеліні Фаул у шезлонгу не було! Артемів увімкнув панорамне зображення спальні. Кімната була порожня. Мати зникла. Мовби випарувалася. Артемів посміхнувся ще ширше. Чудово. Саме на це він і розраховував.

Хлопець перевів погляд на камеру, що стежила за Холлі Куць. Ельфіня знову довбала підлогу ніжками свого ліжка. Час від часу вона підхоплювалася і починала бити в стіну кулачками. Що, коли за цим ховається щось більше за простий відчай? Хлопець постукав по монітору тонким пальцем.

— Що це ви задумали, капітане? В чому полягає ваш маленький планчик?

Але тут його увагу привернув якийсь рух на моніторі, що показував алею.

— Нарешті, — видихнув він. — Гра починається!

По алеї рухалася якась постать. Невисока, але досить поважна. І до того ж без захисного екрана. Отже, кинули грати комедію.

Артемів натис кнопку селектора:

— Лаккею? До нас іде гість. Я впусчу його сам. А ти повертайся сюди — наглядати за відеокамерами стеження.

— Вас зрозумів. Уже йду, — долинув із динаміка трохи деренчливий голос.

Артемів защебнув свого модельного піджака та на мить затримався біля дзеркала — поправити краватку. Секрет успішних переговорів полягає в тому, щоб переконати супротивника, ніби в тебе на руках усі козири. Й тим переконливіш треба грати, чим менше в тебе тих козирів.

Артемів скорчив щонайзловіснішу пику, на яку тільки був здатен. «Ти лихий, — мовив він сам собі, — дуже лихий і неперевершено розумний. І ще рішучий — нізащо не забувай про рішучість. — Він узявся за ручку дверей. — А тепер спокійно. Дихай глибше і намагайся не думати про те, що ти, можливо, хибно оцінив ситуацію й зараз дістанеш кулю в лоб. Раз, два, три...» І він відчинив двері.

— Доброго вечора! — вимовив він, усім своїм виглядом і голосом випромінюючи гостинність, але внутрішньо лишаючись зловісним, лихим, розумним і рішучим.

На порозі став командувач Корч, піднісши догори порожні долоні, — універсальний жест, що означає: «Бачите, я залишив свою велику страшну стрілянку вдома!»

— Це ви — Фаул?

— Артеміс Фаул до ваших послуг. А ви хто?

— Командувач спецкорпусу Корч. Що ж, тепер, коли ми познайомилися, чи можемо ми перейти до переговорів?

— Певна річ.

Тут Корч вирішив удатися до хитрощів: ану ж поталанить?

— То вийдіть сюди, на ганок, щоб я міг краще вас бачити.

Артемісове обличчя враз стало жорстким.

— Невже мої попередні уроки нічого вас не навчили? Той корабель? Ваш ЗПОП? Чи мені треба ще кого-небудь убити, аби ви втямили нарешті, з ким маєте справу?

— Та ні, — квапливо заперечив Корч. — Я тільки...

— Ви тільки хотіли виманити мене з будинку, щоб захопити, а тоді виміняти на вашого офіцера. Прошу вас, командувачу Корче, ведіть гру трохи хитріше або пришліть когось тямовитішого.

Корч відчув, як кров хлюпнула йому до щік.

— Послухай, ти, сопливий...

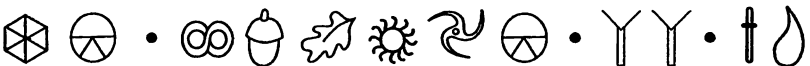
Артеміс усміхнувся: його знову зверху!

— Не надто досконалий метод провадження переговорів, командувачу, — втрачати самовладання, ще навіть не сівши за стіл.

Корч зробив кілька глибоких вдихів.

— Гаразд, — мовив нарешті він. — Як скажете. Де ви волієте вести переговори?

— Звісно, що в будинку. Я дозволяю вам увійти, але пам'ятайте: від вашої поведінки залежить життя капітана Куць. Будьте обачливі.

І Корч пішов за господарем довгим склепінчастим коридором. Із портретів, виконаних у класичному стилі, на гостя сердито витріщалися численні представники роду Фаулів. Нарешті через дубові двері Артемід і командувач Корч увійшли до довгастої зали для нарад. За круглим столом були заздалегідь приготовані два місця: розкладено блокноти, розставлено попільнички та пляшки з мінеральною водою.

Корч зрадив тим попільничкам і притьмом дістав із кишені жилета напівпережовану сигару.

— Можливо, ти не такий уже й варвар, — промирив він собі під ніс, випустивши ціле хмарище зеленого диму. Потім, знехтувавши мінеральну воду, хлюпнув собі чогось темно-червоного зі своєї похідної фляжки. Випив залпом, відригнув і плюхнувся на стілець.

— Ви готові? — запитав Артемід, шурхочучи своїми записами, неначе диктор новин. — Ось якою я бачу ситуацію. Я маю змогу викрити ваше підземне існування, оприлюднивши дані про нього, і ви не здатні мені в цьому перешкодити. Отже, будь-яка ціна, котрої я зажадаю, буде для вас, по суті, нікчемна дрібничка.

Корч виплюнув крихту грибного тютюну, яка потрапила йому в рот.

— Ви гадаєте, що можете просто взяти й викласти всю цю інформацію в Інтернеті?

— Ну, не в цю хвилину. Мені доведеться перечекати, поки скінчиться дія чарівного поля, за допомогою якого ви зупинили час.

Корч закашлявся, бо саме набрав повні легені диму. Його козирну карту побито. Їх розкусили!

— Що ж, коли вам відомо про зупинення часу, то ви так само повинні знати й про те, що ви цілковито відрізані від зовнішнього світу. Себто ви, по суті, безсилі.

Артеміс щось черкнув у своєму блокноті.

— Заощадьмо трохи нашого спільного часу. Ви вже стомили мене своїм неоковирним блефуванням. У випадку викрадення кого-небудь із представників чарівного плем'ячка ваш лепреконський корпус спочатку посилає найкращий підрозділ Швидкого реагування, аби спробувати визволити заручника. Що ви й зробили. Прошу пробачення за мимовільний сміх. Найкращий підрозділ? Слово честі, та їх легко перемогли б і дітки-скаути, озброєні водяними пістолетиками.

Корч кипів мовчки від обурення, зганяючи своє зло на недогризкові сигари.

— Наступний офіційний крок, — провадив Артеміс, — це переговори. Ну, а в крайньому випадку, якщо восьмигодинний ліміт часу спливатиме, а проблему так і не буде розв'язано, в межах часового поля ви підірвете біологічну бомбу.

— Скидається на те, пане Фауле, що ви збіса багато знаєте про нас. Ї, хоча ви навряд чи відповісте мені, я все-таки запитаю: звідки?

— Слушне припущення: на це запитання я не дам відповіді.

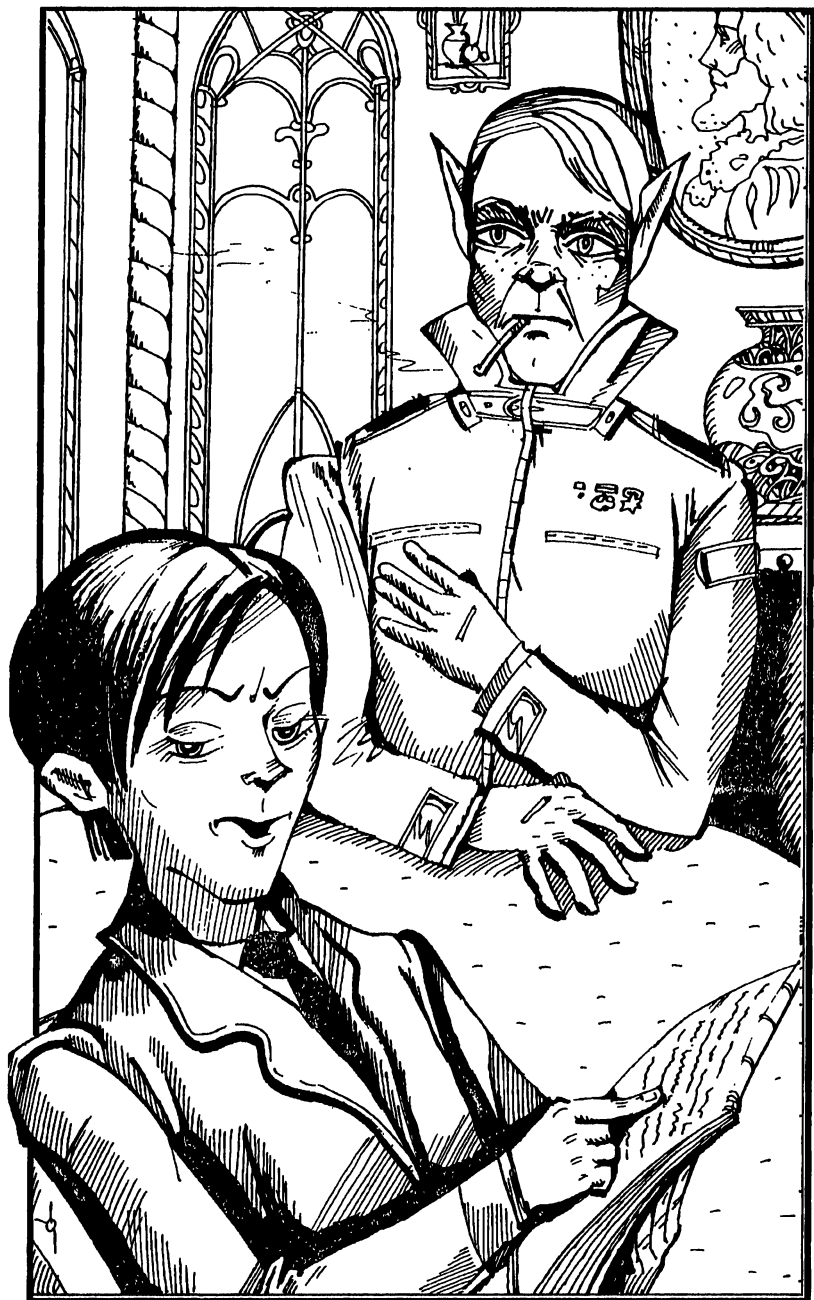
Корч розчавив рештки сигари в кришталевій попільничці.

— То перейдімо до головного. Які ж ваші вимоги?

— Не вимоги, а одна-єдина вимога.

Артеміс підштовхнув свого блокнота до командувача.

— Одна тонна двадцятичотирикаратного золота. Тільки в маленьких зливках, без маркірування, — уголос прочитав Корч. — Ви жартуєте?

— Аніскілечки.

Корч усім корпусом нахилився вперед:

— Невже ви не розумієте? У вас немає виходу. Або ви повертаєте нам капітана Куць, або ж ми змушені будемо всіх вас убити, із нею включно. Жодних компромісів тут не може бути. Насправді я прийшов сюди не для переговорів, а для того тільки, щоб пояснити вам реальне становище.

Артемій відповів партнерові своєю фірмовою вампіричною посмішкою:

— Але вам таки доведеться провадити переговори зі мною, командувачу.

— Та неville? І що ж є у вас такого особливого?

— Що в мені такого особливого? А хоча б те, що я знаю, як вийти з часового поля.

— Це неможливо, — пирхнув Корч. — Ніхто не годен таке утнути.

— Годен. Повірте мені, я ще жодного разу не помилявся.

Корч відірвав від блокнота сторінку з Артемісовою вимогою, згорнув і поклав до кишені.

— Мені треба це обдумати.

— Можете не поспішати. Ми маємо вісім годин... перепрошую, сім з половиною, а тоді час для всіх нас закінчиться.

Корч довго мовчав, барабанячи пучками пальців по стільниці. Потім набрав у легені повітря, зібравшись щось сказати, але передумав і рвучко підвівся.

— Ми ще законтактуємо з вами. Не турбуйтеся, я сам знайду дорогу назад.

— Як собі хочете. — Артеміс відсунув свого стільця й собі підвівся. — Але зятяйте ще одне: поки я живий, нікому з вашого племені не дозволено переступати поріг цього дому.

Корч прокрокував назад по коридору, відповідаючи сердитими позирками на суворі погляди портретів. Краще тепер відступити й спокійно обробити отриману інформацію. Хлопчисько Фаул і справді виявився слизьким супротивником. Але все ж таки він припустився однієї великої помилки, гадаючи, ніби Корч і далі гратиме за усталеними правилами. Одначе Джуліус Корч дістав свої нашивки командувача зовсім не за дотримання всіляких там інструкцій. Настав момент удатися до деяких нестандартних дій.

Тим часом експерти ретельно вивчали відеозапис камери, встановленої в Корчевому оці.

— Ось, дивіться! — вигукнув професор Кумулус, фахівець із теорії поведінки. — Він сіпнувся — отже, бреше.

— Дурниці, — пропихкотів доктор Аргон, психолог із-під Сполучених Штатів. — Просто йому засвербіло, от і все. Засвербіло, то він і почухався. Нічого лиховісного в цьому немає.

Розлючений Кумулус обернувся до О'Гира.

— Ви тільки послухайте його! І ви гадаєте, я можу співпрацювати з цим шарлатаном?

— Шаман нещасний, — огризнувся Аргон.

О'Гир звів догори пелехаті долоні.

— Прошу вас, панове! Нині нам потрібна злагода. Треба скласти точну характеристику цього представника багноїдної раси.

— Все намарне, — похитав головою Аргон. — Я не можу працювати в таких умовах.

Кумулус зухвало згорнув руки на грудях:

— Що ж, якщо він не може працювати, то я не можу й поготів.

Подвійні двері розчахнулися, й до шатла не ввійшов, а вдерся Корч. Його уславлений буряковий колір обличчя набув ще густішого відтінку.

— Цей багноїдний виплодок просто знущається з нас! І я цього не потерплю. Ну, то що ж наші експерти добули з тієї плівки?

О'Гир трохи відступив убік, відкриваючи командувачу повний доступ до світил психонауки:

— Наскільки я зрозумів, вони не можуть працювати в таких умовах.

Корчеві очі звузилися до тонюсіньких щілинок, ніби хотіли просвердлити дві жертви.

— Даруйте?

— Та цей так званий доктор наук просто недоумок, — заявив Кумулус, що не знав крутої командувачевої вдачі.

— Я... я? — затинаючись від обурення, вимовив Аргон, який теж не знав іще Корча. — А ти хто, відьмаку печерний? Ліпиш безглузді свої інтерпретації до найбезневиннішого жесту — чухання!

— Найбезневиннішого? Таж цей хлопчисько — просто згусток нервів. Тут неозброєним оком видно, що він бреше. Це ж простіше простого.

Корч грюкнув кулаком із такою силою, що по лакованій поверхні стільниці павутинкою розбіглися тріщинки:

— Мовчати!

І запанувала мовчанка. Вмить.

— Ви, двоє експертів, одержуєте цілком пристойну винагороду за вашу аналітичну роботу. Правильно я кажу?

Парочка лише закивала головами, боячись своєю відповіддю порушити наказ мовчати.

— Ця справа може виявитися найславетнішою у вашому житті, а може й зганьбити вас навіки. Тож я хочу, щоб ви напружили всі свої розумові сили, щоб виклалися повністю. Зрозуміло?

Ті знову покивали.

Корч виколупав відеокамеру зі свого сльозливого ока.

— Перемотай плівку, О'Гире. Ближче до кінця.

На екрані застрибало, замиготіло зображення: там Корч якраз заходив за хлопчиськом до зали для нарад.

— Ось тут. Зупини. Можеш збільшити його обличчя на весь екран?

— Чи можу я збільшити його обличчя? — фок-нув О'Гир. — А чи може гном викрасти павутину з-під павука?

— Може, — впевнено відповів Корч.

— Власне, це було риторичне запитання.

— Я не потребую уроків граматики, О'Гиряко, тож просто збільш його обличчя.

О'Гир заскреготав своїми величезними, мов надгробні камені, зубами.

— Слухаюсь, босе. Ось так буде досить?

Кентаврові пальці зі швидкістю блискавки замиготіли по клавіатурі. Артемісове обличчя вмить виросло, заповнивши собою весь плазмований екран.

— Я б вам порадив дуже уважно вслухатися, — сказав Корч, стискаючи своїми грубими пальцями плечі експертів. — Бо це поворотний момент у вашій кар'єрі.

«Що в мені такого особливого? — вимовили губи на екрані. — А хоча б те, що я знаю, як вийти з часового поля».

— А тепер ви скажіть мені: він правду каже чи бреше? — запитав Корч.

— Прокрутіть-но ще раз, — попросив Кумулус. — Покажіть мені його очі.

— Так-так, — згідливо кивнув головою Аргон. — Очей буде досить.

О'Гир натис іще на кілька клавiш, і темно-сині Артемісові очі виросли на всю ширину екрана.

«Що в мені такого особливого? — прогрімів людський голос. — А хоча б те, що я знаю, як вийти з часового поля».

— Ну то що, бреше він чи ні?

Кумулус та Аргон презирнулись, забувши про всі свої суперечки.

— Ні, — в один голос відповіли вчені мужі.

— Він говорить правду, — ще додав фахівець у галузі поведінки.

— Або ж, — уточнив психолог, — принаймні щиро вірить, що каже правду.

Корч крапнув собі в око промивального розчину.

— І я так подумав. Як тільки глянув цьому хлопчиськові в обличчя, так і збагнув: він або геній, або божевільний.

Холодні Артемісові очі пильно дивилися на них з екрана.

— То хто ж він усе-таки? — доскіпувався О'Гир. — Геній чи божевільний?

Корч схопив із піраміди зі зброєю свого триствольного бластера.

— А яка різниця? — гаркнув він, чіпляючи свого надійного «друзяку» до стегна. — Забезпечте мені зовнішній зв'язок із шахтою Е1. Ця «пташка» Фаул знає чи не все про наші правила. Тож настав час деякі з них порушити.

Розділ 7

Мульч

А тепер прийшла пора ввести нового персонажа до нашої потойбічної картини світу. Хоча, коли бути точним, не такий він уже й новий. Ми вже здибувалися з ним раніше — в поліційній дільниці у Гавані. Це Мульч Копач, гном-клептоман, який фігурує у справі численних крадіжок. Непевна особа, навіть за мірками Артеміса Фаула. А в нашій оповіді й так чимало всяких аморальних типів.

Мульч народився у звичайній родині печерних гномів, але ще дитиною вирішив, що гірничча справа, якою займалися всі його предки, не для нього. І саме тоді він надумався знайти своєму головному талантові землекопа інше застосування, а саме: за допомогою підкопів зазіхати на власність багноїдів. Звісно, це оз-

начало відмовитися від власної чарівної сили, адже їхні оселі недоторканні. Якщо ти порушив це правило і ввійшов до чужої, хай навіть людської, оселі без запрошення, то маєш бути готовим до відповідних наслідків. Але Мульчеві на це було начхати. Що йому ті чари? Підземним копачам від них мало користі.

Протягом кількох сторіч справи в Мульча йшли досить добре, він навіть відкрив вельми прибутковий бізнес — торгівлю всілякими реліквіями, добутими на поверхні. Це тривало до того фатального моменту, коли він спробував продати кубок Жуля Ріме перевдягненому поліційному агенту. Отоді талан відвернувся від Мульча, і на сьогодні його арештів нараховувалося вже десятки. Останні триста літ він тільки те й робив, що сідав у в'язницю й виходив на волю, сідав і виходив...

Що ж до риття всіляких тунелів, то Мульч вирізнявся незмірним апетитом, себто просто ненажерливістю, і розуміти цей вираз слід, на жаль, буквально. Для тих, хто не знайомий із заведеною в гномів технологією земляних робіт, я спробую пояснити її якомога делікатніше. Подібно до деяких плазунів, чоловічі особини гномів здатні розширювати свої пащі настільки, що можуть заковтувати ґрунт із швидкістю кількох кілограмів на секунду. Цей матеріал переробляється за рахунок феноменально посиленого обміну речовин, із нього вибираються й засвоюються всі корисні для гнома речовини, а потім... перетравлена земля вивергається, сказати б, із того боку, що протилежний пащі. Чарівна простота процесу.

На момент описуваних подій Мульч мучився (але не *мульчився*, якщо можна так висловитися) у кам'яних

стінах однієї з камер Централу, головної підземної в'язниці. Принаймні він намагався справити враження гнома, який стійко, мужньо мучиться. А насправді він весь трусився, мов трясця його колотила, аж видзвонювали сталеві носачи його моднячих чобіт.

А труситися таки було від чого. Між гоблінами й гномами саме точилася війна за переділ територій, а тут якийсь розумняка поліціант додумався посадити його в одну камеру з цілою зграєю зарізяк-гоблінів. Може, це сталося з недогляду. Та, найімовірніше, Мульча запхнули сюди, аби відігратися за те, що він обібрав того поліціанта, котрий заарештував його, — «обчистив», поки вони очікували своєї черги в дільниці.

— То що, гноме, — намагався зачепити його гоблін-ватаг, весь розмальований татуюваннями й з пікою, всіяною бородавками, — як це так, що ти ни прогризеш собі вихід звідси на волю?

— Міцна порода, — відповів Мульч, постукавши кулаком по стіні.

— Моцна, ка'еш, порода? — вишкірився гоблін. — Та невже моцніша за твою гном'ячу довбешку?

Гоблінові друзяки реготом підтримали свого пахана. Мульч і собі захихотів. Гадав, що так воно буде розважливіше. Але, гай-гай, помилився.

— А з кого це ти смієся, гноме, га? Тіпа, чи ни з мене?

Мульч ураз перестав хихотіти.

— Ні, не з вас, а з вами, — уточнив він. — Разом з усіма вами сміявся. Це ви класно пожартували про мою довбешку.

Паханська пика присунулася майже впритул, так що гачок гоблінського сопливого носяки опинився за сантиметр від Мульчевого обличчя.

— То ти, тіпа, ка'еш, шо ми й пожартувать ни можимо, ге?

Мульч проковтнув давкий клубок, намагаючись прорахувати ситуацію. Якщо він зараз роззявить свою пащеку, то, може, й встигне проковтнути ватажка ще до того, як втрутяться інші гобліни. Хоча гобліни — це страшна проблема для травлення. Такі ж бо кістляві.

А гоблін тим часом вичаклував навколо кулака кулясту блискавку.

— Гей ти, пиньок, я тобі, тіпа, поставив питан-нячко!

Мульч відчув, як усі потові залози на його тілі вмить виділили щедрю кількість вологи. Гноми не люблять вогню. Вони й думати не сміють про такі речі, як полум'я, жар... На відміну від інших чарівних племен, гноми зовсім не тужили за поверхнею Землі. Це ж занадто близько до сонця. А за іронією долі сталося так, що саме гном Мульч започаткував справу позбавлення багноїдів їхньої власності.

— Н-ні, — промимрив він. — Я просто хотів за-свідчити дружні наміри.

— Дружні наміри! — передражнив його «Бородавка». — Та хіба твоя порода знає, шо воно таке дружні наміренія? Всі ви, тіпа, боягузи — так і норовите тихенько вгородить у спину швайку!

Мульч дипломатично закивав головою.

— Таки правда. За нами водиться деяка схиль-ність до зради.

— Ха, деяка схильність! Мій братан Сплюнь попав у натуральну гном'ячу засаду, коли банда гномів прикинулась натуральними купками гною! Братан досі в гіпсі валяецця!

— Давня витівка з купами гною, — співчутливо закивав Мульч. — Ганьба! Це одна з причин, чому я порвав із Братством.

— Є дві речі під землею, які я, в натурі, прізіраю, — провадив «Бородавка», замислено крутячи кулясту блискавку між пальцями.

Мульч відчув упевненість, що йому неодмінно доведеться дізнатись, які саме дві речі «прізірає» гоблін.

— Смердючі гноми — це, тіпа, раз.

Ну, тут немає нічого дивного.

— І коли зраджують своїх братанів — це, в натурі, два. А ти, тіпа, і туди, й сюди підходиш.

— Такий уже мій талан, — кисло осміхнувся Мульч.

— Талан тут, в натурі, ні при чому. Сама судьба, тіпа, оддала тебе в мої руки.

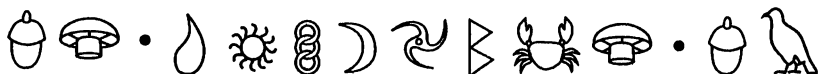
Десь іншим разом Мульч і заперечив би йому, що талан і «судьба» — це одне й те саме. Але не тепер.

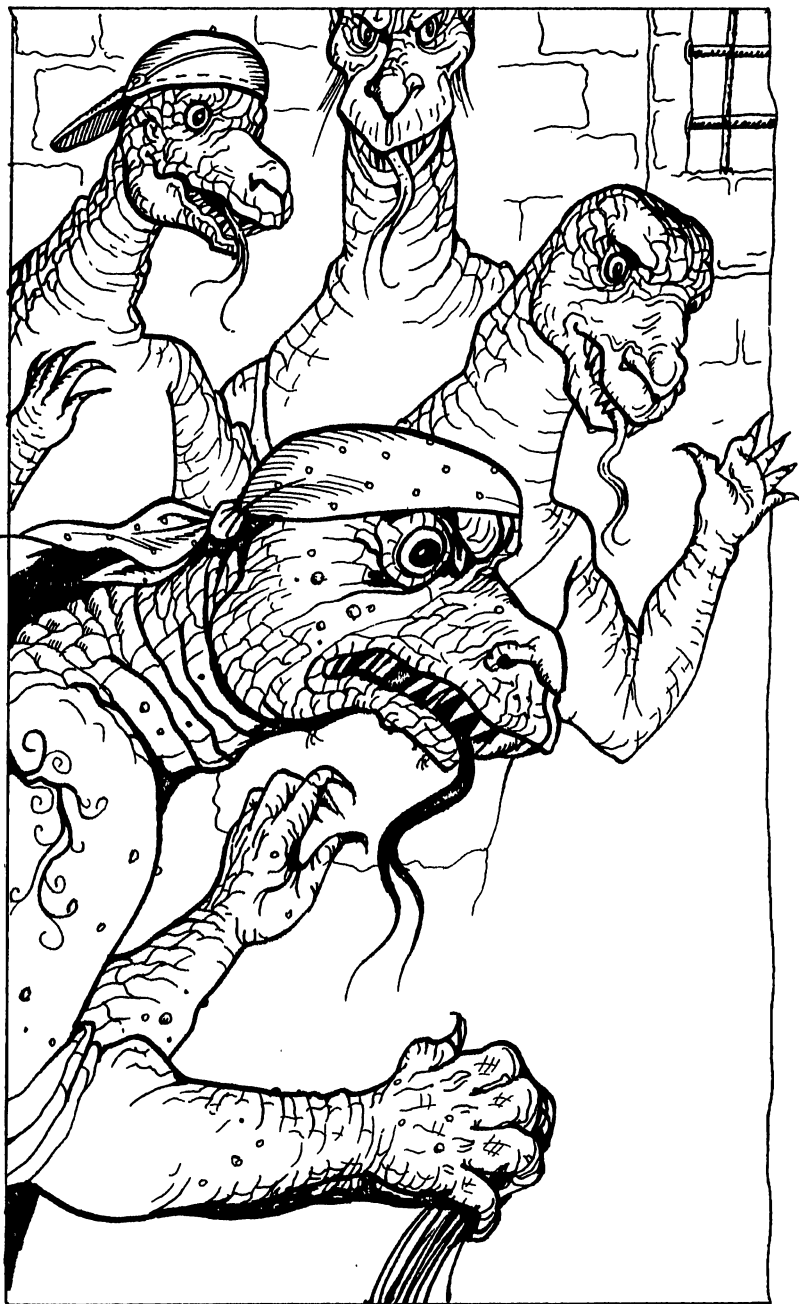
— Ти, гноме, любиш, в натурі, вогонь?

Мульч заперечливо затряс головою.

— Стид і страм! — вирік «Бородавка». — Бо я січас запхну оцю вогняну кульку тобі просто в горлянку.

Гномові вмить пересохло в горлі. Як же це характерно для Гном'ячого братства! Що ненавидять гноми? Вогонь. Хто єдині з усіх створінь можуть вичакловувати кулясті блискавки? Гобліни. А з ким гноми затіяли бійку? Ну, то є в декого мізки у голові чи немає?

— Ну-ну, обережніше! — Мульч позадкував до стіни. — Ми ж усі злетимо в повітря.

— Хтось і злетить, але не ми, — вишкірився «Бородавка» і втяг блискавку в свої продовгасті ніздрі. — Ми, в натурі, вогнестійкі.

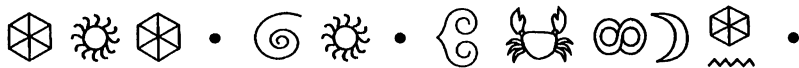
Мульч добре знав, що станеться наступної миті. Не раз і не два доводилося йому бачити, як це відбувається. Де-небудь у темному закапелку гурт гоблінів заганяв у куток якогось самотнього гнома, притискав його до землі, а тоді їхній ватаг вистрілював зі своїх двох ніздрів, як із двох цівок рушниці, нещасному просто в обличчя.

Ніздрі «Бородавки» затріпотіли, він лаштувався виштовхнути блискавку. Мульч затремтів. Йому лишався тільки один-єдиний шанс. Гобліни припустилися великої помилки. Вони не схопили його за руки.

Гоблін ротом набрав повні груди повітря, збільшуючи всередині себе тиск, аби потужніший вийшов струмисько вогню. Закинувши назад голову й цілячись гномові в обличчя, «Бородавка» почав видихати... І тут Мульч, блискавично метнувшись уперед, заткнув йому ніздрі великими пальцями. Бридко було відчутти свої пальці в сопливій гоблінській носяці, але це все-таки краще, ніж перетворитися на гном'ячий шашлик.

Кулястий блискавці нікуди було подітися. Вона зрикошетила від Мульчевих пальців і відскочила назад, у гоблінову голову. Шляхом найменшого опору виявилися сльозові канали, тож полум'я щільними струменями вирвалося назовні попід очними яблуками «Бородавки». Море вогню розлилося по стелі камери.

Мульч висмикнув пальці й, хутенько їх обтерши, заклав у рот, аби природний бальзам, що містився

у його слині, розпочав процес зцілення. Звісно, коли б Мульч зберіг чарівну силу, йому досить було б просто побажати — й попечені місця враз зажили б. Але він вибрав злочинне життя й мусив заплатити за це втратою чарівної сили.

Вигляд у «Бородавки» був уже зовсім не такий бравий. З усіх отворів його голови курів дим. Хай там які гобліни вогнестійкі, але куляста блискавка добряче прочистила йому довбешку. Якусь хвилю гоблін гойдався-хитався, мов бур'янина на вітрі, а тоді гупнув долілиць на бетонну підлогу. При падінні щось хряснуло. Певне, довгий гоблінський ніс.

Решті зграї такий поворот зовсім не припав до вподоби.

- Ви тіки гляньте, що він зробив з нашим босом!
- Пиньок смердючий!
- Засмажмо його!

Попід стінкою Мульч став відступати ще далі. Він-бо сподівався, що гоблінська решта, зоставшись без ватажка, розгубиться. Та де там! Сталось якраз навпаки. Що ж: хоча Мульч і не звик нападати перший, але іншого виходу в нього не було, як тільки атакувати.

Розчахнувши щелепи якомога ширше, Мульч стрибнув уперед і стис в зубах голову найближчого кривдника.

— Фсі нагад! — крикнув він попри ту перешкоду в пащі. — Фсі нагад, а то фаш друшок тут і гигне!

Отепер гобліни й справді розгубилися. Звісно, вони не раз бачили, на що кутні зуби гнома можуть перетворити гоблінську голову. Не дуже приємне видовище.

Але за хвилину гобліни створили кожен по кулястій блискавці.

— Я фас попередиф!

— Всіх нас ни проковтнеш, пиньок!

Мульч щосили боровся з бажанням зціпити зуби. Відразу пережовувати все, що потрапляє в рот, — це найдужчий із гном'ячих інстинктів, генетична пам'ять, породжена тисячоліттями копання тунелів зубами. Той факт, що гоблін корчився у нього в повній слини пащі, йому більше шкодив, ніж допомагав. У Мульча не лишалося вибору. Зграя насувалась, а зуби, єдина його зброя, не були вільні. Що ж, настав час щось перекусити. Даруйте за каламбур.

І тут зненацька двері розчахнулись. До камери влетів неначе цілий загін поліціантів. Мульч відчув холодну крицю пістолетного дула у себе на скроні.

— Виплюнь ув'язненого! — наказав чийсь голос.

Мульч залюбки виконав наказ. Увесь заслинений, гоблін гримнувся, блюючи, на підлогу.

— І ви, гобліни, погасіть блискавки!

Кулясті блискавки одна по одній згасли.

— Я не винен, — заскиглив Мульч, показуючи на «Бородавку», що бився в корчах. — Він сам себе підірвав!

Поліціант заховав зброю в кобуру й дістав пару наручників.

— Мені начхати, що ви тут робите, — сказав він, обернувшись до Мульча, й замкнув наручники йому на зап'ястках. — Коли б моя воля, я б замкнув вас усіх у великій камері, а через тиждень повернувся б, щоб її помити. Але командувач Корч побажав зустрітися з тобою нагорі, й то негайно.

— Негайно?

— Просто зараз, коли не швидше.

Корча Мульч знав. Саме завдяки командувачеві гном-клептоман кілька разів сідав на дармові урядові харчі. Що ж Джуліусу від нього треба? Зрозуміло, що йдеться не про чаркування на двох чи похід у кіно...

— Просто зараз? Але ж нагорі білий день. Я згорю! Поліціант засміявся.

— Ні, друже, там, куди тобі стелеться доріжка, немає денного світла. Там взагалі нічого немає.

Корч чекав на гнома в порталі часового поля. Придумав цей портал також О'Гир. Ельфи та інші чарівні істоти могли через портал заходити в часове поле й виходити з нього, ніяк не впливаючи на зупинений часовий потік. Практично це означало, що, хоча на транспортування Мульча до поверхні пішло майже шість годин, його закинули в поле всього за хвилинку після того, як командувачеві саянула ідея послати по іменитого злодія.

Це вперше Мульч опинився всередині зупиненого часу. Зачудовано витріщився він на життя, що в прискореному темпі мчало за мерехтливим краєм поля. З неймовірною швидкістю миготіли автомобілі, а хмари котилися по небу так, мовби їх гнав десятибальний шторм.

— Мульчу, нікчемний шкідничку! — проревів Корч. — Тут уже можеш скинути свого костюмчика. Поле не пропускає ультрафіолет — принаймні так мене запевнили.

На станції E1 Мульчеві видали захисний комбінезон. Хоча у гномів груба шкіра, вони надзвичайно чутливі до сонячного світла: хвилина-дві на

сонці — і вже маєш готовий опік. Мульч стягнув з себе комбінезон, що щільно облягав йому тіло.

— Радий бачити вас, Джуліусе.

— Для тебе я — командувач Корч.

— Уже командувач... Чував я про це. Канцелярська помилка, чи що?

Корчеві зуби вмить пережували сигару на кашку.

— Арештований! Я не маю часу відповідати на твої нахабні жартики. Ї я не підгилив тебе чоботом під зад тільки тому, що маю для тебе одну робітку.

— Арештований? — набурмосився Мульч. — Ви ж знаєте, Джуліусе, я теж маю ім'я.

Корч присів навпочіпки, щоб голова опинилася на рівні з гномовою.

— Я не знаю, в якому вигаданому світі живеш ти, арештований, але в реальному світі ти — злочинець, і моє завдання полягає в тому, щоб зробити твоє життя якомога нестерпнішим. Тож якщо ти сподіваєшся від мене чемності лише на тій підставі, що я разів п'ятнадцять тягав тебе на суди, то скажу тобі: і не сподівайся!

Мульч потер зап'ястки, на яких zostалися червоні пасмуги від наручників.

— Та вже гаразд, командувачу. Тільки навіщо так надриватися? Ви ж знаєте: я ніякий не вбивця, а просто дрібний порушник закону.

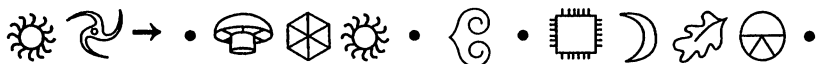
— Чув я, ти замалим не став убивцею там, у камері.

— Я не винен. Вони напали на мене.

Корч запхнув собі в рот нову сигару.

— Гаразд, замнемо це. Просто йди за мною і нічого ні в кого не крадь.

— Слухаюсь, пане командувачу, — з невинним виглядом відповів Мульч.

Він і не збирався шастати по чужих кишнях. Більше не збирався. Бо щойно, коли командувач так необачно був нахилився до нього, Мульч устиг поцупити в нього картку доступу в часове поле.

Вони перетнули периметр, установлений Швидким реагуванням, і вийшли на алею.

— Бачиш он той будинок?

— Який будинок?

Корч круто обернувся до гнома.

— Арештований, я не маю часу на пусте базікання. Вже збігло майже чотири години — половина зупиненого часу. Ще кілька годин — і один з моїх найкращих офіцерів загине від «полоскалки»!

— А мені що до того? — здвигнув плечима гном-клептоман. — Чи ви забули, що я просто злочинець? До речі, я здогадуюсь, чого ви від мене хочете, і відповідь моя буде: ні, не хочу.

— Я ж іще ні про що тебе й не попросив!

— Та це й дурневі зрозуміло. Я хто? Зломлювач. А перед нами що? Будинок. Ви в цей будинок не можете увійти, бо позбудетеся вашої чарівної сили, а мені вже нічого втрачати. Зрозуміло, як два плюс два чотири.

Корч виплюнув сигару.

— А де ж твоє громадянське сумління? Тут на карту поставлено весь наш спосіб життя.

— Ваш — але не мій. Мені байдуже, де сидіти в буцегарні: під чи над землею.

Командувач трохи помізкував.

— Гаразд, черв'яче. Обіцяю зняти з тебе п'ятдесят років строку.

— Я хочу мати повну амністію.

— І не мрій, Мульче.

— Тоді нема й розмови.

— Сімдесят п'ять, і ні року більше. Погоджуйся, а то пожалкуеш.

Мульч прикинувся, що обмірковує. Весь цей торг мав для нього суто теоретичний інтерес. Яка різниця: п'ятдесят, сімдесят п'ять років, коли він збирається утекти взагалі?

— Плюс одиночна камера?

— Так, так. Одиночка. Ну, то як: зробиш?

— Гарзд, Джуліусе. Зроблю для вас виняток.

О'Гир підбирав відеокамеру під колір райдужки.

— Ясно-карий, либонь, підійде. Чи краще темно-жовтий? У вас приголомшливі очі, пане Мульче.

— Дякую, О'Гире. Моя мама завжди казала, що очі — найпривабливіше у моїй зовнішності.

Корч міряв кроками підлогу шатла.

— Ви, двоє, невже ви не усвідомлюєте, що наш час уже майже спливає? До дідька відтінки! Дай, О'Гире, йому камеру та й по всьому.

Кентавр обережно дістав пінцетом із розчину лінзу.

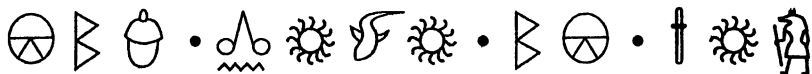
— Тут справа не в порожнім педантизмі, командире. Що краще колір лінзи поєднується з кольором ока, то менше буде перешкод на зображенні.

— Може, воно й так, але давайте вже швидше!

О'Гир схопив Мульча за підборіддя, щоб той не сіпав головою.

— От і все. Відтепер ми завжди будемо поруч з вами.

В густі пелехи волосся, що стирчало з гном'ячого вуха, О'Гир уплів крихітного циліндрика.

— А це так ми підвели звук. Це якщо вам раптом стане потрібна термінова допомога.

— Ви вже даруйте, — криво посміхнувся Мульч, — що я не сяю довірою до вас. Мені завжди краще таланило, коли я працював сам-один.

— Сімнадцять ув'язнень підряд — от так таланило! — захихотів Корч.

— Ага, тепер ви вже маєте час на жарти?

— Слушно кажеш! — Корч схопив гнома за плече. — Часу ми не маємо зовсім. Ходімо!

І висмикнув Мульча з шатла, а далі поволік через моріжок до вишневого садка.

— Я хочу, щоб ти прокопався до будинку і з'ясував, звідкіля цьому хлопчиськові Фаулу стільки про нас відомо. Може, він має якийсь шпигунський пристрій. Як натрапиш на щось таке — відразу знищ. А ще знайди, якщо зможеш, капітана Куць і подивись, що для неї можна зробити. Якщо ж вона загинула, то це принаймні розв'яже нам руки. Тоді ми пустимо «полоскалку».

Мульч скривився, озираючи довколишній ландшафт.

— Не до вподоби мені це...

— І що ж тобі тут не до вподоби?

— Як лежить місцевість. Нюхом чую вапняк. Міцна скельна основа. Можу й не прокопатися до будинку.

Тут до них підскакав О'Гир.

— Я просканував породи. Первісна будівля цілковито стоїть на скелі, але декотрі з пізніших прибудов виповзають і на глину. Зокрема винний льох. Там, здається, ще й підлога дерев'яна. Це тобі на один зуб.

Мульч вирішив сприйняти кентаврове висловлювання як констатацію факту, а не як образу. Він відщібнув задній клапан своїх спеціальних, призначених для тунелекопання штанів.

— Гарзд. Тільки відійдіть чимдалі.

Корч та інші присутні поліціанти вмить поховалися в укриття, але О'Гир, якому досі ще не доводилося бачити гнома за копанням тунелю, вирішив лишитися й подивитися.

— Хай щастить тобі, Мульче!

Гном розчохнув щелепи.

— А-ку-ю, — невизразно промимрив він, нахилиючись, щоб стати в стартову позицію.

Кентавр роззирнувся довкола.

— Чого це всіх наче вітром зду...

Але він так і не договорив, бо в обличчя йому ляпнув добрячий шмат щойно заковтнутого й блискавично перетравленого ґрунту. Поки О'Гир протер очі, Мульч уже й зник — у щойно викопаній ним ямі, яка ходила ходором. Та ще стовбури вишень здригалися від щирого реготу ельфів-легіонерів.

Мульч посувався у довгастій жилі суглинку, яка тяглася крізь складку вулканічної породи. Приємна консистенція — нечасто трапляються камені. А ще ж скільки тут комашні! Комахи укріплюють зуби, а зуби для гнома — чи не найважливіше, адже саме на цей атрибут жениха насамперед звертає увагу гном'яча наречена.

Мульч спустився майже до самого вапнякового ложа, животом мало не шкребучи по каменю. Що глибший тунель, то менша вірогідність просідання

грунту. В наш час, коли скрізь понапихали датчиків руху та протипіхотних мін, обережність аж ніяк не завадить. На що тільки не йдуть багноїди, аби захистити свої скарби. Ну, слід визнати, деякі підстави на те вони мають.

Ліворуч Мульч відчув вельми характерну вібрацію. Кролі! Гном відзначив їхнє розташування на карті, яку малював собі в голові. Завжди корисно знати, де гніздиться місцева фауна. Він обминув кролячу ділянку й подався попід фундаментом будинку, описуючи довгу північно-західну дугу.

Знайти винний льох було неважко. Протягом багатьох віків крізь підлогу просочувалися рештки вина, і земля під льохом просякала ними, набуваючи характерного винного присмаку. Вино було чудове, густе. Навіть легкий фруктовий присмак ніскільки не псував вишуканого аромату. Достеменно вино для особливих випадків, таке, що зазвичай зберігається на нижніх полицях... Мульч ригнув. Добра глина.

Тут гном націлив свої гострі щелепи вгору й заходився прогризати дошки підлоги. Ось він просунув голову, потім плечі в абияк прогризену дірку, а тоді підтягся й став, витрушуючи зі своїх штанів рештки перетравленого ґрунту.

В льоху було темно, хоч в око стрель, але гноми просто обожнюють темряву. До того ж внутрішній сонар не підвів і цього разу, вивівши Мульча на незастану ділянку підлоги. Коли б він узяв на метр лівіше, то міг би спрохогу влетіти у величезну діжку італійського червоного вина.

Мульч поставив спідню щелепу на місце й тихо почалапав до стіни, вимуруваної з червоної цегли. Притисся мушлеподібним вухом до неї. Кілька се-

кунд він простояв нерухомо, вбираючи всі звуки й вібрації, що блукали по будинку. Дуже багато низькочастотного гудіння. Отже, десь поруч працює генератор, і по проводах тече потужний струм.

А ще лунали кроки. Далеко нагорі. Можливо, на четвертому поверсі. І ще щось ближче: сильні удари металу об бетон. Ось воно знову. Хтось щось буде. Чи руйнує.

Якась істотка продріботіла повз його ногу. Мульч інстинктивно розчавив її. Ах, павук. Всього лишень павучок.

— Пробач, маленький друже, — мовив гном до сірої пляминки. — Нервую трохи.

Сходи, що вели в льох, були, звісно ж, дерев'яні. Дух, яким віяло від них, підказував, що зроблено їх добрих сто років тому. Такі сходи риплять від одного вашого погляду. І жодних датчиків не треба — господарі й так збагнуть, що в дім прокралися сторонні особи. Мульч намагався ступати по самому краечку, ставлячи кожен ногу впритул до стіни, де опора найміцніша і ймовірність того, що дерево випадково зарипить, найменша.

Але зробити це було не так легко, як сказати. Гном'ячі ноги призначені давити на лопату, а не для балетних па чи безгучного балансування на рипучих дерев'яних східцях. І все ж таки Мульч добувся до дверей без пригод. Східці рипнули пару разів, але так тихенько, що ні людські, ні електронні вуха вловити ці рипи не могли б.

Двері, природно, виявились замкненими, але для такого досвідченого гнома-клептомана що замкнені, що відімкнені двері — все одно.

Мульч сягнув рукою в свою бороду й вирвав товсту, цупку волосину. Гном'яча чуприна дуже відрізняється від людської. Мульчеві його волосся правило за своєрідні антени, що допомагали йому легко орієнтуватися під землею. Коли гном'ячу волосину відірвати від тіла, вона вмить застигає — ніби в якомусь своєрідному трупному заціпенінні. За якісь дві секунди, поки волосина ще повністю не затверділа, Мульч спритно загнув її кінчик. І вийшла ідеальна відмичка.

Один швидкий поворот — і замок піддався. Примітивний механізм. Жахливе нехлюйство. Як це типowo для людей — ніколи не сподіваються нападу знизу. Мульч ступив ногою на паркет коридору. Будинок весь тхнув грошима. Мульч тут міг би нагребти ціле багатство, якби мав на те час.

Під самою стелею ховалися камери стеження — в природному затінку ліпних прикрас. Зроблено зі смаком і професійно. Отже, коридор перебував під пильним наглядом. Мульч постояв хвилю, намагаючись визначити, чи має система стеження мертву зону. Три камери на коридор. Час охоплення — дев'яносто секунд. Ні, пройти неможливо.

— Є проблеми? Кажі — мо', й підсобимо, — пролунав голос у його вусі.

— О'Гире! — Мульч спрямував своє оснащене технікою око на найближчу камеру. — Чи міг би ти якось знешкодити оці штуки? — прошепотів він.

Гном розчув швидке клацання клавіатури, й раптом його праве око задзижчало, мов об'єктив фотоапарата.

— Як зручно! — видихнув Мульч. — Треба й мені розжитися на таку штуку.

— Жодних шансів, засуджений! — затріскотів у крихітному навушнику Корчів голос. — Це державна таємниця. Та й що б ти робив із нею у в'язниці? Розглядав би найдрібніші деталі протилежної стіни своєї камери?

— Який ви люб'язний, Джуліусе! Але в чому річ? Ви що, заздрите мені, що я успішно проник туди, куди вас не пустили?

Брудну Корчеву лайку заглушив голос О'Гира:

— Порядок, я розібрався. Мережа простого відео, не цифрового. Зараз я через наші тарілки накіну на кожну з камер петлю запису останніх десяти секунд. Це дасть тобі кілька хвилин.

Мульч неспокійно переступив з ноги на ногу.

— І як довго ти бавитимешся з тими петлями? Я ж тут стираю геть на видноті...

— Вже зроблено, — запевнив гнома-клептомана кентавр. — Тож спокійнісінько рухайся, вперед!

— А ти певен?

— Ще й як певен! Це ж елементарна електроніка. Я ще з дитячого садочка «розкушував» людські системи стеження. Тож мусиш покластися на мене — і край.

«Швидше я повірю, що люди раптом перестали винищувати живих істот на планеті, ніж довірюся консультантові Легіону», — подумав Мульч. А вголос вимовив:

— Гарзд. Я йду. Кінець зв'язку.

Покрадьки він рушив коридором. Навіть його руки скрадалися — розгрібали повітря, от ніби таким чином він міг зробити своє тіло легшим. Однак, хоч би що там устругнув цей схибнутий кентавр, його

витівка, певне, спрацювала, а то багноїди досі вже мчали б униз по східцях, вимахуючи своїми допотопними пороховими рушницями.

А ось і сходи. Ах, які ж тут розкішні сходи! Мульча завжди тягло до всяких сходів. Колись-то він був зробив для себе відкриття, що найспокусливіша здобич неодмінно чекає нагорі, за останнім поворотом сходів. А сходові клітки яка! Морений дуб, прикрашений вигадливим різьбленням. Вісімнадцяте сторіччя, найпевніше. Або ж господарі оселі до непристойного багаті. Мульч провів пальцем по майстерно різьбленому поруччю. Либонь, у цьому випадку збіглися і вісімнадцяте сторіччя, і непристойне багатство.

Однак годі мріяти — ніколи. Сходи, як правило, недовго бувають безлюдними, надто ж коли дім узяли в облогу вороги. Хто знає, скільки кровожерних солдатів ховається тут за кожними дверима, жадаючи додати голову ще одного чарівного створіння (хоч би й гнома) до колекції бойових трофеїв у себе на стіні?

Мульч обережно підіймався по сходах, підозріливо дослухаючись до кожного шереху. Старі товсті дубові дошки рипіли під ногами. Гном тулився до самої стіни, тримаючись чимдалі від килимкової доріжки. Саме на цьому він і попався колись (добре пам'ятав: то була восьма «ходка» до тюрязи!): в глибокому ворсі стародавнього килима господар був заховав сигналізаційний пристрій, що реагує на тиск ноги злодія.

До сходового майданчика добувся живий-здоровий: голова все так само трималася на плечах. Але тим часом назривала інша проблема — вона буквально бродила в ньому самому! Процес гном'ячого травлення відбувається з такою швидкістю, що наслідком

його може стати справжній вибух. Грунт садиби Фаулів був добре збагачений повітрям, і тому разом із глиною та іншими мінералами до Мульчевого кишечника потрапило чимало повітряних бульбашок. І тепер усе те повітря прагнуло вихопитися назовні.

Гном'ячі правила доброго тону вимагають позбуватися газів іще в тунелі, але Мульч просто не мав часу на дотримання хороших манер. Тепер він тільки шкодував, що ще в льосі не потратив хвилячки на вентиляцію кишечника. Проблема з газовиділенням у гномів зводиться до того, що гази їм можуть виходити тільки ззаду, але ніяк не спереду. Бо й справді, уявіть собі, до яких катастрофічних наслідків може призвести звичайна відрижка, якщо ви в цей час набрали повний рот глини. Повна відмова системи — і жахливе видовисько. Тож гноми влаштовані так, аби гази викидалися тільки з відповідного боку їхнього тіла, що допомагає також позбуватися неперетравленого ґрунту. Хоча є й простіший спосіб пояснити весь цей процес, але подібні варіанти можна прочитати лише в книжці для дорослих.

Обома руками Мульч ухопився за живіт. Треба хутенько завдавати ноги на плечі та вшиватися з відкритого простору, бо викид газу на сходовому майданчику може й шибки у вікнах повибивати. Він зачовгав по коридору й шаснув до перших-ліпших дверей, що йому трапилися.

І тут відеокамери. Таки чималенько їх. Мульч визначив, яке поле охоплюють об'єктиви. Чотири з них оглядали весь простір підлоги, а три були спрямовані... куди?

— О'Гире! Ти тут? — прошепотів він.

— Ні! — долинула звичайна саркастична кентаврова відповідь. — Я маю цікавіші заняття, ніж потерпати, чи не загине одна всім нам відома цивілізація.

— Ну то дякую. Нехай же загроза моєму життю не потьмарить твоїх веселошців.

— Домовилися.

— Але я маю для тебе одну крутиголовку.

О'Гир умить зацікавився, змінив жартівливий тон на поважний:

— Справді? Ану розкажуй!

Мульч націлив своє око на камери, наполовину заховані в ліпних прикрасах під стелею.

— Мені треба знати, куди спрямовані ці три камери. Ї знати точно.

— Та яка це крутиголовка? — засміявся О'Гир. — Ці старі відеосистеми випромінюють слабкі пучки іонів. Невидимі для неозброєного ока, але аж ніяк не для очної відеокамери, якою ми оснастили тебе.

Прилад у Мульчевому оці блиснув і легенько заіскрив.

— Ой-ой!

— Вибач. Невеличкий розряд.

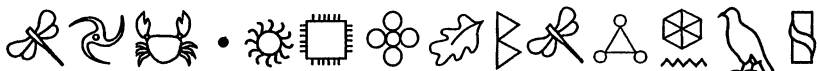
— Міг би хоч попередити мене.

— Згодом я подарую тобі один великий батьківський поцілунок. А я гадав, що гноми — витривалий народ.

— Ї ми таки витривалі. Я це покажу тобі, коли повернуся.

В цю хвалькувату мову вдерся Корчів голос:

— Арештований! Якщо ти комусь щось колись і покажеш, то хіба те, де у твоїй камері нужник. Ну, то що ти бачиш?

Мульч знов окинув кімнату поглядом свого іоночутливого ока. Кожна з камер випромінювала ледь помітний промінь, схожий на останні надвечірні промені сонця. І всі ті промені були спрямовані на зашкленений портрет Артеміса Фаула-старшого.

— Ну невже за картиною? Ох, який нудотний примітив...

Мульч приклав вухо до скла, що прикривало полотно. Нічого електричного не чути. Отже, немає підключення до сигналізації. Аби допевнитися остаточно, він понюхав край рами. Авжеж, ні міді, ні пластику. Тільки дерево, криця й скло. Трохи свинцю в фарбах. Гном-клептоман підколупнув раму нігтем і потяг. Картина плавно відхилилась — поставлена з одного боку на завісики. А що за нею? Сейф.

— Це сейф, — підказав О'Гир.

— Та знаю, дурню. Не заважай, бо я намагаюсь зосередитися. Хочеш допомогти — підкажи краще комбінацію.

— Нема проблем. О, до речі, буде тобі зараз ще одне потрясіннячко. Може, великий хлопець посмокче свого великого пальчика, щоб легше стало?

— О'Гире, я зараз... Ой-ой-ой!

— Ото ж бо й воно. Це у твоїй лінзі ввімкнувся рентген.

Мульч примружився на сейф. Неймовірно! Він бачив просто крізь дверцята. Механізми замків та засувів видніли чіткими тінями. Гном подмухав на свої волохаті пальці й набрав комбінацію цифр на дискові. За кілька секунд сейф відчинився перед ним.

— Пхе, — розчаровано видихнув кваліфікований злодій.

— Що там?

— Нічого. Самі гроші багноїдів. Нічого цінного.

— Облиш їх, — наказав Корч. — Спробуй обшукати іншу кімнату. Та ворущись мені!

Мульч кивнув головою. Іншу кімнату. Поки ще не сплив його час. Але щось йому гризло душу, не відпускало звідси. Якщо цей хлопчисько такий розумняка, чому він заховав сейф за картиною? Яке банальне кліше! Цілком проти правил. Ні. Щось тут таки негаразд. Явно господар хотів обвести потенційного злодія кругом пальця...

Мульч зачинив сейф і штовхнув портрет-дверцята на місце. Картина легко, мов невагома, прокрутулася на завісах. Невагома? Знов потяг картину до себе. Пустив назад...

— Арештований! Ти що, знайшов собі цяцю?

— Заткнися, Джуліусе! Ну, я хотів сказати, помовчіть хвильку, командувачу.

Примруживши очі, Мульч задивився на раму в профіль. Трохи товща за звичайну. Та яке там «трохи»! Набагато товща. Провів нігтем по задникові картини, відділив його й побачив...

— Ще один сейф!

Цей дрібніший. Очевидячки, на замовлення зроблений.

— О'Гире! Кризь цей я не бачу.

— Свинцева прокладка. Ну, ти в нас досвідчений зломлювач, то вже даси йому раду. Зроби те, що у тебе найкраще виходить.

— Дякую за допомогу, — пробурчав Мульч, притискаючи вухо до холодної криці.

Спробував покрутити диск. Легко йде. Свинець приглушує клацання — доведеться зосередитися. Ще добре, що дверцята такі тонкі: це означає лише

потрійну комбінацію, щонайбільше.

Затамувавши віддих, Мульч почав обережно прокручувати диск, по одному зубчику за раз. Для звичайного слуху, навіть коли б підсилити звук, кожне клацання звучало б однаково. Але Мульч виразно чув, що кожен зубчик клацає по-своєму, і коли потрібний зубчик опинився нарешті в пазу, йому в вухо клацнуло так гучно, аж він мало не оглух.

— Один! — видихнув він.

— Поквапся, арештований! Твій час спливає.

— Ви урвали мою роботу лиш на те, щоб це сказати? Ну то я тепер починаю розуміти, як ви, Джуліусе, заслужили своє звання командувача.

— Арештований! Та я тебе...

Але Мульч так і не довідався, що ж такого страшного хотів зробити йому командувач, бо виколупав з вуха мікрофон і поклав до кишені. Тепер він міг цілковито зосередитися на своєму завданні.

— Два.

Щось зашамотіло за дверима. В коридорі. Хтось наближався до кімнати. Ось застугоніло так, що Мульч подумав: чи не слон часом? Напевне, це була та сама людина-гора, котра вивела з ладу найкращий загін Швидкого реагування.

Мульч зморгнув краплину поту з вії. Зосередься. Зосередься. Клац-клац. Клац-клац. Міліметр за міліметром. Нічого не виходило. Чогось під його ногами почала ледь відчутно підстрибувати підлога. Чи це Мульчеві просто вчувалося?

Клац-клац. Ну ж бо! Ну ж бо! Пальці зробилися слизькі від поту, диск проковзував під ними. Мульч витер їх об куртку.

— Ну ж бо, дитинко, давай! Порозмовляй зі мною.

Клац. *Дзінь!*

— Є!

Мульч крутнув ручку. Нічого не виходить. Іще один секрет? Провів пучкою пальця по металевій поверхні. Ось воно! Ніби просто невеличка нерівність. А насправді мікроскопічна замкова щілина. Занадто маленька для звичайної відмички. Значить, пора вдатися до невеличкого фокусу, якого він навчився у в'язниці. Тільки швидше, бо шунок розбурхався, не наче рагу в пічці, а ті кроки все ближче й ближче...

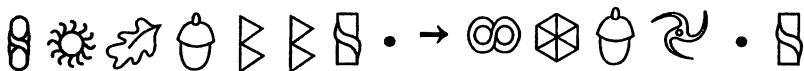
Вибравши у своїй бороді особливо жорстку волосину, Мульч обережно всилив її кінчик у крихітний отвір. Коли кінчик знову виткнувся із замкової щілини, гном висмикнув волосину з бороди, й вона вмить затверділа, зберігши при цьому форму внутрішньої будови замочка.

Затамувавши віддих, Мульч крутнув волосину. І легесенько — мов гоблінська брехня! — замочок відімкнувся. Чудово! Отакі моменти чи ж не варті всього згаяного в буцегарнях часу?

Гном-клептоман відчинив невеличкі дверцята. Просто чудесна робота. Тільки Чарівний Народ усе ж таки краще (хоч трохи) працює за цього майстра. Дверцята легесенькі, мов вафелька. Всередині — невеличкий сейф. А в тій крихітній камері...

— О всемогутні боги на небесах! — видихнув Мульч.

Далі події почали розвиватися з карколомною швидкістю. Потрясіння, яке пережив Мульч, моментально передалося його нутрошам, а ті вирішили, що

пора нарешті позбутися надміру газів. Мульч надто добре знав, що зараз станеться. Симптоми були до болю знайомі: ватяні ноги, бурхливі корчі, зад ходором ходить. Гном тільки й встиг, що вихопити з сейфа предмет, який так його вразив, нахилитися вперед та обхопити, для більшої стійкості, коліна руками.

Накопичені в животі гази набули потуги справжнього, хай і невеличкого, циклону, і вже ніяка сила не годна була їх стримати. Тож вони й вирвалися назовні, миттю відщербнувши задній клапан на Мульчевих штанях. І весь удар прийняв на себе якийсь здоровило, що цієї самої хвилини якраз підкрадався до злодія ззаду.

Артемис не відводив погляду від моніторів. Починався найскладніший етап: зазвичай викрадачі в такий час заспокоюються, гадаючи, нібито всіх перехитрували, напруження розвіюється, їм хочеться затягнути цигарку-другу, побазікати зі своїми заручниками. І незчуються, як опиняються долілиць на підлозі, а до їхніх потилиць приставлено добрий десяток поліціантських пістолетів. Але з Артемісом Фаулом такого не станеться. Він не припускається помилок.

Можна було не сумніватися, що його супротивники ельфи уже вкотре переглядають-вивчають записи першого раунду переговорів, сподіваючись вишукати бодай щілинку, крізь яку б проникнути в будинок. І вона ж є, та щілинка. Артемис сам підкинув їм натяк, щоправда, досить добре завуальований. Хай гадають, ніби випадково самі знайшли.

Хоча, можливо, командувач Корч спробує застосувати якусь свою хитрість. Хитрий і підступний він ельф, що й казати. Не з тих, хто легко змириться з

поразкою, надто коли переміг його якийсь хлопчисько. Одне слово, з таким супротивником слід бути насторожі.

Артемів затремтів від самого спогаду про Корча. І вирішив ще раз усе перевірити. Що там показують монітори?

Джультетта досі в кухні, щось там шкребе в мийці. Ага, миє, чистить овочі.

Капітан Куць сидить собі на своєму ліжку. Спокійна, як могила. Більш не товче ліжком по підлозі. Можливо, помилкові були Артемісові підозри? Можливо, Холлі й не плекала ніяких планів?

Лаккей стоїть на своєму посту біля Холліної камери. Дивно. Йому ж час уже робити обхід. Артемів схопив рацію.

— Лаккею!

— Слухаю, база. Прийом.

— Чи не обхід ти мав робити зараз?

Запала пауза. А тоді:

— Саме це я й роблю, Артемісе. Проходжу по головному сходовому майданчику. Наближаюся до кімнати з сейфом. Ось, махаю вам рукою.

Артемів кинув погляд на монітори, що показували головний сходовий майданчик. Нікогисінько немає, хоч з якого куточка подивись. Ніякого слуги, що махав би рукою. Артемів уп'явся поглядом в екрани й почав рахувати... Ось воно! Кожні десять секунд зображення ледь помітно підстрибує. На кожному екрані.

— Відеозашморг! — закричав він, зіскакуючи зі стільця. — Камери закільцьовано!

Із динаміка чути було, як різко прискорилась Лаккеєва хода — слуга майже біг!

— Кімната з сейфом!

Артемів відчув, як до горла йому підкотила нудота. Обдурили! Його, Артеміса Фаула, обвели кругом пальця! А він же знав, знав, що вони неодмінно спробують обвести його! Просто незбагненно. Це все через його самовпевненість — вона засліпила Артеміса Фаула. А тепер весь його блискучий план під загрозою провалу.

Артемів перемкнув портативну рацію на частоту Джульетти. Шкода — це ж він сам відключив домашній переговорний пристрій, зміркувавши, той працює на такій частоті, до якої легко міг підлаштуватися його супротивник.

— Джульетто?

— Прийом.

— Де ти в цю хвилину?

— В кухні. Псую собі нігті паскудною тертушкою.

— Облиш її, Джульетто. Перевір, як там наша полонянка.

— Але ж, Артемісе, натерта морква засохне!

— Кинь її, Джульетто! — закричав Артемів. — Кинь усе й перевір, як там полонянка!

Джульетта слухняно все й кинула, в тому числі й рацію. Тепер надме губки на кілька днів. Ну й дарма, хай собі дметься. Нині не час перейматися покривдженим самолюбством якогось там дівчиська. Артемів має куди важливіші справи.

Хлопець натис на головну кнопку й вимкнув усю комп'ютеризовану систему стеження. Єдина можливість вивести відеосистему із зашморгу — це повністю перезавантажити її. Протягом кількох болісних секунд екрани засипало «снігом», а потім, раптовим стрибком, з'явилося — і вже лишилося —

зображення. Отже, справи не такі й кепські, як здавалося хвилику тому.

Тепер монітори показали якусь чудернацьку істоту в кімнаті з сейфом. Видно було, що істота натрапила на таємне відділення. Ба навіть гірше: вона спромоглася відімкнути надсекретний замок. Дивовижно. Одначе Лаккей таки наздогнав злодюжку. Слуга обережно підкрадався до того створіння ззаду, й за якусь мить непроханий гість заріється носом у килим.

Артемів перекинувся своєю увагою на Холлі. Ельфіння знов заходилася торохкати ліжковими ніжками об підлогу. Знову й знову довбала вона бетон, от ніби намагалася...

І тут йому саянуло — його немовби вдарило потужним струменем води з водомета. Якщо бранці пощастило якимось дивом пронести сюди жолудя, то їй вистачить й одного сантиметра ґрунту, аби... І якщо Джульєтта залишить двері відчиненими...

— Джульєтто! — закричав він у рацію. — Джульєтто! Не заходь туди!

Але як він міг докричатися до неї? Рація дівчини дзижчала собі на підлозі в кухні. Артемісові тільки й лишалось, що безпомічно спостерігати, як Лаккеєва сестричка підходить до дверей камери, явно буркочучи щось про морквочку.

— Кімната з сейфом! — вигукнув Лаккей, прискорюючи ходу.

Інстинкт спонукав його вдертися досередини, бахаючи з усіх пістолетів, але вишкіл узяв гору над цим бажанням. Озброєння Чарівного Народу напевне незрівнянно перевершує все те, що він мав у своєму розпорядженні, — і хто знає, скільки дул націлено в

цю хвилину на двері з того боку? Ні, в ситуації, що склалася, його, Лаккея, доблесть значною мірою зводилася до елементарної обачності.

Він приклав долоню до дерев'яних дверей — чи не відчує якої підозрілої вібрації? Ні, все тихо. Отже, в кімнаті немає ніяких механізмів. Лаккей обережно обхопив пальцями ручку дверей і тихенько її повернув. Другою, вільною рукою дістав із наплічної кобури свого автоматичного «Зігзауера». Рушниця зі снодійними дротиками лишилася внизу, бігти по неї ніколи, тож доведеться вражати ворога на смерть.

Двері відчинилися без рипу, як і сподівався Лаккей, адже він особисто змастив геть усі завіси в будинку. Отже, двері відчинилися, й слуга побачив... Що ж воно таке? Як по правді, то Лаккей був не зовсім певен, що ж воно таке бовваніло перед ним. Бо з першого погляду йому здалося (і він навіть міг би заприсягтися), ніби воно найбільше схоже на величезний, колихливий...

І саме тоді воно й рвонуло, пожбуривши в нещасного Лаккея неймовірну кількість тунельних відходів! От ніби в його тіло вдарили одночасно сто ковальських молотів. Цією нездоланною силою його підняло в повітря й ударило об стіну.

Втрачаючи останні краплини свідомості, Лаккей молився лиш про одне: тільки б пан Артеміс подивився в цей момент на якийсь інший монітор і не побачив його жахливого польоту й не менш ганебного падіння.

Холлі втрачала сили. Ліжко важило чи не вдвічі більше за її власне тіло, а краї металевої рами про-

давили жахливі червоні борозни в її долонях. Але як вона могла зупинитися тепер, коли мета була вже так близько?

Ельфіня знову вдарила ліжком об бетон. Хмарка сірого пилу заклубочилася довкола її ніг. Будь-якої миті той хлопчисько Фаул міг розгадати її задум — і тоді знову її наколють якимось наркотиком. Але поки той момент не настав...

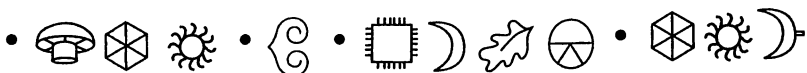
Скрегочучи зубами від болю, вона підняла ліжко на висоту власних колін. І тут побачила. Серед сірого цементу завидніла пляминка чогось брунатного. Невже вийшло?

Враз забувши про біль, капітан Куць випустила ліжкову раму з рук і впала навколінці. Крізь цемент і справді проглядала малесенька латочка ґрунту. Холлі гарячково намацала жолудя в черевіку й міцно стисла його в закривавлених пальцях.

— Я повертаю тебе землі, — прошепотіла вона, пхаючи пальці у вузьку ямку. — І заявляю свої права на дар, який належить мені по праву.

Один удар серця. Ніяких відчуттів. Другий удар. І тут Холлі відчула, як чарівна сила пройняла їй руку — от ніби вдарило електричним струмом, як буває, коли доторкнешся до тролячого вольєру. Цим ударом її аж відкинуло в протилежний куток камери. Якусь хвилюнку світ кружляв перед її очима запаморочливо-пістрявим калейдоскопом, та коли кружляння припинилося, Холлі вже не була приборканою полонянкою-ельфинею. Капітан Холлі Куць знов була сильна й готова до бою.

— Отак, паничу Фауле! — Вона задоволено усміхнулась, побачивши, як блакитні іскринки чарівної сили швидко-швидко зшивають, зцілюють її

рани. — Зараз побачиш, як я вирву в тебе дозвіл залишити цей будинок.

— Кинь усе! — бурчала Джульетта. — Облиш усе та перевір, як там полонянка... — Дівчина звичним рухом перекинула за спину біляві свої коси. — Чи він не думає, що я йому покоївка якась?

Вона вдарила долонею по дверях камери.

— Гей, ельфине! Я зараз зайду, тож якщо ти робиш щось непристойне, швиденько закінчуй!

Джульетта набрала на пульті потрібну комбінацію цифр.

— От тільки попоїсти я тобі не принесла: ні митих фруктів, ні перемитих овочів. Але я не винна. Артеміс *наполіг*, щоб я негайно бігла вниз...

Тут Джульетта замовкла: її ніхто не слухав! Вона зверталася до порожньої кімнати. Труснула головою, щоб мозок швидше підказав якесь пояснення. Пояснення ніяк не приходило, то дівчина вирішила краще обстежити камеру.

Нерішуче ступнула до бетонної клітки. Порожньо. Тільки серед сутіні щось ніби мерехтіло. Наче туманець, чи що. Це їй, мабуть, увижається через ті дурні окуляри. Як можна хоч що-небудь розгледіти в темних дзеркальних окулярах, та ще при такому освітленні? Тим більше що окуляри дев'яностих років, із моди вийшли, а на ретро ще не тягнуть.

Джульетта кинула винуватий погляд на монітор камери стеження. Вона тільки разочок гляне без окулярів — яка може бути з цього біда? Дівчина трохи підняла оправу, обводячи кімнату поглядом.

І тієї ж миті перед нею матеріалізувалася постать капітана Куць. Просто вийшла з порожнього повітря. Так, це була Холлі. Ельфіня мило усміхалася.

— Ой, це ти! Але ж як...

— Чом би тобі не скинути цих окулярів, Джульетто? — урвавши її помахом руки, запропонувала ельфіня. — Вони ж і справді тобі не личать.

«А вона таки слушно радить, — подумала дівчина. — І який у неї милозвучний голос! Мов цілий хор виводить пісню. Як можна опиратися такому голосові?»

— Авжеж! Геть їх, ці допотопні окуляри. До речі, у тебе класний голос. Він мов зіграє мене і все таке...

Холлі вирішила не сушити собі голови над тим, що мала на увазі Джульетта. Тим більше що й тоді, коли ніхто не контролював її розуму, дівчина висловлювалася не завжди зрозуміло.

— А зараз дай відповідь на просте запитання.

— Чом би й ні?

— Скільки в будинку людей?

Джульетта задумалась. Одна, плюс один, плюс ще один. А пані Фаул? Ні, господиня відсутня.

— Троє, — сказала нарешті. — Я, Лаккей, ну й, звісно, Артеміс. Була ще тут пані Фаул, але вона пішла спатоньки — *тоді* пішла спатоньки.

Джульетта захихотіла. Вона придумала жарт. Ще й який класний!

Холлі вже набрала в груди повітря, щоб з'ясувати зміст останньої Джульеттиної фрази, але передумала, бо поспішала. І, як засвідчили пізніші події, припустилася в цьому помилки.

— А чи побував тут іще хтось? Хтось подібний до мене?

Джульетта закусила губу.

— Та був тут один маленький чоловічок. У такому ж комбінезоні, як і в тебе. Але не такий милий. Тобто він був зовсім неприємний. Увесь час кричав та димів своєю смердючою сигарою. І пика в нього жахлива. Червона, як помідор.

Холлі ледве стримала посмішку. Отже, приходив Корч власною персоною. І, безперечно, провалив переговори.

— І все? Більш нікого не було?

— Принаймні я більш нікого не бачила. Ти ж, як побачиш того чоловічка знову, перекажи йому, щоб відмовився від біфштексів з кров'ю. Нехай перейде на здорове харчування, поки грець його не вхопив.

Холлі знов притлумила непрохану посмішку. Джульетта, либонь, перша з людей під дією гіпнотичних чарів почала мислити чіткіше, ніж досі.

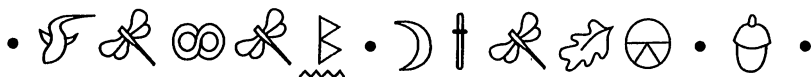
— Гаразд, я йому перекажу. А зараз, Джульетто, я хочу, щоб ти залишилася тут, у цій кімнаті й не виходила звідси ні за яких обставин.

— У цій кімнаті? — насупилася Джульетта. — Але ж тут така нудьга! Нема ні телевізора, нічого. Можна, я підіймуся до передпокою?

— Ні. Тобі доведеться побути тут. Тим паче що тут щойно вмонтували у стіну телевізор. Бачиш, он він, завбільшки зі справжній кіноекран. І по ньому цілодобово транслюють матчі з вільної боротьби.

Джульетта мало не зомліла на радощах. Вона вскочила до камери й охнула, уздрівши картинку, які їй підказувала її власна уява.

Холлі похитала головою.

«Що ж, — подумала вона. — Принаймні хоч один із нас ошчасливився».

Мульч потряс задом, щоб повипадали всі грудки землі. Бачила б його матінка, як він закидає багнодів багном! Це в нього вийшла іронія чи щось таке. У школі Мульч ніколи не міг похвалитися блискучим знанням граматики. Чи то поезії? Та байдуже. Чи граматика, чи поезія — все воно чистісінькі дурниці. У копальнях важать лише дві фрази: «Дивись, золото!» і «Тікаймо, обвал!» Ні тобі прихованих натяків, ні складних рим.

Мульч защібнув на гудзики свого клапана, що мусив був випустити той шквал, який так довго просився на волю із задньої частини гномового тіла. Пора брати ноги на плечі. Ушитися звідсіля непомітно вже не пощастить. Усі його сподівання тихенько втекти звіяло вітром. Чи то вітрами, коли точніше.

Гном дістав із кишені мікрофончика й знову вставив його назад у вухо. Як знати — може, й з поліціантів Легіону буває іноді якась користь?

— ...ось постривай, арештований, хай-но я до тебе доберуся, то ти ще пошкодуєш, що не лишився у шахтах...

Мульч розчаровано зітхнув. Ну що ж, тут нічого нового.

Міцно затиснувши в кулаці добутий із сейфу скарб, гном крутнувся на закаблуках і кинувся назад тією самою дорогою, якою прибув сюди. Як же він здивувався, коли вгледів невідомого йому чолов'ягу, котрий заплутався в поруччі. Але здивува-

ло Мульча зовсім не те, що його «відходи» змогли підняти цього слоноподібного багноїда в повітря та відкинути на кілька метрів. Це ще дрібниці! Відомі випадки, коли викиди гном'ячих газів викликали сходження потужних лавин в Альпах. Ні, найдужче вразив Мульча той факт, що чолові'яга зумів так близько підкрастися до нього ззаду.

— А ти молодець! — шанобливо похвалив Мульч, киваючи пальцем на непритомного охоронця. — Але ніхто ще не встояв на ногах, діставши удар від самого Мульча Копача.

Багноїд заворушився, затріпотіли його повіки, показуючи білки очей.

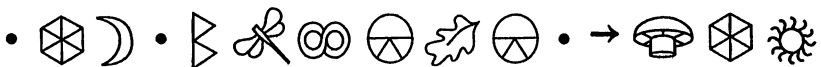
— Ану швидше повертайся, Мульче Копачу! — затріскотів у гномовому вусі Корчів голос. — Поки той багноїд не оклигав та не вибив з тебе душу. Знай, що він сам-один уколошкав цілий загін Швидкого реагування.

Мульч із переляку проковтнув слину — вся його зухвалість де й поділася.

— Цілий загін? То краще я зникну під землю... щоб виконати завдання до кінця.

Хутенько оббігши охоронця, що стогнав від болю, Мульч жваво почимчикував униз, перестрибуючи через дві сходинки за раз. Рипучих східців тепер можна було не остерегатися — після того, як пролунав могутній залп кишкової артилерії гнома і по всіх коридорах просвистів справжній ураган викинутих газів.

Він майже добувся до дверей у винний льох, коли з тремтливого мерехтіння у повітрі перед ним зненацька матеріалізувалася постать ельфіні в комбінезоні.

Придивившись, Мульч упізнав у ній того легіонського офіцера, котрий був колись арештував його в справі про контрабанду шедеврів доби Відродження.

— Капітан Куць?

— Мульч? Ніяк не сподівалася здибати тебе тут.

— У Джуліуса знайшлася одна брудненька справа, — здвигнув гном-клептоман плечима, — то хтось мав її залагодити.

— Розумію, — кивнула головою Холлі. — Своєї чарівної сили ти все одно давно вже позбувся. Дотепно. І що ж ти розкопав?

Мульч показав Холлі свою знахідку:

— Ось це лежало в його сейфі.

— Копія Книги! — охнула Холлі. — Не дивно, що ми опинилися в такій халепі. Ми ж весь час підігравали йому.

— То як ми, наживаємо п'ятами? — запросив Мульч, відчиняючи двері льоху.

— Ні, я не можу. Мені заборонили покидати цей дім, і дивилися при цьому просто в вічі.

— Ці ще ваші чарівні звичаї та ритуали! — зневажливо кинув гном-клептоман. — Знали б ви, як легко дихається, коли позбудешся всієї цієї мумбійюмби!

Із горішнього майданчика став долимати якийсь уривчастий гуркіт. От ніби десь розбешкетувався бунтівливий троль, силкуючись вирватися зі своєї в'язниці.

— Відкладемо обговорення етичних питань на пізніший час, — запропонувала Холлі. — А зараз пропоную розбігтися хто куди.

— Пропозицію прийнято, — кивнув головою Мульч. — Кажуть, цей лобур уколошкав цілий загін «швидкого» ЗПОПу.

Ельфину ця новина так вразила, аж вона перестала затулятися захисним екраном та так і лишилася напівзакрита.

— Цілий загін? Гм-м... У повному озброєнні! Чудасія...

Ї поступово розчинилася в повітрі, аж поки останньою щезла й її широка, на весь рот, усмішка.

Тепер Мульчеві закортіло повештатися трохи в будинку і подивитися, що ж то воно буде. Поспостерігати, як озброєний до зубів офіцер спецкорпусу даватиме хльору купці людей, котрі ні про що ще не здогадуються, — що може бути цікавішим за таке? Скоро, скоро капітан Куць зігне того типчика Фаула в баранячий ріг, і тоді цей хлопчисько на колінах благатиме її забратися мерщій з його дому.

А тим часом згаданий вище типчик Фаул спостерігав усе те зі свого командного пункту. І вже й не заперечував, що справи його йдуть кепсько. Таки геть кепсько, як по правді. Але вони були не безнадійні. Надія все ще лишалася.

Артеміс розклав по полицках події останніх кількох хвилин.

Система безпеки Фаул-Менору не витримала натиску чарівних сил. Кімната з сейфом перетворилася на руїну, розбомблена викидом кишкових газів якогось чудернацького представника чарівного племені. Лаккей лежав непритомний, паралізований тією кишково-газовою аномалією. Артемі-

сова заручниця поновила свої чарівні сили й вільно розгулювала по будинку. Якесь потворне створіння в шкіряних штанях рило тунелі попід фундаментом його дому, причому порушникові очевидячки начхати було на священні заповіді Чарівного Народу. А ще одна з копій Книги повернулася до її законних власників, хоча це, в принципі, не так і важливо, оскільки в Артеміса лишалося їх ще кілька, разом із тією, що на дискеті у швейцарському банку.

Артеміс пригладив пальцем темне пасмо, що впало йому на чоло. Доведеться пірнути на велику глибину, аби в цьому розвиткові подій добачити якісь плюси. Він зробив кілька глибоких вдихів, аби відновити своє *ці*, як учив його Лаккей.

Кілька секунд поміркувавши, він збагнув, що ці події загалом не дуже змінили співвідношення сил. Капітан Куць як була, так і лишається полонянкою Фаул-Менору. А тим часом спливав той восьмигодинний відтинок, на який зупинено час. Незабаром у Легіону не зостанеться іншого виходу, як пустити в дію біобомбу. Отоді Артеміс і завдасть свого вирішального удару. Хоча все, звісно, залежало від командувача Корча. Якщо Артеміс переоцінив командувачів інтелект, то весь геніальний задум міг луснути, мов мильна бульбашка. Ну невже ж так ніхто з чарівного плем'ячка й не завважить тієї «обмовки», якої під час переговорів припустився Артеміс Фаул?..

Мульч розщібнув заднього клапана на штанях. Що ж, як то кажуть у копальнях, пора засмоктати

трохи грязюки. Гном'ячі тунелі мають одну істотну ваду: вони зтягуються самі собою, тож якщо тобі треба повернутися туди, звідки прийшов, доводиться рити їх заново. Деякі гноми повертаються прокладеним допіру підземним шляхом, знову прожовуючи собі його крізь уже не такий щільний і вже раз перетравлений ґрунт. Але Мульч завжди волів рити новий тунель. Йому чомусь не подобалося перепускати двічі через себе одну й ту саму землю.

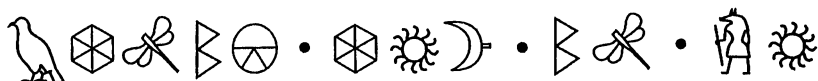
Роззявивши щелепи, гном, неначе торпеда, кинувся до дірки, яку часину тому сам вигриз у підлозі винного льоху. Щойно прийємний дух ґрунту наповнив гномові ніздрі, як душу йому огорнув супокій. Він врятувався. Врятувався! Ніщо не вженеться за гномом під землею, навіть скейліанський хробак-каменейд. Але для цього йому треба, звісно, допасти до землі...

Десять дуже сильних і чіпких пальців ухопили Мульча за кісточки. Ох, не щастило сьогодні гномові-клептоману! Спершу той гоблін «Бородавка», а тепер цей багноїд-зарізяка. Дехто ніколи й нічого не годен навчитися. Що ж воно за «дехто», як ви гадаєте? Багноїди, хто ж іще!

— Пушти! — промимрив він розчепленими щелепами.

— Ще б чого! — відповіли йому. — Цей дім ти покинеш тільки у мішку для трупів.

Мульч відчув, що його тягнуть назад. Ну й силак цей чолов'яга! Небагато знайдеться на світі істот, здатних зрушити з місця гнома, який у щось вчепився. І гномові нічого не лишалось, як пальцями загрибати просяклу вином землю та пригорщами

кидати її собі в пашу, мов у печеру. Це ж був його єдиний шанс на порятунок.

— Ану вилазь, гобліне! Вилазь мені звідтіля!

«Гобліне!» Його, гнома, назвали гобліном! Коли б Мульч не був такий заклопотаний переживанням землі, аби вистрелити нею у ворога, він би неодмінно висловив своє обурення.

А чолов'яга чогось ураз замовк. Можливо, він побачив розцібнутого наштанного клапана, а можливо, й те, що за тим клапаном ховалося. Але безперечно одне: цієї миті йому пригадалося те, що спіткало його в кімнаті з сейфом...

— О...

Що мало бути сказане після цього «о...», так і залишиться довіку таємницею, але ми ладні битись об заклад, що й цей короткий вигук, і мовчання після нього мали скластися в поширений серед багноїдів вираз «О Боже!». Хай там як, а в Лаккея просто не лишилося часу довершити цю свою коротку молитву, бо цієї миті він вчасно здогадався розтиснути руки. І це рішення виявилось воістину мудрим, бо Мульч якраз надумався здійснити свою ґрунтову атаку.

Шмат спресованої глини гарматним ядром полетів точно в те місце, де лиш секунду тому перебувала Лаккеєва голова. Якби вона лишалася ще там, то такий потужний удар неодмінно відділив би її від плечей чолов'яги. І це був би геть безславний кінець кар'єрі тілоохоронця подібного масштабу. А так снаряд із просяклої винами глини тільки ледь зачепив Лаккеєве вухо. Але й цього вистачило, щоб чолов'ягу закрутило, мов фігуриста на льоду, й кинуло заднім

місцем на підлогу. І такий прикрий конфуз спіткав бравого охоронця уже вдруге протягом лічених хвилин!

Коли в Лаккеєвих очах нарешті розвиднілось, за гномом тільки смуга лягла — точніше, вир збуреного бруду. Слуга розважливо відмовився від подальшого переслідування. Загинути під землею не входило до переліку найневідкладніших справ, які він запланував на сьогодні. «Але ми ще здиваємося з тобою, чарівна істотко!» — понуро подумав він. Їм і справді ще довелося здиватись. Але то буде вже інша історія.

Відбій від того першого залпу надав Мульчеві потрібного прискорення. За інерцією він промчав метрів десять уздовж жили суглинку, перш ніж усвідомив, що ніхто вже за ним не женеться. Нарешті від смаку доброї землі серце його забилося в нормальному ритмі, й Мульч подумав: час утілювати в життя план втечі!

Тож гном-клетоман змінив свій курс — почав прожовувати собі дорогу до кролятника, якого зачув ще тоді, коли прокладав «підземку» до будинку. Якщо Мульчеві усміхається його талан і кентавр не робив сейсмологічного аналізу ґрунту на території садиби, тоді його затія має спрацювати. Лишалось тільки покладати надію на те, що в Корча з О'Гиром є наразі куди невідкладніші справи, ніж пошуки в'язня, який пропав безвісти. Обвести Джуліуса кругом пальця зовсім легко, а от кентавр — хитрюща bestія.

Внутрішній Мульчів компас вів його в правильному напрямку, і вже за кілька хвилин гном відчув легкі коливання ґрунту, які йшли від нір, де стрибали кролі. Тепер головне було правильно розрахувати час, аби його розіграш прийняли за чисту монету. Він сповільнив швидкість свого просування, обережно розриваючи землю руками, аж поки його пальці проникли в порожнечу кролячої нори. Мульч навмисне дивився не туди, знаючи, що все, що він бачить, відразу передається на екран командного пункту.

Пальці його лежали на підлозі нори, мов задерті догори лапки перекинутого на спину павука. Довго чекати й не довелося. Десь за дві секунди почулося ритмічне тупотіння кролячих лапок, воно наближалося. Коли лапки тваринки торкнулися гномових долонь, Мульч різко сіпнув руки вгору й джкими пальцями стис кролеву шию. Бідолашна тварина не мала жодних шансів на порятунок.

«Даруй, друже, — подумки вибачився гном. — Коли б можна було вчинити якимось інакше...» Витягнувши кроля з нори, Мульч поставив щелепу на місце й щосили зарепетував:

— Обвал! Обвал! Рятуйте! Рятуйте!

А тепер найскладніший фокус. Однією рукою він розворушив довколишній ґрунт, і на голову йому посипалась лавина груддя. Другою рукою вийняв з лівого ока мініатюрну відеокамеру й вставив її в око кролеві. Зважаючи на майже суцільну темряву й падіння розворушеної землі, помітити підміну було майже неможливо.

— Джуліусе! Проби! Рятуйте!

— Мульче! Що сталося? Доповідай про обстановку!

«Яка там ще «обстановка»?» — зчудувався Мульч. Навіть у хвилини найбільшої небезпеки командувач Корч не міг висловлюватися інакше, як тільки своїм улюбленим військовим жаргоном.

— Я-а... Хр-р-р-р... — Гном видав свій «останній» зойк, що перейшов у «передсмертне» харчання.

Трохи схоже на кепську мелодраму, але Мульч завжди був схильний до деякої театральності. Кинувши останній винуватий погляд на тваринку, що конала, він знов роззяпив щелепи й попід землею подався геть — на південний схід. Його кликала воля.

Розділ 8

Шроль

— Мульче! — нахилившись уперед, ревноу у мікрофон Корч. — Що сталось? Доповідай про обстановку!

О'Гир тим часом із шаленою швидкістю вистукував по клавіатурі.

— Ми втратили звуковий зв'язок. І картинку теж.

— Мульче! Відповідай, чорти б тебе забрали!

— Я перевіряю його життєво важливі органи...

Ого!

— Що? Що там таке?

— Його серце калатає, мов ошаліле. Стукає часто-часто, як у кроля...

— У кроля?

— Та ні, стривай! Воно вже й...

— Що? — видихнув командувач, дуже боячись почути те, про що й сам уже здогадався.

— Воно зупинилось. — О'Гир відкинувся на спинку стільця. — Серцебиття немає.

— А ти певен?

— Монітори не брешуть. За допомогою цієї відеокамери можна зчитувати показання всіх життєво важливих органів. Жодного сигналу. Він загинув.

Корч ніяк не міг повірити у те, що сталося. Мульч Копач — це ж одна з постійних складових його життя. І він загинув? Та бути цього не може!

— А знаєш, О'Гире, він своє завдання виконав. Вилучив у них копію Книги й підтвердив, що капітан Куць жива-здора.

— Одне лиш «але»... — Кентавр на мить насупив своє широке чоло.

— Яке «але»? — перепитав Корч. У ньому вмить прокинулася підозра.

— Ну, перед самим кінцем, протягом кількох секунд, його серцебиття було ненормально швидким.

— Прилади забарахлили?

— Та навряд чи. — Кентавра не так просто було збити з пантелику. — В моїх жучків не буває бліх.

— А як же ще можна все це пояснити? Зображення все ще надходить?

— Авжеж. Передача все так само йде, але через мертве око, тут сумніву немає. У мозку немає електрики, не проскакує жодна іскрина. Камера працює від власної батарейки.

— Ну що ж, Мульч загинув. Інших пояснень немає.

— Воно-то й схоже на правду, — кивнув головою О'Гир. — Якщо тільки не... Втім, це було б надто вже фантастично.

— А хіба не про Мульча Копача ми з тобою говоримо? Від нього можна сподіватись яких завгодно фантастичних витівок.

О'Гир тільки був розтулив рота, щоб викласти свою неймовірну теорію, як двері за їхніми спинами широко розчахнулись.

— Ми спіймали його! — вигукнув чийсь триумфальний голос.

— Так! — підтвердив другий голос. — Фаул припустився помилки.

Корч крутнувся разом зі своїм кріслом. До них завітали Аргон і Кумулус, так звані психоаналітики поведінки.

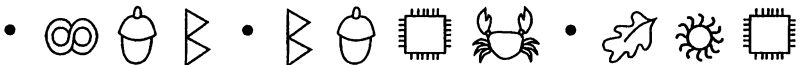
— Ага, наші психи все-таки вирішили відпрацювати ті гроші, що їм платить держава?

Але тепер професорів не так легко було збити з пантелику. Обох об'єднувало радісне збудження. Кумулус навіть не звернув уваги на Корчів сарказм. І це переконало командувача: вчені прийшли зі справжнім відкриттям. Він випростався в кріслі й наготувався слухати.

Аргон протиснувся повз О'Гира й вставив у щілину лазерний диск. На екрані з'явилось обличчя Артеміса Фаула, зняте відеокамерою, що була захована в оці командувача Корча.

— Ми ще законтактуємо з вами, — вимовив записаний на плівку командувачів голос. — Не турбуйтеся, я сам знайду дорогу назад.

Обличчя Фаула зникло на мить — це Корч підвівся з-за столу. А потім знову з'явилось, і пролунала його холоднокровна заява:

— Як собі хочете. Але зятяйте ще одне: поки я живий, нікому з вашого племені не дозволено переступати поріг цього дому.

— Ось, бачите? — Аргон переможно натис на кнопку паузи.

— Що — ось? Що я маю побачити? — Корчеве обличчя побуряковіло просто вкрай.

Кумулус прицмокнув язиком і докірливо похитав головою, от ніби їм, славетним ученим, доводилося мати справу з розумово відсталою дитиною. Така його поведінка виявилася прикрою помилкою. Бо командувач спритним рухом схопив ученого мужа за клинцювату борідку.

— Ну, а тепер, — удавано миролюбно мовив він, — пригадайте, що у нас зовсім мало часу, й викладіть мені, що ви там відкрили, якнайпростішою мовою, без образливих натяків і коментарів.

— Той людський хлопчисько сказав, що ми не можемо увійти в його дім, поки він живий, — пропищав Кумулус.

— Ну то й що це означає?

— Це означає, — підхопив Аргон, — що ми все-таки можемо увійти, коли він стане...

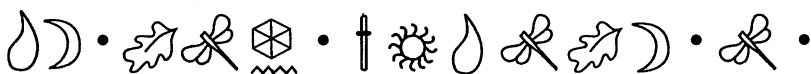
— Коли він стане трупом?! — одним духом випалив Корч.

Кумулус та Аргон розцвіли усмішками.

— Саме так! — в один голос підтвердили вчені мужі.

— Ну, не знаю, — задумано почухав підборіддя Корч. — Із правової точки зору тут ми ступили б на хисткий ґрунт.

— Зовсім ні! — заперечив Кумулус. — Це ж елементарна логіка. Цей людський хлопчисько особли-

во наголосив на тому, що входити нам заборонено, поки він живий. А це рівнозначне запрошенню увійти, коли він помре.

— Воно наче й так, — усе ще сумнівався командувач. — Але тут, у кращому разі, можна добачити хіба натяк на запрошення.

— Таж ці психи мають абсолютну слухність! — урвав його О'Гир. — Тут і комарик носа не підточить. Як тільки Фаул помирає, вхід до маєтку вільний. Він же сам це сказав.

— Можливо.

— Яке там «можливо»! — розпалився О'Гир. — Заради всього святого, Джуліусе, що ще вам потрібно? Дозволю собі нагадати вам, якщо ви забули: у нас тут відчайдушне становище.

— Ти слушно кажеш — це раз, — повільно кивнув головою Корч. — Я скористаюся цією нагодою — два. Ви, двоє, добре попрацювали — три. І четверте: якщо ти, О'Гиряко, ще хоч раз назвеш мене Джуліусом, я примушу тебе зжертви твої власні копита. А зараз з'єднай мене з Радою. Мені потрібен дозвіл на видачу того золота.

— Негайно з'єдную, командувачу Корче, ваша святосте! — осміхнувся О'Гир, пускаючи повз уха погрозу стосовно копит. — Але це винятково задля порятунку Холлі Куць.

— Отже, ми надсилаємо Фаулові золото, — бурмотів Корч, міркуючи вголос. — Він випускає Холлі, ми «прополощемо» цю місцину, після чого зайдемо в будинок і заберемо викуп назад. Простіше бути не може.

— Це просто блискуча простота! — аж пирскав ентузіазмом Аргон. — Ми, психоаналітики, здійснили тут справжній прорив — чи не правда, докторе Кумулусе?

А Кумулусові аж голова паморочилася від тих можливостей, що відкривалися.

— Поїздки з лекціями, угоди на книги! Самі тільки права на екранізацію принесуть нам ціле багатство...

— І соціологам ми заткнемо рота. Цей випадок каменя на камені не лишає від їхнього твердження, буцім асоціальна поведінка характерна тільки для знедолених верств населення. Цей Фаул ніколи в житті не зазнавав ні голоду, ні спраги.

— Існує чимало різновидів спраги чи то прагнення, — зауважив Аргон.

— Свята правда! Прагнення успіху. Прагнення влади. Прагнення...

— Ану вшивайтеся! — гаркнув Корч. — Вшивайтеся, поки я вас не передувив тут обох! І хай тільки в сьогоднішньому вечірньому ток-шоу я почую хоч слово про ці події, доведеться вкоротити декому довгого язика.

Консультанти обачно пішли собі геть, подумки вирішивши не телефонувати своїм агентам, поки не опиняться поза межами Корчевого слуху.

— Не знаю, чи погодиться Рада на таке, — знов засумнівався Корч, коли аналітики зникли. — Це ж ціла купа золота.

— Скільки саме? — О'Гир відірвав очі від комп'ютера.

— Оце стільки. — Командувач підштовхнув до кентавра аркушик паперу.

— Справді купа! — аж свиснув О'Гир. — Тонна. В маленьких зливках без маркірування. І неодмінно двадцятичотирикаратне. Добре, хоч вага кругла...

— Дякую, що втішив. Неодмінно наведу цей аргумент перед Радою. Ти вже з'єднався з нею?

У відповідь кентавр щось миркнув, причому явно несхвально. Яке нахабство — так відповідати старшому офіцерові! Наразі Корч не мав сил приструнчити зухвальця, але в пам'яті своїй закарбував: коли все це скінчиться, урізати кентаврові платню на кілька десятків років. Потер натомлені очі. Зупинення часу почало даватися знаки. Мозок усе одно не дозволив би йому заснути, бо на момент зупинення часу він не спав, але тіло аж стогнало, вимагаючи відпочинку.

Він підвівся зі стільця й широко розчахнув двері, аби впустити в шатл хоч трохи повітря. Атмосфера була затхла. В зоні зупиненого часу завжди затхле повітря. Навіть молекулам зась вирватися з часового поля — де вже там якомусь людському хлопчиськові!

А там, біля порталу, відбувалася якась шамотня. Ще й яка бурхлива! У повітрі, в оточенні поліціантів, ширяла велика клітка. Очоловав процесію Дрюк, і все це шестя прямувало якраз до шатла. Корч ступив крок їм назустріч.

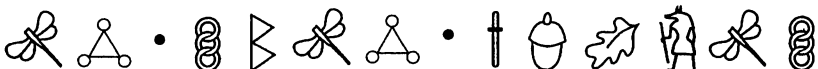
— Це ще що таке? — поцікавився він не надто приязно. — До нас приїхав цирк?

Дрюкове обличчя було бліде, але рішуче.

— Ні, Джуліусе. Це кінець вашому циркові.

— Так-так, — кивнув Корч головою. — Значить, ти ведеш циркачів?

Із дверей виткнулася О'Гирова голова:

— Даруйте, що уриваю вашу нескінченну циркову метафору, але що це за чортівня?

— Атож, майоре, — підхопив Корч, киваючи на клітку, що пливла у повітрі, — що це за чортівня?

Дрюк зробив кілька глибоких вдихів — щоб набратися сміливості.

— Я вирішив діяти за твоєю схемою, Джуліусе.

— Справді?

— Так. Ти послав до маєтку пропаще створіння. Щось подібне зроблю зараз я.

Корч погрозливо осміхнувся:

— Ти, *майоре*, й кроку не ступиш без мого дозволу.

Дрюк мимоволі позадкував.

— Я був у Раді, Джуліусе. І домігся повної їхньої підтримки.

Корч обернувся до О'Гира:

— Це правда?

— Либонь, що так. Допіру по зовнішній лінії прийшло повідомлення. Бал править нині Дрюк. Він доповів Раді про вимогу викупу й про те, що ви випустили з в'язниці пана Копача. Ви ж знаєте, як наші старійшини не люблять розлучатися з золотом.

Корч схрестив руки на грудях.

— А знаєш, Дрюку, мене застерігали щодо тебе. Кажали, що ти здатен завдати удар у спину. Але я не вірив. Такий був дурний.

— Річ тут не в нас, Джуліусе. Річ у нашому завданні, в нашій місії. Те, що сидить у цій клітці, — єдиний наш шанс на успіх.

— То й що ж воно сидить у цій твоїй клітці? Втім, можеш не казати, я й сам здогадуюсь. Там друга, після Мульча, підземна істота, котра не володіє

чарівною силою. Це перший троль, якого нам пощастило взяти живцем за добру сотню літ.

— Саме так. Ця істота ідеально підходить для знищення нашого супротивника.

Корчеві щоки аж розпашілися від ледве стримуваного гніву.

— Я не вірю, що нормальний ельф міг додуматися до такого.

— Поглянь правді в обличчя, Джуліусе. В принципі ця ідея не відрізняється від твоєї.

— Ні, таки відрізняється. Мульч Копач сам зробив свій вибір. Він розумів, чим ризикує.

— Копач загинув?

Корч знову потер очі.

— Так. Нібито загинув. Обвал тунелю.

— Це зайвий раз підтверджує мою слушність. Із тролем їм не впоратися так легко.

— Чи ти не знаєш, що троль — тупа, дика тварина? Гадаєш, вона слухатиметься твоїх вказівок?

Дрюк посміхнувся — якась упевненість прозирнула крізь його страхи.

— Яких іще вказівок? Ми просто впхнемо його в будинок, а самі розбіжимося хто куди. Даю тобі гарантію, за кілька хвилин ті багноїди вже благатимуть у нас порятунку.

— А що буде з моїм офіцером?

— Ще задовго до того, як життя капітана Куць опиниться під загрозою, ми зуміємо посадити тролья назад під замок.

— Ти навіть це можеш гарантувати?

Дрюк на мить зам'явся.

— Я ладен... тобто Рада ладна піти на такий ризик.

— Політика, — зневажливо кинув Корч. — Для тебе це все політика, Дрюче. Ще одне гарне перо до твого капелюха, ще одна сходинка на шляху до крісла в Раді. Знаєш, мене від тебе нудить.

— Хай там як, а ми не відступимося від цього плану. Рішенням Ради мене призначено Тимчасово Виконуючим Обов'язки Командувача. Тож, якщо ти так уже вчепився в історію нашої дружби, зійди з дороги.

Корч ступив крок убік.

— Не турбуйтеся, *командувачу*. Я не хочу мати нічого спільного з цією ризаниною. Всі лаври дістануться тільки вам.

— Джуліусе, — тут Дрюк спробував зобразити якнайщиріше обличчя, — хоч би що ти взяв собі в голову, повір: я дбаю тільки про благо нашого Народу.

— Але особливо про благо одного його представника, — пирхнув Корч.

Дрюк вирішив бути вище всіх завданих йому образ.

— Мені ніколи стояти отут і вислуховувати твої теревені. Кожна секунда розмови з тобою — це час, викинутий на вітер.

Корч подивився йому просто в вічі.

— Якщо скласти докупи, то виходить, ми з тобою згаяли близько шестисот літ на дружбу — чи не так, колишній *друзе*?

Дрюк нічого не відповів. Та й що він міг сказати? Шаноблювство має свою ціну, і такою ціною стала дружба.

Свіжоспечений командувач обернувся до свого загону — гурту, що складався з добірних спрайтів, які були вірні тільки йому одному.

— Віднесіть клітку до головної алеї, — наказав він. — Без мого розпорядження операції не починати!

Дрюк пройшов повз Корча, намагаючись дивитися куди завгодно, тільки б не на колишнього друга. Але О'Гир не втерпів, докинув у це з'ясування стосунків і свої п'ять копійок.

— Гей, Дрюче!

Тимчасово Виконуючий Обов'язки Командувача Корпусу ніяк не міг допустити такого фамільярного поведження, надто в перший день свого перебування на цій посаді.

— Загнуздай свого язика, О'Гире! Навіть кентаври не є незамінними.

— Свята правда! — захихотів кентавр. — Але ось що зле в політиці: ти маєш лиш один постріл.

Дрюк мимоволі зацікавився і сповільнив ходу.

— Був би я на твоєму місці й мені випадав шанс, один-єдиний шанс, забронювати для своїх сідниць місце в Раді, то вже б я ні за що в світі не довірив мого майбутнього дурній і свавільній тварюці — тролеві.

Всю удавану самовпевненість Дрюка мов язиком злизало. Він зблід, утер піт із чола й заквапився слідом за кліткою, що пливла собі вперед.

— Побачимося завтра! — гукнув навздогін йому О'Гир. — Коли прийдеш виносити мого сміттевого кошика.

Корч засміявся. Це чи не вперше у житті його розсмішив кентаврів дотеп.

— Молодець, О'Гирчику! — зареготав командувач. — Ти шпигонував Дрюка в найболючіше місце — в самісіньке його честолюбство.

— Дякую, Джуліусе.

Корчева посмішка щезла швидше, ніж зникають у поліціантських шлунках добре просмажені земляні слимаки, що їх подають у їдальні Легіону.

— Я вже неодноразово застерігав тебе, О'Гире, від оцього твого фамільярного звертання «Джуліусе»! Це востаннє. А зараз дай-но мені ще раз зовнішню лінію. Треба, щоб те золото було в мене напихваті, коли Дрюків план лусне мильною бульбашкою. Зв'яжися з усіма моїми прихильниками в Раді. Я цілковито певен, що Скік на моєму боці, й Кагартес також, і ще, можливо, Вінія. Вона завжди задивлялася на мене, бо я ж таки з біса вродливий.

— Ви, звісно, жартуєте?

— Про такі речі я ніколи не жартую, — відрізав Корч із найщирішим виразом обличчя.

Холлі виплекала в голові щось подібне до плану дій. Невидима за захисним екраном, вона обнишпорить будинок, знайде щось зі зброї, відібраної у Швидкого реагування, а тоді вчинить тут такий шарварок, що хлопчисько Фаул просто муситиме відпустити її. Ну, а якщо при цьому ще й буде пошкоджено майно на декілька мільйонів ірландських фунтів, то це просто невеличка компенсація за все, чого вона через Фаула натерпілася.

Ельфіня вже й не пам'ятала, коли, в якому році почувалася так чудово. Очі її променилися енергією, аж яріли, кожен сантиметр шкіри був просякнутий іскристими зарядами. Вона вже встигла була забути, як це приємно — володіти повним припасом чарівної сили.

Тепер вона, капітан Куць, почувалася господарем ситуації, тепер вона стала мисливцем, а її кривдники опинилися у становищі дичини. Бо ж саме цього її, власне, й учили — мистецтва полювання. Коли почалися всі ці події, перевага була на боці багноїдів. Але відтоді становище докорінно змінилося. Тепер мисливці й дичина помінялися місцями.

Холлі піднялася парадними сходами, все роззираючись, коли б не зіткнулася з велетом-охоронцем. Із тим типом вона нізащо не хотіла мати справу. Якщо ті його товстелезні пальці стиснуть їй голову, капітан Холлі Куць відразу відійде у небуття, і ніякий захисний шолом не порятує. До речі, його ще треба знайти...

Нині просторий будинок більше нагадував мавзолей: у склепінчастих залах — жодної ознаки життя. Тільки зі стін витріщалися на ельфіню моторошні портрети, підозріливо поблискуючи очима їхнього нащадка, хлопчиська Фаула. Хай-но Холлі візьме знову свого «Нейтрино-2000» в руки, вона відразу оберне всі ці картини на попіл. Помста? Ну то й що? Помста цілковито виправдана, зважаючи на те, що їй, Холлі Куць, довелося пережити через цього негідника Артеміса Фаула.

Ельфіня швидко здолала сходи, що плавною дугою вивели її на горішній майданчик. Із-під дверей у кінці коридору сочилось трохи блілого світла. Холлі приклала руку до дерева і вловила легку вібрацію. За дверима щось діялося. Крики, хода. Ось затупотіло в Холліному напрямку.

Ельфіня відскочила від дверей і притислася до оксамитових на дотик шпалер. І дуже вчасно це

зробила. Бо з кімнати вискочила величезна постать і помчала коридором, лишаючи після себе справжній вихор повітряних потоків.

— Джульетто! — вигукнув Лаккей.

Ім'я його сестри відлунювало в коридорі ще довго після того, як він, збігши додолу сходами, зник унизу.

«Не хвилюйся, Лаккею, з твоєю сестрою все гаразд, — подумки усміхнулася Холлі. — Тепер вона як ніколи насолоджується життям, піймана в ілюзію змагань з вільної боротьби». Але відчинена кімната ніби вабила ельфіню. Скориставшись нагодою, Холлі прослизнула туди, поки автоматичний засув ще не встиг зачинити двері.

А там на неї вже чекав Артемід Фаул. Хлопець дивився на ельфіню крізь темні окуляри, обладнані фільтрами, що дозволяли бачити крізь захисний екран.

— Доброго вечора, капітане Куць, — із незмінною впевненістю (чи то так тільки здавалося?) заговорив він. — Ризикуючи прозвучати банально, все ж таки скажу: я чекав на вас...

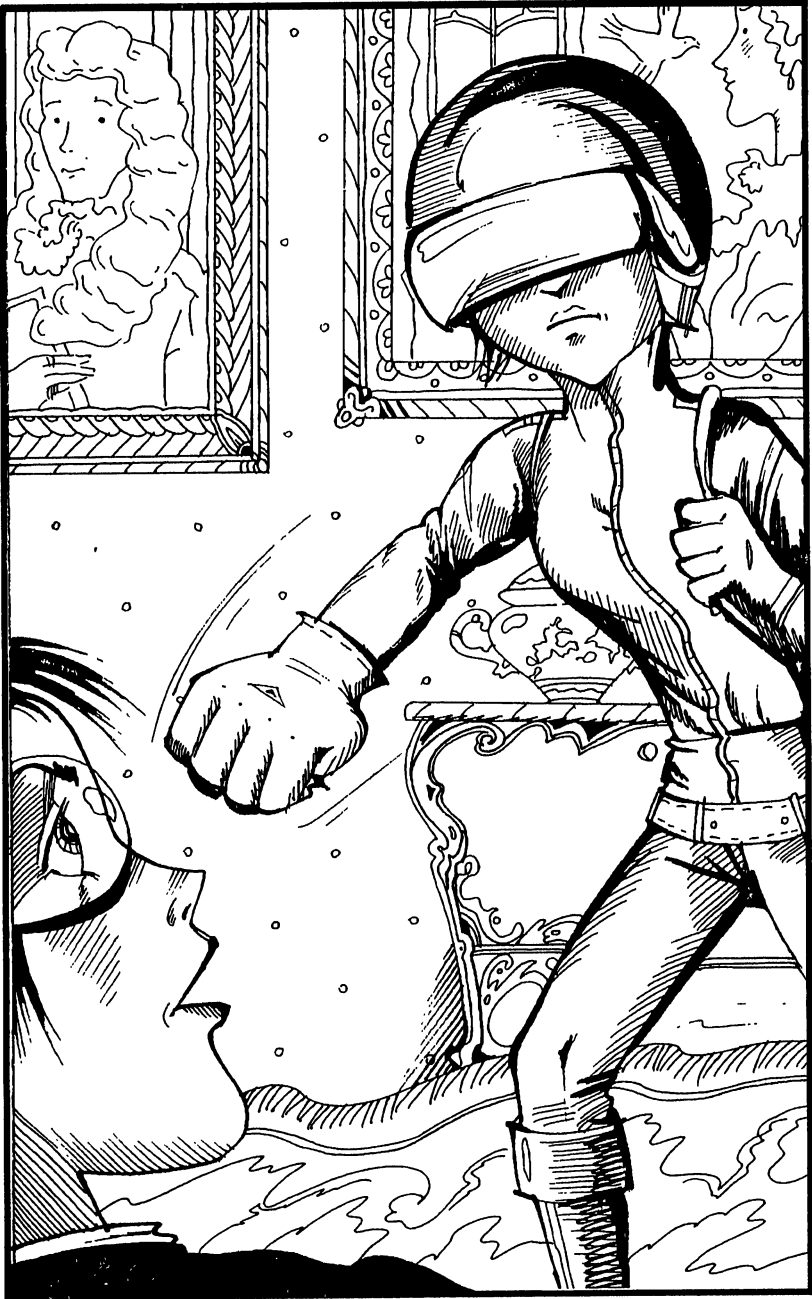
Холлі не відповіла й навіть не глянула своєму викрадачеві й тюремникові у вічі. Натомість вона натренованим оком озирнула кімнату, ненадовго затримуючись поглядом на кожному предметові.

— ...Звісно, ви й досі зв'язані обіцянками, що їх дали раніше...

Але Холлі його не слухала, бо в цей час кинулась якраз до стола з нержавіючої сталі, прикрученого до дальшої стіни.

— ...Ось чому в принципі становище не змінилося. Ви як були, так і лишаєтеся моєю заручницею.

— Так, так, так... — бурмотіла Холлі, перебираючи пальцями купу конфіскованого чарівного спорядження.

Нарешті вона вибрала шолома з віддзеркалювальним покриттям і насадила його на свої гострі вушка. Пневматичні присоски щільно обхопили її голову. Тепер вона в безпеці. Фаул більше вже не зможе наказувати їй, забороло надійно її захистить. Дійсними лишаються тільки ті накази, що Фаул віддавав їй раніше... Але дарма — незабаром він їх забере назад. Автоматично до губів підтягся мікрофон. І моментально відбувся контакт — Холлі почула знайомий голос:

— ...передачу на всіх частотах. Веду передачу на всіх частотах. Холлі, якщо ти мене чуєш, негайно ховайся в укриття.

О'Гир, його голос! Як добре почути щось знайоме в цій божевільній ситуації!

— Повторюю: ховайся в укриття! Дрюк посилає в будинок...

— Там щось таке, що я маю знати? — запитав Артеміс.

— Цить! — просичала на нього Холлі, занепокоєна тривожним тоном легковажного зазвичай О'Гира.

— Повторюю: вони посилають в будинок троля — щоб швидше тебе звільнити.

Холлі здригнулася. Отже, тепер Дрюк командує парадом... Кепська новина!

— А знаєте, це нечемно — не звертати уваги на свого господаря, — знов урвав її думки Фаул.

— Ну, з мене вже досить! — хижо оцирилася Холлі й відвела назад зіпленого кулака.

А Артеміс навіть не відхилився. Навіщо? Лаккей завжди встигав відводити від нього всі удари. Але тут його увагу привернув монітор відеокамери, встановленої на другому поверсі. Там хтось величезний щодуху мчав униз сходами. То був Лаккей.

— Катюзі по заслугі, — в'їдливо прокоментувала Холлі. — Тепер ти полишений на самого себе, багаченький хлопчику.

І не встиг Артеміс навіть оком кліпнути, як Холлі, вклавши в удар усі свої сили, заїхала своєму викрадачеві просто в ніс.

— Уф! — тільки й вимовив він, приземляючись на м'яке місце.

— Так тобі й треба! Хоч душу відвела...

Тепер Холлі змогла зосередитися на голосі, що й далі дзижчав їй на вухо:

— ...ми замкнули зовнішні камери у відеозашморг, так щоб люди нічого не побачили на головній алеї. Але троля вже підвозять, можеш мені вірити! Ти мене чуєш? Прийом!

— Так, О'Гире, чую, чую!

— Холлі! Невже це ти?

— Та я ж, власною персоною. О'Гире, ніякого зашморгу немає. Я бачу все, що діється біля будинку.

— От малий хитрюга! Певне, знову перезавантажив систему.

А на центральній алеї кипіла жвава діяльність. Дрюк стояв, пихато роздаючи накази на всі боки. А посередині всієї цієї метушні пливла платформа на повітряній подушці, й на тій подушці височіла велика, п'ятиметрової висоти клітка. Ось клітку підвели до самого парадного входу, й техніки хутко

заходились установлювати між нею та дверима спеціальну перемичку. В середині ту перемичку начинено вибухівкою, небавом пролунає команда, спрацює запал, відбудеться спрямований вибух, і вхідні двері рознесе буквально на порох. Коли ж той порох осяде, перед розлюченим тролем відкриється один-єдиний шлях «на волю» — просто в будинок.

Холлі перевірила інші екрани. Лаккееві пощастило витягти Джульетту з камери. Вони вже піднялися з підвалу й саме перетинали хол. Тобто опинилися на самісінькій лінії вогню.

— Д'Арвіт! — лайнулася ельфіня, кидаючись до столу.

Спираючись на лікті, Артеміс силкувався підвестися.

— Ви мене вдарили, — вражено вимовив він.

— Бо було за що, — кинула Холлі, надягаючи на плечі набір крил «Колібрі». — Можу й ще наклепати. Отож будь хорошим хлопчиком і сиди там, де сидиш, то, може, все якось обійдеться для тебе.

Уперше в житті Артеміс не знайшов гострого слівця для відсічі. Він відкрив рота, сподіваючись, що мозок видасть підходу для цієї прикрої ситуації відповідь. Але нічого не дочекався.

Холлі запхнула «Нейтрино-2000» в кобуру.

— А таки було за що, багноїдний хлопчику. Ігри скінчилися. До роботи тепер беруться професіонали. Якщо поводитимешся добре, я тобі принесу льодяника на паличці, коли повернуся.

Ї вилетіла в двері, а тоді пурхнула під самі дубові сволови коридору. Аж тоді Артеміс вимовив услід ельфині:

— Я не люблю льодяників.

Вийшла нікчемна, зовсім не гідна його, Артеміса Фаула, відповідь. Він аж жахнувся своєї жалюгідності. Так жалібно прозвучало: «Я не люблю льодяників». Справжній геній злочинного світу, — такий, що має повагу до самого себе, — радше помре, ніж навіть вимовить саме слово «льодяник». Треба буде завести в комп'ютері теку дотепних відповідей для подібних випадків.

Можливо, що Артеміс ще довго просидів би отак, цілковито відгородившись глибокою задумою від довколишніх подій, але тут парадні двері вибухнули, й весь будинок струснувся до самих своїх підвалін. А таке хоч кого приведе до тями.

— Перемичку встановлено, пане!

Перед Тимчасово Виконуючим Обов'язки Командувача приземлився один з його спрайтів.

Дрюк кивнув головою.

— А ви певні щодо її надійності, капітане? Дуже не хотілося б, щоб троль вискочив не в той бік.

— Не хвилюйтеся, пане. Там надійно, мов у гоблінському гаманці. Жодна повітряна бульбашка не проникне крізь надщільну упаковку. Щільніше, ніж у черв'яка-смердюка...

— Дуже добре, капітане, — поквапливо урвав його Дрюк, аби спрайт не докінчив свого порівняння.

Біля них так труснуло клітку, що вона трохи не злетіла з платформи.

— Пора вже, пане командувачу, випускати нашого смоктунця. Бо, як не випустимо зараз, доведеться моїм хлопцям цілий тиждень відшкрібати...

— Гаразд, капітане, гаразд уже. Підривайте. Підривайте, заради всіх богів!

І Дрюк поспішив заховатися від вибухової хвилі за надійним щитом, а тоді ввів у свій міні-ноутбук такий запис: «Нагадати спрайтам, щоб стежили за своєю мовою. Адже я тепер Командувач».

Схильний до грубих виразів капітан спрайтів обернувся до водія платформи на повітряній подушці.

— Ану, Куре, підривай ті задрипані двері! Зривай їх із завісів до бісової матері!

— Слухаюсь, пане. Зриваю до бісової матері. Все допетрав.

Дрюк скривився. Завтра ж скликати загальні збори. З самого ранку. До того часу він уже буде не Тимчасово Виконуючим Обов'язки, а повноправним Командувачем Корпусу, зі справжніми нашивками командувача. Навіть спрайтові перехочеться лягтися, коли побачить на грудях свого командира три жолуді на емблемі.

Хоча перемичка була надійно захищена кварцевим екраном, Кур не пропустив нагоди похизуватися й гордо начепив на ніс спеціальні протишрапнельні окуляри. Окуляри були справжній клас. Дівчатам подобалися. Чи принаймні Курові так здавалося. Сам собі він уявлявся відважним воїном із суворим обличчям, таким зухом, що й самому дяволу кине виклик. Отакі вони, спрайти. Дай такому пару крил, і вже уявить себе янголом Божим, справжнім подарунком для найгарнішої красуні. А втім, амурні розчарування Кура Пустомола — це вже буде зовсім інша історія. Бо в цій повісті він нам тільки на те й потрібен, щоб мелодраматично натис-

нути кнопку на пульті, без чого ніяк не відбувся б вибух. Що він і зробив, причому з великою пихою.

Двадцять чотири керовані заряди вибухнули у своїх камерах і виштовхнули куди слід двадцять чотири циліндри з особливих сплавів, надавши їм швидкості руху понад тисячу миль за годину. При зіткненні з перепоною кожен із тих циліндрів розтросив на порох зону безпосереднього контакту плюс п'ятнадцять сантиметрів довкола. Внаслідок чого «задрипані двері» враз злетіли зі своїх завісів, за словами капітана, «до бісової матері».

Ще й курява не осіла, як декілька техніків кинулися до невеликої лебідки. Піднявши перегородку, що відділяла клітку від вільного тепер дверного отвору, вони заходилися торохкати кийками по стінках, виганяючи троля в будинок.

Дрюк визирнув з-за свого противибухового щита.

— Все чисто, капітане?

— Одну секундочку, пане командувачу. Куре! Як там у нас справи?

Кур подивився на монітор.

— Він рухається. Гамір виганяє його. Ага, ось уже показалися кігті. Ой, який великий екземпляр! Не хотів би я опинитися на місці тієї дівчини, що ми визволяємо, якщо вона попадеться йому в лабеті.

Дрюк відчув на мить якісь гризоти в душі, але тут-таки й розвіяв їх, заповнивши уяву любою йому картинкою: як він, Дрюк, опускається в бежеве оксамитове крісло Ради.

Клітка заходила ходором, мало не скинувши Кура з його сидіння. Та він втримався — о, Кур Пустомол справжній ковбой!

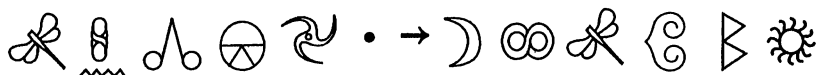
— Ого! Малий пішов. Повна бойова готовність, хлопці. Маю таке відчуття, що за хвилику дехто зарепетує, кличучи на допомогу.

Дрюк готуватися до бою не став. Навіщо? Цю брудну роботу хай виконує рядовий склад. А Тимчасово Виконуючий Обов'язки Командувача — надто поважна персона, аби піддавати себе непотрібному ризикові в такій непевній ситуації. Ні, він повинен пам'ятати про важливість власної особи для блага народу, а отже, залишатися поза межами зони бойових дій.

Лаккей біг, перестрибуючи через чотири сходинки за раз. Це, мабуть, уперше слуга покинув свого пана в такій скруті. Хоча інакше він і не міг вчинити, бо Джульетта — рідна його сестра, і вона явно потрапила в халепу. Та підступна ельфіня сказала їй щось, якимось її зачарувала, й тепер Джульетта сидить собі у підвалі та все чогось хихоче. Тож Лаккей побоювався найгіршого. Як йому жити далі, коли щось лихе скоїться із Джульеттою?

З його виголеної голови дзюрками лився піт. Уся ситуація розвивалася в якихось незбагнених напрямках, виходячи з-під контролю. Маєток обложили спецвійська чарівного племені, час зупинено за допомогою якихось чарів, а тепер ще й заручниця вирвалася на волю, намагається порякувати в будинку. Ну як йому, Лаккеєві, з усім оцим впоратися? Та найнікчемнішого політика охороняє команда як мінімум із чотирьох душ, а тут від нього сподіваються, що він сам-один зарадить усій біді.

Слуга спринтерським кидком пролетів по коридору до кімнати, яка допіру правила за в'язничну камеру

для капітана Холлі Куць. Джульєтта лежала на ліжку й захопленим поглядом свердлила бетонну стіну.

— Ти що це тут робиш? — захекано видихнув він, натренованим рухом вихопивши свого «Зігзауера» дев'ятиміліметрового калібру.

— Тихіше, ти, горила-говорила. — Сестра ледве удостоїла його поглядом. — Виступає сам Луї Машина Кохання. Виявляється, він не такий уже й справний... Я б його й сама на лопатки...

Лаккей спантеличено закліпав очима. Що вона меле? Не інакше як ельфіня нагодувала його сестру наркотиками.

— Ходім! Артеміс чекає на нас у командному пункті.

Джульєтта тицьнула наманікюрем пальцем у стіну.

— Артеміс хай зачекає. Тут іде міжконтинентальний чемпіонат. Якраз відбувається принципова зустріч. Луї згамав улюблене порося Свинмана, і той на нього ой злий!

Лаккей ще раз уважно подивився на стіну. Таки чиста-чистісінька стіна, самий бетон і більш нічого. Ні, він не має часу на такі дурниці.

— Ну досить уже, ходімо, — буркнув він і закинув сестричку собі на широке плече.

— Н-ні-і! Ти, розбишака! — запротестувала Джульєтта, молотячи старшого брата по спині крихітними кулачками. — Тільки не тепер! Свинман! Свинма-а-ан!

Не звертаючи уваги на її зойки, Лаккей великими стрибками припустив геть із кімнати. Що воно в дідька ще за Свинман такий? Чи не котрийсь з її

шкільних друзків? Доведеться звертати пильнішу увагу на тих, хто телефонує їм додому...

— Лаккею? Візьми слухавку! — долинув раптом із рації голос Артеміса.

Лаккей пересунув сестру ближче до шиї, щоб дотягтися до пояса.

— Льодяники! — гаркнув його господар.

— Повторіть, будь ласка? Мені причулося, ніби ви сказали...

— Е-е... Я хотів сказати — негайно забирайся звідти. В укриття! В укриття, Лаккею!

В укриття? Цей військовий термін якимось не дуже звучав з вуст пана Артеміса. Ніби копійчана брошка в шкатулці з фамільними коштовностями.

— Мені — в укриття?

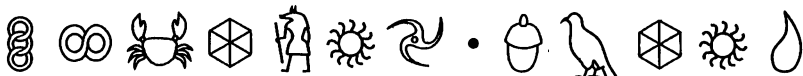
— Так, Лаккею. Я гадав, що примітивними виразами швидше достукаюсь до твоїх мислительних функцій. Але, певне, помилився.

Ну, це вже більше схоже на пана Артеміса. Лаккей обвів поглядом передпокій у пошуках чогось хоч віддалено подібного до укриття. Вибір був невеликий. За прихисток могли правити хіба що середньовічні рицарські обладунки, розставлені в нішах по всьому периметру стін. Слуга хутко шаснув у нішу за спину рицаря чотирнадцятого віку, озброєного списом та булавою.

— Гадаєш, ти найкрутіший? — Джульєтта постукала пальцем по бронзовому нагруднику. — Та я б тебе однією лівою...

— Тихо! — просичав Лаккей.

Затамувавши подих, він прислухався. Щось наближалось до парадних дверей. Чути було: щось ве-

лике. Лаккей виткнувся з ніші, щоб хоч краєчком ока роздивитися, що діється...

І тоді двері буквально вибухнули. Хоча це просте дієслово навряд чи задовільно змальовує те, що сталося. Ні, двері не вибухнули, а розпорошилися — розсипалися на щонайдрібніші часточки. Лаккей вже бачив якимось щось подібне, коли землетрус силою в сім балів зруйнував маєток одного колумбійського наркобарона за декілька секунд до того, як він, Лаккей, мав його підірвати. Але помітна й деяка різниця. Цей вибух був локальним, точним. І дуже професійним. Класична тактика боротьби з терористами. Спочатку завдається точковий удар, де головне, щоб чимбільше було гуркоту й диму, а тоді, коли супротивника збито з пантелику, починається штурм. Нічого доброго сподіватися не випадало, в цьому Лаккей був певен. І слухність його лихого передчуття підтвердилася з абсолютною точністю.

Ось клуби пилюки помалу осіли на туніський килим, надавши йому мишачого відтінку. Ох і розлютилася б мадам Фаул, якби визирнула зі своїх дверей у мансарді й побачила таке неподобство. Всі інстинкти підказували Лаккеєві: пора забиратися звідсіля. Зигзагом по першому поверху, потім вихопитися на другий. Пригинаючись якомога нижче, аби не стати легкою мішенню. Якраз підхожий момент для цього маневру, поки не вляглася пилюка. Тепер будь-котрої миті з дверного отвору міг зі свистом сипонутися град куль, а Лаккеєві зовсім не хотілося застрягнути на першому поверсі.

Коли б ситуація склалася трохи інакше, Лаккей уже й побіг би. Він би досі вже досяг середини

сходів, а його мозок тимчасом працював би над подальшим планом дій. Але тепер на Лаккеєвому плечі висіла й плела якісь нісенітниці його менша сестра. Ні, що завгодно, тільки не підставити її під шквал смертоносного вогню. Джульєтта перебувала в такому стані, що залюбки могла викликати ельфійський загін на змагання з вільної боротьби. Заяви сестричка виголошувала дуже грізні, але ж вона, по суті, ще дитя. Де вже їй боротися з натренованими ельфійськими солдатами... Тож Лаккей присів навпочіпки, притулив Джульєтту до гобелена, що висів на стіні позад залізного рицаря, й перевірів запобіжник пістолета. Знято. Добре. Ну, де ви там, хлопці чарівного племені? Спробуйте мене взяти!

У тій пиловій імлі щось заворушилося. І Лаккей відразу збагнув: ні, то не людина. Тобто не ельф. Лаккей у своєму житті вполював стільки всяких звірів, що навчився непомильно відрізняти звички тварини від поведінки розумної істоти. Хода... Чия ж то хода? Либонь, мавпяча? Будова верхньої частини тулуба як у мавпи, але таких величезних приматів йому зроду не доводилося бачити. Що ж, якщо це велика людиноподібна мавпа, то від пістолета тут буде небагато пуття. В череп самця горили можна вгатити п'ять куль, одну за одною, і все одно ця тварюка встигне зжерти тебе швидше, ніж її мозок усвідомить: вона — мертва.

Але ні, це не людиноподібна мавпа. Мавпи не бачать у темряві. А ця істота бачить. Палючі червоні очиці, напівсховані за пелехатими бровами. А ще ікла, чи то навіть бивні, але зовсім не такі, як у слона. Ледь загнуті догори, із зазубреними краями, щоб випускати тельбухи жертві. Лаккей відчув холодок у

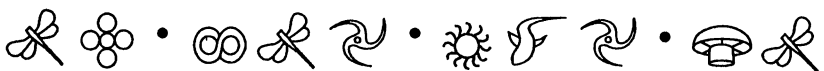
шлунку. Колись він уже мав подібні відчуття — свого першого дня в ізраїльській академії. То був страх.

Істота нарешті вийшла з куряви. Лаккей охнув, знов же таки вперше після академії. Із таким супротивником йому ще не доводилося стикатися. Аж тепер охоронець збагнув, що задумало чарівне плем'я. Воно послало поперед себе первісного мисливця. Створіння, котрому начхати на хоч би які там чари чи правила. Воно просто вб'є всякого, хто трапиться йому на дорозі, незалежно від видової приналежності. Ідеальний хижак. Щоб це зрозуміти, досить було глянути на його гострі зуби, призначені для роздирання м'яса, на засохлу під пазурями кров та на невтомну ненависть, що пирскала з палючих очей.

Троль почовгав уперед, люто мружачись на яскраве світло люстр. Жовтаві кігті дряпали мармур плит, викреслюючи іскри. Та ось він завмер, став принююватися, дивно при цьому порохкуючи й нахиливши морду до плеча. Лаккей вже бачив подібну поведінку: так поводили мордами голодні пітбулі за мить до того, як російські псарі випускали їх на ведмедів.

Та ось пелехата голова завмерла, морда повернулася точно в бік Лаккеєвої схованки. Це не могло бути випадковим збігом обставин. Охоронець крачком ока визирив у щілину між пальцями кольчужної рукавиці. Зараз звірюка почне обережно підкрадатися. Вловивши запах жертви, хижак, як правило, починає наблизитися — тихо, безшелесно, — а тоді завдає блискавичного удару.

Але троль напевне не читав підручників, як слід поводитися хижакам, бо не став завдавати собі клопоту всякими там обережними підкраданнями, а перейшов безпосередньо до завершального етапу.

Рухався ж він куди швидше, ніж міг припустити Лаккей: одним стрибком троль перетнув передпокій і відкинув середньовічні лати з такою легкістю, ніби то був пластмасовий манекен.

— Ох! — вигукнула Джульєтта, кліпаючи очима. — Та це ж Боб Снігова Людина! Канадський чемпіон тисяча дев'ятсот дев'яносто восьмого року. А я думала, ти в Андах, розшукуєш там свою рідню.

Лаккей не став переконувати її, що вона помиляється. Джульєттин розум іще не очистився від навіяних химер. Що ж, принаймні сестра хоч помре щасливою. Поки Лаккеєва голова розробляла цей цвинтарний варіант розвитку подій, його рука, що стискала пістолет, мов сама собою злетіла вгору.

Він став натискати на спусковий гачок із такою швидкістю, яку тільки дозволяв механізм «Зігзаєра». Дві кулі в груди, три — межі очі. Принаймні такий був його задум. Дві в груди звірюці він устиг всадити, але троль не став чекати ще трьох пострілів. Своїми гострющими іклами він легко розпанахав Лаккеєву куртку підвищеної міцності — от ніби бритва розтяла аркуш паперу.

Одне із забулених ікол тварюки пронизало Лаккеєві груди, й тіло відразу скував холодний біль. Охоронець відразу зрозумів: рана смертельна. Віддих надсадно виривався з рота. Одну легеню пробито. Потoki крові заливали хутро троля. Потoki його, Лаккеєвої, крові. Після такої втрати крові ніхто не виживає. І все-таки біль одразу змінився якоюсь чудною ейфорією. Щось подібне до природного наркотику потрапило Лаккеєві в кров через канали в трольчаних іклах. І це «щось» було небезпечніше за най-

смертельнішу отруту. За хвилину Лаккей не тільки перестане чинити опір, а з радісним сміхом, мов залоскотаний, сам піде до своєї могили.

Охоронець боровся з дією наркотику в своєму організмі, люто силкувався розчепити тролеві лабети. Але все було даремно. Він програв цей бій, ще його як слід і не розпочавши.

Троль ревнув і перекинув ослабле людське тіло через голову. Масивний Лаккей тулуб ударився в стіну з такою силою, на яку людські кістки зовсім не розраховані. Цегляне мурування тріснуло від стелі до підлоги. Тріснув і Лаккей хребет. Тепер він невідворотно мав сконати — як не від втрати крові, то від паралічу.

А Джульєтта й досі нічого не розуміла, все ще перебуваючи під владою гіпнотичних чарів.

— Уставай, братику! Підводься з татамі. Всі ж ми знаємо, що ти прикидаєшся.

Тут троль загальмував, бо така відсутність страху розбудила його природну допитливість. Він, можливо, й запідозрив би якийсь підступ, якби був здатен сформулювати настільки складну думку. Але врешті-решт апетит переміг. Ця істота пахла плоттю. Свіжою, ніжною. Свіжа плоть, що виросла на поверхні землі, має особливий дух. Вона просякла невідомими ароматами. Хто хоч раз скуштував м'ясо, вирощене на відкритому повітрі, той вже ніколи не повернеться до колишньої своєї їжі. Троль облизав свої передні різці й підняв пелехату лапу...

Холлі притисла крила «Колібрі» щільно до тулуба й спікірувала додолу. Вона ковзнула по поруччю й ви-

летіла в портик, над яким нависало вітражне склепіння. Неприродне світло зупиненого часу падало крізь кольорове скло широкими лазуровими смугами.

«Світло...» — подумала Холлі. Ось і план готовий у голові. Якщо увімкнуться прожектори на шоломі — а чого б їм, власне, й не увімкнутися?.. Щоправда, чоловікові допомогти вже запізно, він перетворився на міх потрошених кісток. А от дівчина... у неї ще є кілька секунд, перш ніж троль розпанахає їй тіло.

По спіралі вона летіла крізь те неприродне світло додолу, мацаючи пальцями, де ж та кнопка «Соніксу». «Сонікс» зазвичай застосовували для відлякування собак, але і в цьому випадку він міг допомогти — відволікти на якусь хвилю тролеву увагу. А капітанові Куць тієї хвилюки вистачить, щоб спуститися на перший поверх.

Троль саме тягся лапою до Джульєттиної пахви. Таким способом ці тварюки розправляються із беззахисними жертвами. Пазурі заходять під ребра, видираючи живе серце. Плоті завдається мінімальна шкода, й жертва помирає майже без болю, а отже, й без напруження останньої хвилини боротьби за життя — напруження, від якого м'ясо робиться жорстке.

Холлі увімкнула «Сонікс», і... нічого не сталося. Кепсько. Зазвичай тролі не зносять надвисоких звуків. Але цей екземпляр навіть не труснув своєю патлатою довбешкою. Одна з двох причин: або шолом не функціонує, або ж троль глухий, як тетерук. На жаль, справжньої причини Холлі не могла визначити — звуки такої висоти не чутні навіть для її гострих вушок.

Хай там як, а ця відмова «Соніксу» змусила Холлі вдаватися до такої стратегії, вдаватися до якої їй зовсім

не хотілося. Вона пішла на безпосереднє зіткнення. І все це — подумати тільки, — аби врятувати життя *людині!* Безперечно, вона геть із глузду з'їхала.

Холлі сіпнула важіль, перемкнувши четверту швидкість відразу на задній хід. Звісно, так можна й розладнати коробку передач. Від механіків буде їй за це добрячий прочухан — у тому неймовірному випадку, якщо вона все-таки вціліє після всього цього нескінченного кошмару. Завдяки цьому маневрові, такому шкідливому для обладнання, вона обкрутнулася в повітрі, так що каблуки її черевиків націлилися просто тролеві в голову. Холлі скривилася. Це ж буде вже другий її бій із тим самим чудовиськом, після Італії. Неймовірно.

Її закаблуки таки влучили точно в маківку тролевої голови. Завдяки швидкості, яку ельфіня зуміла розвинути, на троячу голову звалилась вага близько півтонни. Тільки вшита в Холлін комбінезон арматура врятувала її ноги від переломів. І все ж таки вона почула, як колінна чашечка з хрускотом вискочила із суглоба. Біль гострим пазуром пронизав їй мозок. Але найгірше було те, що це завадило їй здійснити задуманий маневр відходу. Замість злетіти знову на безпечну висоту Холлі скотилася на тролеву спину й відразу ж заплуталася в густому мотуззі його вовни.

Троль розлютився не на жарт. І таки було від чого: згори щось невідоме падає йому на голову і не тільки заважає йому пообідати, а ще й поселяється в його хутрі разом із слимаками-чистильниками! Чудовисько випросталось і спробувало дотягтися пазуристою лапою до спини. Криві пазурі зашкрябали по Холліному шоломові, лишаяючи паралельні бо-

розни в прозорому сплаві заборола. Небезпеку від Джульетти на хвилюку відведено, зате ж Холлі посіла її місце в списку претендентів на передчасну смерть.

Троль іще дужче стис пальці, якимось дивом йому пощастило втримати в пазурах шолом, хоча О'Гир і запевняв, нібито вхопитись за ту гладесеньку антифрикційну поверхню просто неможливо. Доведеться добре висварити кентавра за таку ненадійність. Якщо не в цьому житті, то бодай у наступному.

Капітан Холлі Куць відчула, що злітає у повітря, й ось вона опинилася лицем до морди зі своїм давнім ворогом. Долаючи біль і розгубленість, ельфиня силкувалася зосередитись. Нога її теліпалася, неначе маятник, а тролів смердючий віддих хвилями бив їй у ніс.

План, вона ж мала якийсь план! Не на те ж летіла вона вниз, аби скрутитися калачиком і померти. Мала бути якась тактика чи стратегія. Не може бути, щоб за всі довгі роки в Академії вона нічого не навчилася! То міг бути й пречудесний план, але він ніяк не спливав на поверхню її свідомості. Біль і шок плутали думки, не дозволяли пригадати. Не спливав — і край!

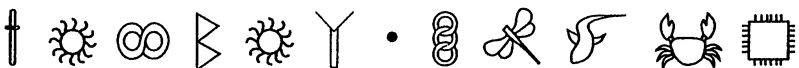
— Світло, Холлі...

В голові їй лунав голос. Що це? Вона розмовляє сама з собою? Отже, схибнулася? Ха-ха. Не забути б розповісти про це О'Гирові... О'Гир?

— Увімкни прожектори, Холлі! Якщо він пустить у дію свої ікла, ти загинеш так швидко, що ніяка чарівна сила не встигне тебе врятувати.

— О'Гире? Це ти?

Чи вона вимовила ці слова вголос? А чи тільки проказала їх подумки? Холлі й сама не знала...

— Увімкни тунельні прожектори, капітане! — Це вже інший голос, не такий лагідний. — Зараз же натисни на кнопку! Це наказ!

Отакої! Та це ж Корч. Знову вона провалює завдання. Спочатку Гамбург, потім Мартіна-Франка, а тепер оце.

— Слухаюсь, пане, — промимрила вона, намагаючись надати голосові професійного звучання.

— Тисни, кажу тобі! Зараз же, капітане Куць!

Холлі подивилася тролеві просто в його безжальні очиська й натисла на кнопку. Дуже мелодраматична сценка. Точніше, вона була б такою, коли б світло спалахнуло. На лихо, в поспіху капітан Куць схопила один із тих шоломів, які встиг попсувати Артеміс Фаул. А тому не працювали ні «Сонікс», ні фільтри, ні прожектори. Галогенні лампи лишилися на місці, але провідки, завдяки невгамовній допитливості Артеміса, виявилися від'єднаними.

— О боги! — видихнула Холлі.

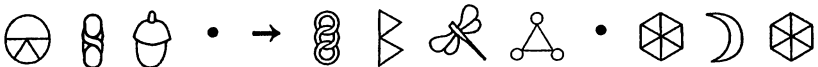
— О боги? — перепитав Корч. — І що це має означати?

— Прожектори не підключені, — пояснила Холлі.

— О... — протяг Корч і замовк. А що ще міг він сказати?

Примруживши очі, Холлі подивилася на троля. Коли б вона не знала, які тролі тупі, безсловесні тварини, то могла б заприсягтися, що звірюка сміється з неї! Стоїть тут, кров цебенить із кількох ран у грудях, а він вишкіряється. Капітан Куць терпіти не могла, коли на неї отак вишкіряються.

— Смієшся? То на́ тобі! — вигукнула вона і вгадила йому в морду єдиною зброєю, що мала, — власною головою у шоломі.

Вчинок доблесний, що й казати, але пуття з нього було не більше, ніж коли б вона спробувала зрубати дерево пір'їною. Однак, на щастя, цей її нерозважливий удар спричинив інший ефект. На якусь частку секунди два кінці одного проводу з'єднались, і потік електричного струму ринув до одного з двох тунельних прожекторів, установлених на її шоломі. Яскраво-біле світло напругою в чотириста ват удерлося в червоні тролеві очиці, нестерпно-болючою стрілою протягло йому мізки.

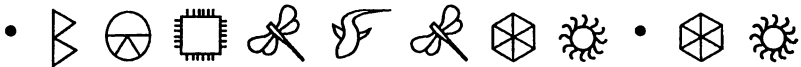
— Хе-хе, — промимрила Холлі за мить до того, як троль судомно сіпнувся.

А наступної миті вона вже летіла геть, із запаморочливою швидкістю ковзала по підлозі; ушкоджена нога торохтіла по паркету.

Стіна наближалася жах як швидко. «Можливо, — з надією подумала Холлі, — це буде одне із тих зіткнень, коли біль відчувається не відразу, а згодом». «О ні, — заперечила песимістична частинка її «я», — боюсь, що тут ти помиляєшся...» Холлі бухнулася в гобелен, і вся епохальна картина норманського нашестя звалилася згори на неї. Біль, жахливий біль відразу пройняв усе її ество.

— О-ох, — простогнав О'Гир. — Я так і знав. Відеокамери полетіли к бісу. Всі датчики болю зашкалило. Легені твої, капітане, геть вийшли з ладу. Ми втратимо з тобою зв'язок — але ненадовго. Ти тільки не хвилюйся, Холлі: твоя чарівна сила, певне, вже почала тебе зцілювати.

Ельфіння відчула, як чарівні блакитні струминки, пощипуючи-поколюючи, потекли до її численних ран. «Дякую вам, боги, за те, що на світі є жолуді...» Але

все-таки трішечки запізно прийшла допомога. Біль набагато перевищував поріг її витривалості. За мить до того, як Холлі знепритомніла, її рука випорснула з-під гобелена, впавши на оголений зап'ясток Лаккеєвої руки. Чудеса! Цей чолов'яга був усе ще живий. Внутрішня помпа вперто гнала кров по розбитому тілу.

«Зцілися!» — звеліла Холлі. Й чарівна сила дзюрком потекла з її пальців на його шкіру.

Перед тролем постала складна проблема: котру з двох дамочок зжерти першою? Ох, цей вибір, вибір... І як тут вирішити, коли пелехату голову роздирає біль, а в грудях пече жменя куль, що застрягла в жировому прошарку між шкірою та грудною кліткою? Зрештою троль вирішив віддати перевагу тій жертві, котра виросла на земній поверхні. Ніжне людське м'ясо. Не те що начинена сухожиллями жорстка ельфійська мускулатура, об яку можна й зуби поламати.

Чудовисько присіло навпочіпки й жовтавим пазуром підняло підборіддя дівчини. Яремна вена, пульсуючи, ліниво виляса уздовж шиї. «Серце чи шия? — знову задумався троль. — Краще шия, бо ближче». Приклав гострий, ріжучий край пазура до ніжної людської плоті. Один швидкий надріз — і серце дівчини само пожене кров з її тіла.

Лаккей прочнувся, що само по собі було вкрай дивно. І збагнув відразу, що він живий, бо кожний кубічний сантиметр його тіла був наповнений гострим болем. Однак гірше було інше... Хай йому поталанило зостатися живим, але ж шия його була вивернута на всі сто вісімдесят градусів. А отже, він не

те що не врятує зараз рідної сестри, а й навіть собаки більш ніколи не зможе вигуляти.

Охоронець поворушив пальцями. Біль пекельний — але добре, що пальці хоч якось рухаються. Дивовижно, що він узагалі зберіг бодай якісь рухові функції, зважаючи на ту страшну травму, якої зазнав його хребет. Пальці на ногах ніби теж ворущаються, хоча, можливо, це тільки фантомні відчуття, це тільки йому здається, адже він їх не може бачити.

І рана на грудях ніби теж перестала кровоточити, в голові проясніло. Загалом він почувався куди краще, ніж мав би після того, що його спіткало. Сили небесні, що ж це тут відбувається?

Тут Лаккей помітив щось незвичайне. Скрізь по його тілу витанцьовували якісь блакитні іскринки. Це, либонь, у нього такі галюцинації, це його уява малює всілякі приємні картинки, аби відволікти розум від думок про невідворотний кінець. Гм, тільки, слід сказати, якісь надто вже реалістичні галюцинації.

Іскри скупчувалися на пошкоджених місцях, просочувалися під шкіру. Лаккей здригнувся. Ні, ніяка це не галюцинація. Тут діється щось надзвичайне. Якісь чари...

Чари? В його черепній коробці, хтозна-яким дивом уцілілій (чи відновленій?), це слово з'єдналося з іншим словом, і вийшло: чари... плем'я... Чарівне плем'я! Так, щось зцілювало йому рани. Він повернув голову й скривився від рипіння хребців, що терлися один об одного. На його зап'ясті лежала чиясь долоня. Іскри стікали з тонких пальчиків ельфіні й прямували, мов знали куди треба, до ран, переломів та синців. Пошкоджень було більш ніж досить, але ті

крихітні іскринки давали їм раду швидко й дієво. От ніби військо якихось казкових бобрів усувало за-подіяну бурею шкоду.

Лаккей по-справжньому відчував, як зростаються його кістки й розсмоктується закипіла на ранах кров. Ось голова його мимоволі сіпнулася — це поставали на місце шийні хребці. А коли чари відновили три літри крові, що вилілася з рани в грудях, він відчув, як колишня сила могутнім потоком ринула назад у його тіло.

Лаккей скочив на ноги — справді скочив. Він знову став самим собою. Ні, не так. Він став таким дужим, яким ніколи досі ще не бував. Досить дужим, аби знову кинутися на чудовисько, що схилилося над його сестричкою.

Омолоджене серце стукотіло, мов підвісний двигун. «Заспокойся! — звелів сам собі Лаккей. — Надмірна пристрасть може зіпсувати всю справу». Але будь ти хоч тричі спокійний, а становище було просто відчайдушне. Ця звірюка вже раз була його практично доконала, а тепер він не має навіть улюбленого свого «Зігзауера». Його бойова майстерність, звісно, нікуди не ділася, але й зброя не завадила б. Щось таке важеньке б у руку. Під його черевиком дзенькнув метал; то було розкидане тролем оснащення середньовічного рицаря. Лаккей опустил погляд... Чудово!

На екрані так густо сніжило, що більш нічого не було видно.

— Ну ж бо! — підганяв Корч. — Ворушись!

О'Гир мусив удатися до ліктів, аби пропхатися повз начальство.

— От коли б ви не стояли між мною і панелями управління, то я б щось і налагодив...

Корч, невдоволено буркочучи, почовгав убік. Пхе! Ніби він винен, що потрібні О'Гирові панелі опинилися в нього за спиною. Кентаврова голова повністю зникла в електронній плутанині.

— Ну, є що-небудь?

— Та нічого. Ті самі перешкоди.

Корч ляснув долонею по екрану. Не найкраща ідея. По-перше, не було навіть одного шансу з мільйона, щоб ляпас допоміг апаратурі, ну, а по-друге, ці плазмові екрани надто вже перегріваються, коли довго працюють.

— Д'Арвіт!

— Відчепіться, до речі, від того екрана!

— Ой ха-ха! Знайшов час для жартиків.

— Та я й не жартував. Бачите щось?

«Сніг» погустішав, набувши впізнаваних форм.

— Так, так, щось бачу. Є сигнал!

— Я увімкнув допоміжну відеокамеру. Проста стара відюшка, коли не помиляюсь, але згодиться тим часом.

Корч нічого не відповів. Він прикипів до екрана. Що це? Кіно якесь? Випадково під'єдналися до якогось телебачення? Бо такого не може бути насправжки!

— То що ж там відбувається? Щось цікавеньке?

Корч спробував відповісти, але в його армійському лексиконі не знайшлося підхожих вищих ступенів порівняння.

— Ну, то що ж воно таке? Що там?

— Це... Ну... — почав був пояснювати командувач. — Там чоловік... Я ніколи не... Краще, О'Гире, подивися сам!

Холлі спостерігала другий раунд двоюмо між людиною та тролем крізь дірку в гобеленових бганках. Коли б не бачила на власні очі, то й не повірила б, що таке може бути. Як по правді, то вона остаточно повірила, що це не було її передсмертним маренням, аж тоді, коли, складаючи звіт, переглянула відеозапис. До речі, цій відеооплівці судилося стати майже легендою. Спочатку її крутили по кабельному телебаченню у рубриці «Домашнє любительське кіно», а потім як навчальний фільм в Академії підземної поліції.

Сюжет там був такий: напочатку чоловік на ім'я Лаккей вбирався у середньовічний рицарський обладунок. Хоч як неймовірно, але він вочевидь збирався битися з тролем врукопаш. Холлі хотіла застерегти багноїда, що з глузду з'їхав, спробувала видавати бодай якийсь звук, але чарівна сила ще не встигла відновити її ушкоджені легені.

Лаккей опустив забороло й потряс важезною булавою.

— А зараз, — проскреготав він крізь решітку шолома, — я покажу тобі, що буває тому, хто посміє зазіхнути на мою сестру.

Він закрутив тим булавищем, мов диригент паличкою, і щосили вгатив тролеві поміж лопаток. Цей удар, звісно, не став для чудовиська смертельним, але принаймні відволік його увагу від тієї, котру воно обрало за жертву.

Потім Лаккей, упершись ногою тролеві в стегно, висмикнув зброю з тіла чудовиська. Булава вискочила з якимсь нудотно-болотним прицмоком. Охоронець відскочив назад і зайняв оборонну позицію.

Троль обернувся до нього й випустив усі свої десять пазурів на повну їх довжину. На кінчиках його

зазублених ікол блищали краплини отрути. Ігри скінчилися. Але цього разу троль уже й не думав кидатися в блискавичну атаку. Чудовисько стало обережним, йому тепер скрізь боліло. До цього супротивника воно виявляло таку саму повагу, що й до будь-якого іншого троля-самця. Із погляду троля, тепер на його територію зазіхали. Існував же тільки один спосіб вирішити цю суперечку. Той самий спосіб, яким тролі залагоджували всі суперечки...

— Мушу тебе застерегти, — переконливо заговорив Лаккей. — Я озброєний і в разі необхідності ладен піти до самого кінця.

Холлі напевне застогнала б, якби тільки могла. Ну що за хвалько! Цей чоловік викликав троля на герць — знайшов час корчити з себе супермена! Але капітан Куць тут-таки й збагнула свою помилку. Тут важили не так слова, як тон: упевнений, заспокійливий, приборкувальний. Десь таким тоном промовляє дресирувальник, коли укоськує розлюченого однорога.

— Відійди від тієї жінки. Повільно, обережно.

Надувши щоки, троль гучно заревів. Тактика злякування. Перевірка супротивника на «слабинки». Але Лаккей не здригнувся.

— Так-так. Ти дуже страшний. А зараз виходь он у ті двері, щоб не довелось мені сікти тебе на капусту.

Троль збентежено пирхнув. Як це супротивник не злякався його реву? Всі створіння, що гніздяться в підземних тунелях, досі втікали світ за очі, почувши його рев.

— Ну ж бо, давай, ступай, крок за кроком. Помаленьку, потихеньку, ти, вайло.

В очах троля промайнув сумнів. Невже ця людська істота...

І тут Лаккей завдав удару. Легко пританцювуючи, він проскочив попід іклами й завдав нищівного аперкоту своєю середньовічною зброєю. Троль сахнувся, заточившись, люто замахав пазуристими лапами — але запізно: Лаккей опинився вже поза межами досяжності, прожогом відбіг у протилежний кінець передпокою.

Похитуючись і випльовуючи вибиті зуби, троль рушив слідом за ним. А Лаккей упав навколішки й поковзом, мов фігурист на льоду, помчав по натертій підлозі. Зробивши зграбний пірует, він знов обернувся до свого переслідувача обличчям.

— А вгадай, що я знайшов? — крикнув він, підіймаючи «Зігзауера» з підлоги.

Цього разу він не став витрачати набої на постріли в груди. Всі кулі, що ще лишалися в обоймі, Лаккей випустив у десятисантиметрову ділянку між тролеви-ми очима. На жаль, охоронець не знав, що тролі протягом тисячоліть билися лобами й тому над їхнім переніссям розвинувся грубий кістяний гребінь. Кулі з тефлоновим покриттям лягли в самісіньке «яблучко», але, гай-гай, черепа так і не пробили.

Однак десять куль типу «Руйнівник» — це досить вагомий аргумент хоч би для якого створіння на планеті, навіть для троля. Хоча, можна сказати, відбувся він досить легко, заробивши тільки струс мозку. Звір відсахнувся, ляскаючи себе лапами по лобі. Лаккей моментально скористався цим: кинувся вперед і колючками своєї булави приколів одну пелехату лапу до підлоги.

Тепер троль мав струс мозку, осліп від кровотечі з лоба та ще й окривів. Нормальна людина відчула б уже

якісь гризоти, змилювалася б над бідолашною твариною, але не Лаккей. Адже поранений звір найнебезпечніший. Не раз і не два він бачив, як люди гинули на полюваннях від недобитої звірини. Це був переламний момент. Не час виказувати милосердя, пора закінчувати бій, але діючи з якнайбільшою обачністю.

Холлі ніяк не могла втрутитися — їй лишалося тільки безпомічно дивитись. А чолові'яга діяв обачливо й планомірно, завдаючи удару за ударом приголомшеному чудовиську. Спочатку він підрубав тролеві сухожилля, і той упав на коліна. Потім Лаккей відкинув булаву геть і заходився обробляти чудовисько кулаками в залізних рукавицях, і ці удари виявилися ще небезпечнішими за булаву. Аж жаль було дивитись, як троль безпорадно відмахується лапами. Іноді звірові навіть щастило зачепити супротивника, але пазурі тільки ковзали по латах, не завдаючи Лаккеєві шкоди. Тимчасом як охоронець працював із точністю хірурга. Цілком логічно припустивши, що люди й тролі збудовані десь однаково, він засипав німе чудовисько градом ударів і за кілька секунд перетворив троля на купу хутра, що тремтіло й сіпалося. Жалюгідне видовисько. Але слuzі й цього було мало. Він здер з рук закривавлені рукавиці й заклав у пістолет свіжу обойму.

— А зараз перевірмо, наскільки грубі в тебе кістки під підборіддям...

— Ні! — видихнула Холлі, до якої нарешті повернулася здатність дихати. — Не треба!

Не звертаючи на неї уваги, Лаккей запхнув дуло пістолета тролеві під спідню щелепу.

— Не роби цього... Ти тепер мій боржник.

Лаккей завмер. Це правда, Джульетта жива. Схибнута трохи, але жива. Він поклав пальця на спусковий гачок. Кожна клітина в його мозку кричала: натисни! Але факт лишався фактом: Джульетта — жива.

— Ти в боргу переді мною, людино.

Лаккей зітхнув. Він іще пожалкує про це своє рішення...

— Гаразд, капітане. Хай чудовисько ще поживе — й ще побешкетує. Йому пощастило: у мене сьогодні добрий настрій.

Холлі видала чудний звук. Щось середне між схлипуванням і хихотінням.

— А зараз позбудьмося нашого пелехатого друга.

Лаккей звалив непритомне чудовисько на візок з-під обладунків, підвіз до чорної дірки, де колись були двері. Напруживши всі свої сили, він викинув троля в призупинену ніч.

— І щоб духу твого більше тут не було! — крикнув навздогін.

— Разюче! — вимовив Корч.

— Що й казати, — погодився О'Гир.

Розділ 9

Шуз у рукаві

Артеміс узявся за ручку дверей і враз відсмикнув руку, заробивши собі, до всіх інших прикросців, ще й опік долоні. Двері приварено до одвірка. Певне, ельфіня приварила своєю зброєю. Вельми передбачливо. Менше на одне невідоме у складному рівнянні. Він би й сам учинив так само.

Хлопець не став марнувати час на спроби вибити двері. Зроблено їх із броньованої криці, а йому ж усього дванадцять років. Йому з тими дверима ніяк не впоратися — щоб це зрозуміти, Артемісові зовсім не треба було напружувати свої геніальні мізки. Змирившись із таким становищем, єдиний нащадок родини Фаулів повернувся до своїх моніторів і почав стежити за розвитком подій.

Він відразу збагнув, що затіяли ельфи-лепрекони. Загнати в будинок троля, дочекатися, поки хтось із мешканців зарепетує «Рятуйте!» чи «Пробі!», витлумачити ті крики-зойки як запрошення... А тоді не встигне Артемів Фаул навіть оком кліпнути, як бригада гоблінів-штурмовиків захопить маєток. Розумно. І до того ж непередбачувано. Це вже вдруге він недооцінив супротивника. Але хай там як, а третього такого разу не буде.

Спочатку він переживав неплідробний жах, спостерігаючи через відеокамери, як розгортається драма в передпокої, але потім його переповнило почуття гордості. Лаккей усе-таки впорався з чудовиськом. Охоронець переміг троля, й жоден заклик про допомогу не злетів з його вуст. Це чи не вперше Артемів належно поцінував таланти родини Лаккеїв. І що б робили Фаули без них?

Хлопець увімкнув тридіапазонний радіопередавач.

— Командувачу Корче! Гадаю, ви прослуховуєте всі канали...

Протягом кількох секунд із мікрофонів долинали тільки тріскіт радіоперешкод, а тоді Артемів почув, як десь там різко клацнула кнопка мікрофона.

— Я чую тебе, людино. Чим можу тобі допомогти?

— Я розмовляю з командувачем?

Із темної сітки мікрофона долинув якийсь звук. От ніби кінь заіржав.

— Ні. Це О'Гир, кентавр. А я розмовляю з людинкою, підлим викрадачем?

За якусь мить Артемів усвідомив, що це не просто жарт, а його по-справжньому ображають.

— Пане... е... О'Гире. Ви, певне, й не заглядали до підручників із психології. Не варто викликати почуття озлобленості у викрадача. Бо що, коли у мене нестійка психіка?

— *Що, коли?* Щодо нестійкості твоєї психіки не може бути жодного сумніву. Хоча це нічого й не важить. Дуже скоро ти станеш просто хмаркою радіоактивних молекул.

— Ось тут ви помиляєтеся, мій чотириногий друже, — засміявся Артемід. — Коли вибухне та біобомба, мене в полі зупиненого часу давно вже не буде.

Тепер настала О'Гирова черга сміятися.

— Ти блефуєш, людинко. Якби існував спосіб утекти з цього поля, я б сам його вже давно знайшов. Я певен, ти просто забалакуєш нам...

На щастя, цієї миті мікрофон у кентавра вихопив Корч.

— Фауле? Говорить командувач Корч. Чого тобі треба?

— Я просто хотів поінформувати вас, командувачу, що, незважаючи на вашу зраду, я все ще готовий продовжувати переговори.

— Троль не має до мене жодного відношення, — заперечив Корч. — Його закинули до вас всупереч моему бажанню.

— Але троль був, це факт, і зробив це ваш Легіон. Ми втратили до вас усяку довіру. Тож вислухайте мій ультиматум. Ви маєте тридцять хвилин на те, щоб надіслати сюди золото, інакше я не відпущу капітана Куць. До того ж я не візьму її з собою, коли покидатиму часове поле, і ваша біобомба зробить із неї купку радіоактивного порошу.

— Не клей дурня, багноїде. Ти сам себе обманюєш. Людська техніка відстає від нашої на багато віків. Не існує способу втечі з поля зупиненого часу.

Артемій нахилився до самого мікрофона, вишкірившись своєю вовчою посмішкою.

— Що ж, є один спосіб це перевірити. Ви ладні поставити на карту життя капітана Куць, командувачу Корче?

Тривале потріскування й сичання перешкод у динаміку досить переконливо свідчило про вагання командувача. Коли ж Корч нарешті відповів, у голосі його звучала награна покірливість.

— Ні, — зітхнув він. — Не ладен. Ти одержиш своє золото, Фауле. Тонну. Двадцятичотирикратного.

«А цей Корч непогано корчить із себе актора», — криво посміхнувся Артемій.

— Даю вам тридцять хвилин, командувачу. Лічіть секунди, якщо ваш годинник стоїть. Я чекаю. Але чекатиму не довше зазначеного часу.

Артемій відімкнув зв'язок і відкинувся на спинку обертового крісла. Здається, вони заковтнули наживку. Можна не сумніватися: експерти Легіону вже виявили його «випадкову» обмовку, що її можна витлумачити як запрошення. І чарівне плем'ячко заплатить, адже вони твердо впевнені, що золото все одно повернеться до них — коли він, Артемій, загине, випарується від вибуху біобомби. От тільки цього, звісно, не станеться. Теоретично. А насправді?..

Лаккей випустив в одвірок три довгі черги. Самі двері були крицеві, й від них кулі відлетіли б рикошетом просто в Лаккея. Але ж одвірки складено з того

самого пористого каменю, що й весь особняк. І кришився цей камінь, мов крейда. Вельми серйозний прорахунок у системі безпеки, треба буде виправити його згодом, коли буде покінчено з цією справою.

Пан Артеміс холоднокровно чекав у своєму кріслі біля стійки з моніторами.

— Хороша робота, Лаккею.

— Дякую, Артемісе. Якусь мить нам було непереливки. Коли б не капітан...

— Так, я бачив, — кивнув головою юний господар. — Вона тебе зцілила, чарівне плем'я це вміє. От тільки ніяк не збагну, навіщо вона це зробила?

— І я не збагну... — тихо відказав Лаккей. — Ми цього аж ніяк не заслужили.

Артеміс кольнув слугу гострим поглядом.

— Не втрачай віри, друже, — підбадьорив він. — Кінець близько, вже видно край.

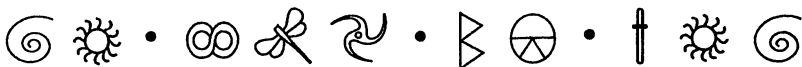
Лаккей кивнув головою, навіть спробував усміхнутися. В тій усмішці зблиснули чи не всі його зуби, але їй бракувало щирості.

— Менше ніж за годину капітан Куць повернеться до свого народу, а ми дістанемо досить коштів, аби зайнятися достойнішими справами.

— Звісно, пане. Просто...

Артемісові не треба було перепитувати. Він і так добре розумів, що відчуває Лаккей. Ельфіня врятувала обом їм життя, а він, Артеміс, і далі тримає її заручницею, аби одержати за неї викуп. Для такої людини честі, як Лаккей, це було нестерпно.

— Переговори скінчилися. Так чи інак вона повернеться до своїх. Нічого лихого з нею не станеться. Даю тобі слово.

— А Джульєтта?

— Що — Джульєтта?

— Моїй сестрі загрожує небезпека?

— Ні, жодної небезпеки. Незабаром вона прийде до тям.

— І що ж, ельфи й справді віддадуть нам те золото і не чіпатимуть нас більше?

— Ну, все буде не зовсім так... — Артеміс тихенько пирхнув. — Хай-но капітан Куць опиниться на волі, як вони зразу ж скинуть на Фаул-Менор біо-бомбу.

Лаккей набрав у груди повітря, щоб іще щось запитати, але завагався. Напевне відомий йому план має якесь продовження, і пан Фаул поділиться ним, коли вважатиме за потрібне. Тож замість докучати хазяїнові розпитуваннями, він просто сказав:

— Я довіряю вам, Артемісе.

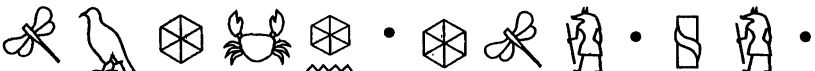
— Так, — відповів хлопець, і тягар тієї довіри проорав зморшку між його бровами. — Я знаю.

А Дрюк тим часом займався тим, що у політиків виходить найкраще: намагався уникнути відповідальності.

— Ваш офіцер допоміг багноїдам! — випалив він, намагаючись зобразити якомога більше обурення. — Вся операція ішла точно за планом, поки та ваша дамочка не атакувала нашого представника.

— Представника? — фоккнув О'Гир. — Ти ба, троль уже став їхнім представником!

— Саме так! Він виступав нашим представником. А той чолов'яга зробив з нього фарш. Уся кризова ситуація вже давно б вичерпалася, коли б не некомпетентність твого, Корче, підрозділу.

Якогось іншого дня Корч, почувши таке, неодмінно вибухнув би, але наразі він знав: Дрюк у відчаї шукає, за яку б соломинку вчепитися, аби тільки врятувати свою кар'єру. Тож командувач відповів колишньому другові лише посмішкою.

— Чуєш, О'Гире? — звернувся він до кентавра.

— Ну що, командувачу?

— Ми ж записали тролеву атаку на диск?

Кентавр дуже драматично зітхнув.

— Ні, пане командувачу! Якраз перед тим, коли троль потрапив до будинку, в нас закінчилися диски.

— Дуже жаль.

— Просто ганьба.

— Такі диски могли б стати неоціненною підмогою для Дрюка, Тимчасово Виконуючого Обов'язки Командувача, коли трибунал розглядатиме його справу.

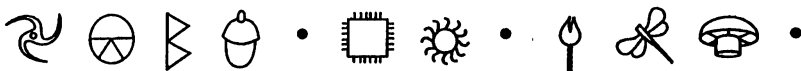
Всю Дрюкову самовпевненість мов вітром здуло.

— Зараз же віддай мені ті диски, Джуліусе! Я знаю, вони в апаратурі! Ти чиниш перепони — це кричуща обструкція з твого боку!

— Дрюку! Ти, тільки ти один з усіх тут присутніх чиниш справжню обструкцію. Саме ти надумався використати цю справу, аби зробити собі блискавичну кар'єру.

Тепер Дрюкове обличчя за кольором могло би позмагатися з буряковою пикою самого Корча. Ситуація виходила з-під його контролю, і він це добре розумів. Навіть Кур Пустомол та інші спрайти, що стояли за спиною свого командира, почали роззиратися, подумуючи, як би його непомітно десь ушитися.

— Я все ще тут командувач, Джуліусе, тож віддай мені ті диски, а то я накажу тебе арештувати!

— Та невже? І хто ж мене арештовуватиме? Ти сам?

Ще секунду Дрюк зухвало дивився колишньому другові у вічі, а тоді озирнувся й з'ясував, що за спиною в нього майже нікого не лишилося.

— І правильно зробили, що розбіглися, — в'їдливо прокоментував О'Гир. — Бо ви більш не є Тимчасово Виконуючим Обов'язки Командувача. Знизу надійшов наказ. Вас викликають до Ради і, гадаю, зовсім не на те, щоб запропонувати вам посісти там крісло.

Через те О'Гирове в'їдливе хихотіння Дрюк геть розгубив своє самовладання.

— Віддай диски! — заволав він, притискаючи кентавра до борту шатла.

Корч якусь мить боровся зі спокусою дозволити цим двом трохи поколошматити одне одного. Але він ніяк не міг дозволити собі таку розкіш — часу, вважай, не лишалося зовсім.

— Ну, ну, вгамуйся! — прикрикнув він на Дрюка, цілячись у нього вказівним пальцем. — Нікому, крім мене, не дозволено чіпати О'Гира.

— Обережніше з тим пальцем! — зблід О'Гир. — На ньому ж все ще...

Але Корчів великий палець уже, *цілком випадково*, зачепив суглоб вказівного, внаслідок чого відкрився крихітний газовий клапан. Вивільнений газ викинув голку зі снодійним, вона легко прошила латекс на пучці й влучила — Дрюкові в шию. Тимчасово Виконуючий Обов'язки Командувача, якому судилося ось-ось стати рядовим, мов підтятий упав на землю.

— Влучний постріл, командувачу, — похвалив О'Гир, тручи собі шию, немовби влучили у нього.

— Та яка там влучність? Це проста випадковість. Я геть-чисто забув про того накладного пальця. Здається, подібні випадки вже траплялися.

— Траплялися, ще й скільки! Не поталанило Дрюкові, кілька годин проваляється без тям. Поки він прочумається, все найцікавіше вже й скінчиться.

— Ганьба. — Корч дозволив собі на мить осміхнутися, а тоді швидко перейшов на діловий тон. — Чи золото вже тут?

— Атож, щойно приставили.

— Добре. — І, обернувшись до Дрюкових підлеглих, що нагадували отару наляканих овець, наказав: — Вантажте золото на візок із повітряною подушкою й завозьте в будинок. А як не туди завезете чи погубите дорогою, я згодую вам ваші власні крильця. Дотумкали?

Ніхто йому не відповів, але видно було, що «дотумкали». Можна було й не сумніватися.

— Добре. А зараз до роботи, гайда!

Корч відвернувся і зник у шатлі. Кентавр поцокав копитами слідом за ним.

— Бомбу заряджено? — спитав командувач, щільно причинивши за собою двері.

Кентавр понатискав на якісь кнопки на головному пульті управління.

— Так, уже.

— Треба запустити її якнайшвидше. — Корч вирнув в ілюмінатор із віддзеркалювального скла, здатного витримати навіть пряме влучання з бластера. — Нам лишилися лічені хвилини. Подекуди вже пробиваються сонячні промені.

— Чарівна сила от-от не зможе тримати поле. — О'Гир заклопотано схилився над апаратурою. — Через п'ятнадцять хвилин ми опинимося посеред білого наземного дня. Нейтринні потоки втрачають свою цілісність.

— Розумію, — мовив Корч, укотре брещучи за звичкою, а тоді похопився й вирішив признатись. — Гаразд, не все розумію. Але про п'ятнадцять хвилин збагнув. Отже, даю тобі десять хвилин на те, щоб витягти звідти капітана Куць. А тоді хуленько збираємося звідси, аби нас часом не побачив, за допомогою кінокамер, увесь людський світ.

О'Гир увімкнув ще одну відеокамеру, встановлену на повітряній платформі. На спробу легенько торкнув якийсь невеличкий важіль на пульті управління. Платформа різко рвонулася вперед, трохи не стесавши голови Курові Пустомолу.

— Гарно ж ти керуєш нею, — іронічно пробурмотів Корч. — А по східцях вона піде?

— Автоматичний ліфтинг з півтораметровим люфтом. Проблем не буде, — відказав О'Гир, не відриваючись від своєї електроніки.

— Тобі, либонь, дуже до вподоби знушатися з мене, еге ж? — лихим поглядом пропік його Корч.

— Ну то й що, коли так? — здвигнув плечима О'Гир.

— Тоді вважай, тобі поталанило, що в мене більш не лишилося заряджених пальців. Натяк допетрав?

— Так, пане.

— Чудово. А зараз нумо визволяти капітана Куць із неволі!

Холлі ширяла попід склепінням. Густа синява уже була посмугована жовтогарячим сонячним про-

мінням. Поле зупиненого часу розривалося на шматки. Це означало, що буквально через кілька хвилин Корч «прополоще» весь будинок.

— Усе гаразд, капітане Куць, — задзинчав у навушниках голос О'Гира. — Золото вже їде в будинок. Готуйся забиратися звідти.

— А ми ж не торгуємося з викрадачами, — здивувалася Холлі. — Що відбувається?

— Нічого такого, — недбало відказав О'Гир. — Просто чесний обмін. Золото — туди, а ти — сюди. А тоді ми запускаємо біобомбу. Велике блакитне «ба-бах», і по всьому.

— А Фаул знає про біобомбу?

— Знає. Йому все відомо. Він стверджує, нібито знайшов спосіб покинути поле зупиненого часу.

— Але ж це неможливо!

— Згоден.

— І всі вони загинуть!

— Велике діло! — форкнув О'Гир, і Холлі майже побачила, як кентавр здвигнув плечима. — Ніхто ж не примушував їх зв'язуватися із Чарівним Народом.

Ельфіню роздирали суперечливі почуття. Безперечно, юний Фаул являв собою справжню небезпеку для всього цивілізованого підземного світу, й мало хто пролле сльозу над його могилою. Але ж та дівчина, Джульєтта, вона ні в чому не винна! Вона заслуговує на порятунок.

Холлі спустилася на висоту двох метрів, тобто на рівень Лаккеевої голови. Люди про щось радилися посеред зруйнованого передпокою. Між ними явно зайшла якась незгода. Холлі Куць, офіцер Легіону, такі речі серцем чула.

Ельфіня пропекла Артеміса звинувачувальним поглядом.

— Ти їм розповів?

— Розповів їм про що? — перепитав Артеміс, відповівши не менш жорстким позирком.

— Атож, ельфине, розповів про що? — войовниче зажадала й Джульетта. Дівчина все ще трохи сердилася на Холлі через чари, що та на неї наслала.

— Не вдавай наївнятка, Фауле. Ти добре знаєш, що я маю на увазі.

Артеміс ніколи не вмів довго вдавати наївнятка.

— Так, капітане Куць, — сказав він. — Я все їм розповів. І про біобомбу теж. Ваша турбота була б іще зворушливішою, коли б поширювалась і на мене також. І все ж таки ви не потерпайте за нас. Усе йде за планом.

— За планом?! — Холлі мало не задихнулася від обурення, обводячи рукою довколишню руйнацію. — Що, і це входило до твого плану? А те, що Лаккея мало не вбили, — також частина плану?

— Ні, — признався Артеміс. — Троль належить до числа непередбачених обставин — втім, не надто поважних. На загальний задум він не міг вплинути.

Холлі насилу втрималася від спокуси ще раз заїхати в ту бліду пику. Натомість вона обернулася до Лаккея.

— Заради всього святого, послухайте голосу розуму. Вам не втекти з поля зупиненого часу. Ще нікому не вдавалось це зробити.

Лаккеєве обличчя здавалося викарбуваним із каменю.

— Якщо Артеміс каже, що це можливо, значить, так воно і є.

— Але ж ваша сестра! Невже ви, зберігаючи вірність цьому малолітньому злочинцеві, ладні важити і її життям?

— Артемід не злочинець, панночко, він — геній. А тепер, прошу вас, не заступайте мені лінії вогню. Я тримаю під прицілом парадний вхід.

Холлі злетіла вгору метрів на шість.

— Ви побожеволіли. Всі до одного! Через п'ять хвилин ви всі обернетесь на порошок. Невже не розумієте?

— Ви вислухали нашу відповідь, капітане, — зітхнув Артемід. — А тепер будьте ласкаві не заважати — починається найделікатніший етап операції.

— Операції? Чом не сказати «викрадення»? Майте хоч мужність називати речі своїми іменами!

Артемідів терпець почав уриватися.

— Лаккею, у нас лишилися ще дротики зі снодійним?

Велет-охоронець кивнув головою, але вголос не сказав нічого. Цієї хвилини він і сам не знав, як би вчинив, коли б дістав наказ пустити в дію зброю проти його рятівниці. Чи зміг би він підняти руку? Але, на щастя, увагу Артеміда привернув якийсь рух на головній алеї.

— Ага, здається, Легіон таки капітулював. Лаккею! Простеж за доставкою товару. Але пильнуй! Наші чарівні друзі не соромляться йти на всілякі витівки.

— Хто б уже казав... — буркнула Холлі.

Лаккей заквапився до зруйнованих дверей, перевіряючи на ходу свого вірного дев'ятиміліметрового «Зігзауера». Він був майже радий цій нагоді віддати-

ся якимось військовим діям, аби тільки чимдалі від тієї страшної моральної дилеми: стріляти чи не стріляти у свою рятівницю. Ну, а в таких бойових ситуаціях гору бере вишкіл. Тут не місце сантиментам.

У повітрі все ще висіла запона найдрібнішого пилу. Лаккей примружився, щоб розгледіти алею. Ельфійські фільтри на його очах свідчили, що сюди не наближаються живі тіла, які б випромінювали тепло. Зате до парадного входу немовби сама собою рухалася велика платформа: вона пливла на подушці мерехкого повітря. Пан Артеміс, звісно, відразу збагнув би фізичний принцип її дії, але Лаккея непокоїло тільки одне: чи зможе він, у разі якогось непередбаченого підступу, вивести цю штуку з ладу.

Платформа буцнулася в нижню ганкову сходинку й зупинилася.

— І це у вас називається «автоматичний ліфтинг»? — в'їдливо пирхнув Корч.

— Так-так-так! — зацокотів О'Гир. — Зараз я все налагоджу.

— Це викуп! — крикнув Лаккей.

Зусиллям волі Артеміс змусив своє серце битися спокійно. Тільки цього ще бракувало в таку хвилину — щоб емоції вивели його з рівноваги.

— Перевір, чи немає там вибухових пристроїв.

Лаккей обережно ступив на ганок. Під його ногами валялися уламки розтрощеної горгульї, що раніше сиділа над парадним входом.

— Нічого підозрілого. Схоже, що це якийсь самохідний механізм.

Сіпаючись і розгойдуючись, платформа подерлася східцями на ганок.

— Не знаю, хто керує цією самохідкою, але йому не завадило б трохи підучитися.

Лаккей нахилився й оглянув спід платформи.

— Ніяких вибухових пристроїв не видно.

Охоронець дістав із кишені портативного сканера й висунув телескопічну антену.

— І «жучків» немає. Принаймні я поки що не виявив нічого підозрілого... О, а це що таке?

— А хай тобі всячина! — лайнувся О'Гир.

— Та це ж відеокамера!

Лаккей простяг руку й за провідок вийняв мініатюрний об'єктив, схожий на риб'яче око.

— На добраніч, джентльмени.

Лаккей легенько підштовхнув платформу, й вона напрочуд слухняно скорилася його наказові. Попри весь тяжкий вантаж, вона плавно ковзнула через поріг і зупинилася у передпокої. Самохідний механізм тихо дзижчав, от ніби чекав, поки з нього знімуть вантаж.

Тепер, коли нарешті прийшов такий довгожданий момент успіху, Артеміс неначе боявся ним скористатися. Аж не вірилося, що після всіх цих довгих місяців планувань та готувань увесь його лихий задум от-от здійсниться. За якусь хвилинку. Хоча ця остання хвилинка була найважливіша — і найнебезпечніша.

— Зніми брезент, — вимовив він нарешті, сам дивуючись: чого це тремтить його голос?

Цей момент притяг до себе всіх, мов магніт притягує залізо. Джульєтта обережно, з широко роз-

плющеними очима підступила до платформи. Навіть Холлі зменшила оберти двигунчика свого «Колібрі» й повільно спускалася додолу, аж поки її ноги торкнулися мармурових плит підлоги. Лаккей розщібнув замок-«блискавку» й скинув з вантажу чорний брезент.

Ніхто не вимовив ні слова. Артемісові причулося, ніби десь оркестр заграє увертюру «1812 рік». Золото лежало охайно складеними осяйними рядами. Здавалося, ніби його оточувала якась аура, огортало особливе тепло, але й відчувалося також, що за ними криється таємна небезпека. Багато, багато хто ладен був пожертвувати життям, і власним, і чужим, аби тільки заволодіти тим неймовірним багатством, що його могло принести це золото.

Холлі прикипіла поглядом до шляхетного металу, мов загіпнотизована. Чарівне плем'я взагалі небайдуже до різних мінералів, бо й саме воно породжене землею. Але золото ельфи та феї люблять найдужче. Воно — найбільша розкіш, найневідпорніша зваба...

— Вони все-таки заплатили, — видихнула вона. — Мені просто не віриться.

— І мені, — пробурмотів Артеміс. — Лаккею, а воно справжнє?

Лаккей узяв один зливочок і кінчиком свого ножа зняв з нього тонесеньку стружку.

— Щире, щире золото, пане, — сказав він, підносячи стружку до світла. — Принаймні цей зливочок.

— Добре, дуже добре. Починай розвантажувати, будь ласка. Назад на цій платформі поїде капітан Куць.

Звучання власного імені вивело Холлі із золотого трансу.

— Артемісе! Відмовтеся краще від нього. Ще жодній людині не пощастило присвоїти ельфійське золото. А скільки було тих спроб, зі сторіччя в сторіччя! Легіон піде на все, аби захистити свою власність.

Артеміс зачудовано похитав головою:

— Я ж казав уже вам...

Холлі схопила його за плечі, струснула:

— Вам не втекти! Як же ти не розумієш?

Підліток холодно зустрів її погляд:

— Я зможу втекти, Холлі. Подивіться мені у вічі й самі скажіть, зможу я втекти чи ні.

Так вона й зробила. Капітан Холлі Куць зазирнула в сині очі свого викрадача й побачила там правду. І на коротку мить повірила хлопцеві.

— Ще ж є час, — у відчаї заблагала ельфиня. — Має бути хоч якийсь вихід! Я маю чарівну силу....

Хлопець роздратовано насупився.

— Мені прикро розчаровувати вас, капітане, але більш нічого придумати не можна.

Артеміс замовк і на мить спрямував погляд угору, до мансарди. «А що, коли?... — подумалось йому. — Хіба й справді мені так уже потрібна вся ця купа золота? І хіба не гризуть мене гризоти, позбавляючи довгождану перемогу такої любої насолоди?..» Він струснув головою, примовляючи подумки: «Триматися плану. Триматися плану. Жодних емоцій».

На плече Артемісові лягла знайома тверда рука.

— Усе гаразд, пане?

— Так, Лаккею. Продовжуй розвантажувати. Хай і Джульєтта допоможе тобі. А мені треба перемовитися з капітаном Куць.

— Ви певні, що все в нормі, пане?

— Ні, друже, я не певен, — зітхнув хлопець. — Але вже запізно що-небудь міняти.

Лаккей кивнув головою і знов повернувся до своєї роботи. Джульетта слухняно подріботіла за ним.

— Послухайте, капітане. Стосовно ваших чарів...

— Ну, і що ж стосовно моїх чарів? — підозріливо перепитала Холлі.

— Я маю одне бажання. Що я повинен зробити, аби ви його виконали?

— Ну, це залежить від того, чого ти бажаєш. — Холлі кинула погляд на платформу. — І від того, чим можеш заплатити.

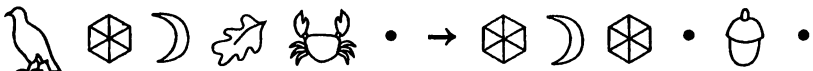
Сказати, що нерви командувача Корча були напружені, означало б нічого не сказати. Дедалі ширші пасмуги жовтого сонячного світла пробивалися крізь синяву часового поля. Спливали останні хвилини. *Останні* хвилини. Голова йому розколювала-ся від болю. А від ядучої сигари, що отруювала його організм токсинами, той біль ставав ще нестерпніший.

— Чи евакуйовано весь зайвий персонал?

— Хіба що хтось потай прослизнув туди відтоді, коли ви питали мене про це востаннє.

— Не час для жартиків, О'Гире. Повір мені: аж ніяк не час. Є сигнал від капітана Куць?

— Жодних сигналів. Відеозв'язок ми втратили з нею ще під час здибанки з тролем. Либонь, батарея не витримала. Швидше б зірвати з неї шолома, а то радіація спалить їй мозок. Шкода буде, якщо після всіх цих зусиль...

О'Гир повернувся до свого пульта. Там ледь помітно заморгала червона лампочка.

— Стривайте, це ж датчик руху. Перед головним входом помітно якусь діяльність.

Корч підбіг до моніторів.

— Можеш збільшити картинку?

— Без проблем. — О'Гир увів координати й довів збільшення до чотирьохсот відсотків.

Корч упав на найближчий стілець.

— Невже я бачу це все на власні очі? Чи мені ввижається?

— Та достеменно бачите, командувачу, — потішено заіржав О'Гир. — Це навіть ефектніше за той герц у рицарському обладунку.

Холлі їхала на платформі. Ще й із золотом.

За якусь частку секунди на неї накиннулись рятувальники.

— Дозвольте вивести вас, капітане, із небезпечної зони, — наполягав молодий спрайт, підхоплюючи Холлі під ліктик.

А інший уже водив радіаційним лічильником над її шоломом.

— Тут у вас, капітане, пошкоджене джерело енергії. Необхідно негайно обробити вам голову спреєм.

Холлі тільки розтулила рота, щоб запротестувати, як його тут-таки заповнив струмінь антирадіаційної піни.

— А що, з цим не можна було зачекати? — відпльовуючись, обурилася капітан Куць.

— Даруйте, капітане, але наразі дорога кожна секунда. Командувач хоче почути ваш звіт до того, як ми підірвемо бомбу.

Ї визволену заручницю бігцем потягли до пересувного командного пункту, так що вона ледве встигала перебирати ногами. Зачищувачі зі Швидкого реагування квапливо усували всякі сліди облоги. Техніки демонтували тарілки зв'язку й готувалися від'єднати кабелі. Платформу відвели до часового порталу. Необхідно було все-все прибрати у безпечне місце, щоб не тинятися по радіоактивному маєтку після вибуху біобомби.

Корч чекав на східцях.

— Холлі! — розчулено бовкнув командувач. — Ну... я хотів сказати, капітан Куць. Ти чудово вপরалася.

— Так, пане. Дякую, пане.

— Ще й золото повернула. Це справжній подвиг — гідне вивершення всіх твоїх подвигів.

— Ну, золото не все, командувачу. Десь близько половини.

— Та не переймайся цим, — махнув рукою Корч. — Ми хутенько повернемо й решту.

Рукавом Холлі витерла антирадіаційну піну з чола.

— Я вже думала про це, пане. Ї придумала невеличкий план, що дозволить уникнути нікому не потрібних жертв. Хлопчисько Фаул припустився ще однієї помилки. Він мені так і не заборонив повертатися до його дому, а те, що він мене викрав і ввіз у свою оселю, можна тлумачити лиш як запрошення. Отже, його запрошення досі дійсне. Тож я можу безперешкодно проникнути в будинок і стерти пам'ять в усіх його мешканців. Золото ми заховаємо десь у будинку, а завтра вночі ще раз зупинимо час і...

— Ні, капітане.

— Але ж, пане...

Подобріле на мить Корчеве обличчя знов стало мов витесане з каменю.

— Ні, капітане. Рада не піде ні на які затримки задля якогось там багноїда-викрадача. Ні, інші варіанти зовсім не проходять. Я маю на руках наказ — повір мені, категоричний наказ: знищити.

І, крутнувшись, зайшов у шатл. Але Холлі не відставала від командира.

— Але ж та дівчина, пане! Вона ні в чому не винна!

— Це, сказати б, відходи виробництва. На всякій війні трапляються безневинні жертви. Та й вона сама вибрала свою долю — тим, що опинилася не на тому боці. Її вже ніяк не врятувати.

Холлі не вірила своїм вухам.

— Відходи виробництва? Та як ви можете таке казати? Всяке життя — це життя, воно недоторканне!

Корч різко обернувся до неї й схопив її за плечі.

— Ти, Холлі, зробила, що могла, — мовив він. — Ніхто не зробив би краще чи більше. Ти навіть повернула більшу частину викупу. Але ти нині переживаєш те, що люди називають «стокгольмським синдромом»: ти перейнялася симпатією до своїх викрадачів. Не хвилюйся, це минеться. Річ у тім, що ці люди в будинку знають. Знають про нас. І ніщо їх уже не врятує.

— Це не зовсім так, — докинув свої п'ять копійок О'Гир, відірвавшись від розрахунків. — Із технічної точки зору. До речі, Холлі, з поверненням тебе!

Холлі так гарячково вхопилась за кентаврові слова, що їй забракло навіть секунди, щоб подякувати йому за привітання:

— Що ти маєш на увазі? Що означає «не зовсім так»?

- О, я чудово почуваюся, спасибі, що запитала!
- О'Гире! — в один голос вигукнули Холлі й Корч.
- Ну, ви ж знаєте, як сказано в Книзі:

Коли багноїд злото забере
І від ельфійських чарів не помре,
То хай він володіє ним до скону,
Аж поки вгомониться невгомонний.

Отож, якщо цей хлопчисько виживе, перемога лишиться за ним. Ось так просто. І навіть Рада не піде супроти Книги.

Корч пошкріб підборіддя.

— То мені є чого хвилюватися?

— Та ні, — невесело засміявся О'Гир. — Ці хлоп'ята вже вважай що мертві.

— Вважай що мертві — не те саме, що мертві насправді.

— Це наказ?

— Саме так, солдате.

— Я не солдат, — відказав О'Гир і натиснув на кнопку.

Лаккей був неабияк здивований.

— І ви віддали їй золото?

— Близько половини, — кивнув головою Артеміс. — Але нам лишилось і так велике багатство. Близько п'ятнадцяти мільйонів доларів, відповідно до нинішніх ринкових цін на золото.

Зазвичай Лаккей не вдавався до розпитувань. Але цього разу він мав підстави це робити.

— Але чому, Артемісе? Ви можете сказати мені?

— Гадаю, що можу, — усміхнувся хлопець. — Я подумав, що ми заборгували капітанові дещицю. За надані нам послуги.

— І це все?

Артеміс знову кивнув. Не варто — поки що — розповідати про своє бажання. Адже це могли б розцінити як вияв слабкості.

— Гм-м, — гмукнув Лаккей. Видно було, він зробив якісь свої висновки.

— Ну, а зараз нам годилося б відсвяткувати нашу перемогу, — ентузіастично заявив Артеміс. — Вип'ємо шампанського, чи що.

І заквапився до кухні, уникаючи проникливого Лаккеевого погляду.

Коли Лаккей із Джульеттою приєдналися до хлопця, він уже встиг наповнити три келихи шампанським «Дом Періньйон».

— Знаю, що я ще замалий для таких напоїв, але певен, що мама не стала б мене за це лаяти. Один келишок не завадить.

Лаккей відчув, що юний господар щось приховує. Однак він без жодного слова узяв поданий йому високий кришталевий келих.

Джулетта запитливо подивилася на старшого брата:

— І мені можна?

— Гадаю, що так. — І, зробивши глибокий вдих, додав: — Ти ж знаєш, сестричко, як я люблю тебе.

Джулетта набурмосилася — місцеві лобуряки вважали цю її звичку дуже звабливою — і ляснула брата по плечу.

— Ти, братику, надто емоційний як на тілоохоронця!

— Ви хочете, щоб ми це випили, пане Артемісе? — запитав Лаккей, дивлячись хазяїнові просто у вічі.

— Так, Лаккею, хочу, — твердим голосом відказав хлопчина, не відводячи погляду.

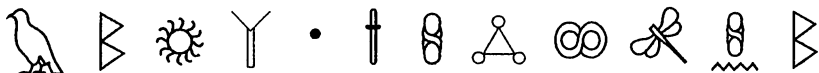
Не вимовивши більше ні слова, Лаккей одним духом вихилив свій келих. Джульетта наслідувала його приклад. Слуга відразу відчув присмак снодійного, однак, хоч і мав предосить часу, щоб перебити Артемісові Фаулу шию, він цього не зробив. Просто не хотів, щоб Джульетта пережила жах в останні миті свого життя.

Артеміс дивився, як брат, а за ним відразу й сестра опустилися на підлогу. Шкода, що довелося ошукати їх. Та коли б він поділився з ними своїм планом, вони б занепокоїлись, і транквілізатор не подіяв би. Хлопець задивився на бульбашки, що грали в його келиху. Час і йому зробити найсміливіший крок у всьому цьому задумі. Його турбував лиш легесенький натяк на сумнів, коли він випивав своє змішане зі снодійним шампанське.

І тоді Артеміс Фаул став спокійно чекати, коли снодійне подіє на його організм. Довго дождатися не довелось, бо кожна доза була розрахована на вагу тіла. Коли в голові почали плутатися думки, він раптом припустив, що, можливо, уже більш ніколи не прокинеться. «Запізнілі сумніви!» — дорікнув сам собі й знепритомнів.

— Бомбу запущено, — мовив О'Гир, відкидаючись на спинку крісла. — Я вже не заверну її назад, хоч би й захотів.

Крізь ілюмінатори вони стежили за польотом бомби. Хоч би що там заперечували, а «полоскал-

ка» — це справді надзвичайна зброя. Невеликої ваги, а отже, вибух можна обмежити точно визначеним радіусом дії. Використовуваний у цій бомбі радіоактивний елемент, соліній-2, має період напіврозпаду всього чотирнадцять секунд. А це означало, що О'Гир міг налаштувати біобомбу так, щоб вона «прополоскала» тільки Фаул-Менор, не зачепивши жодної зайвої травинки. До того ж будівля мала звільнитися від радіації менше ніж за хвилину. Ну, а на той випадок, коли якась частина солінію вирветься за окреслені межі, є ж часове поле — воно не пустить радіації в людський світ. Одне слово, максимально полегшений спосіб убивства.

— Траєкторію польоту запрограмовано точно; — став пояснювати О'Гир, хоча його співрозмовники, мов поглухли, не звертали ніякісінької уваги на його слова. — «Полоскалка» залетить у передпокій і там вибухне. Оболонку й сам вибуховий механізм зроблено із пластику, тож від них не зостанеться й сліду. Чисто — як посвист вітру в полі.

Командувач Корч і капітан Куць провели очима бомбу. Як обіцяно, вона влетіла точно в отвір знищених дверей, навіть не черкнувши ніде кам'яного одвірка. Холлі перевела погляд на зображення, яке передавала відеокамера, встановлена на носі бомби. На моніторі мелькнув просторий передпокій будинку, де ще так недавно її, Холлі, тримали в полоні. Передпокій був порожній. Нікого з людей не видно. «Може, й справді...» — подумала Холлі з надією. «Може, й справді...» — і більш нічого. А тоді подивилася на О'Гира та всю хитромудру машинерію, що безвідмовно слухалася його команд. І зро-

зуміла, що ці люди загинули. Чи «вважай що» загинули?

Біобомба вибухнула. Куля згущеного сліпучо-блакитного світла тріскотіла й розросталася на всі боки, заповнюючи кожен куточок замку своїм смертоносним промінням. Квіти в'янули, комахи скорчувалися, рибки гинули в акваріумах. Жоден кубічний міліметр цього замкненого простору не уник своєї лихої долі. Ні, Артеміс Фаул зі своїми помічниками ніяк не міг урятуватися. Неможливо — це неможливо.

Холлі зітхнула і відвернулася від блакитного туману, що вже й почав танути. Артеміс Фаул з усіма його величними задумами виявився зрештою найзвичайнісінькою смертною людиною. І чомусь їй стало так жаль, що цей хлопчина загинув.

А от Корч сприйняв усе це куди прагматичніше.

— Гаразд, капітане. Одягайся. У повний захисний костюм, — наказав командувач.

— Навіщо? — здивувався О'Гир. — Там уже абсолютно безпечно. Ви що, були двієчником у школі?

Але командувач тільки пирхнув зневажливо:

— Я довіряв би цій твоїй науці, якби замість себе міг послати туди тебе, О'Гире. Радіація має звичку виявлятися там, де, як запевнили нас певні *науковці*, вона давно вже розсіялася. Одне слово, без захисного костюма ніхто звідсіля не вийде. Крім тебе — бо захисних костюмів для чотириногих у нас немає. Тож сиди мені на моніторах, ну, на випадок...

«На випадок чого?» — подумки здивувався О'Гир. Але промовчав. Краще вже згодом сказати щось на взірець: «А я вам що казав?»

Корч обернувся до Холлі:

— Ви готові, капітане?

Знову йти в той будинок. Щоб розпізнати три трупи. Таке їй зовсім було не до вподоби. Але Холлі розуміла, що це її обов'язок. Вона єдина з усіх добре знала планування будинку.

— Слухаюсь, пане. Вже йду.

Холлі вибрала на полиці захисного костюма й натягла поверх свого комбінезона. Як на навчаннях, перевірила датчик тиску, перш ніж надягти броньованого каптура. Падіння тиску свідчило б про розгерметизацію костюма, а це могло виявитися фатальним.

На межі небезпечної зони Корч вишикував інспекційну команду. Решткам першого загону «швидких» страх як не хотілося знову повертатися в той будинок — вже краще б пожонглиувати атлантидськими кулями-смердючками. Краще що завгодно, тільки не це!

— Пане командувачу, а ви певні, що з тим чоловіком покінчено?

— Певен, капітане Келпе. Покінчено так чи інак. Але Клопіт усе ще сумнівався.

— Бо, знаєте, цей багноїд такий підступний! Мабуть, він володіє якимись особливими чарами.

Капрал Хроб захихотів і тут-таки дістав у вухо. Тоді пробурмотів щось про те, що все розкаже мамі, й хутко надяг шолом.

Корч відчув, як обличчя йому наливається кров'ю.

— Ану ворушіться! Наше завдання — знайти й повернути решту золота. І стережіться мін-пасток. Я не довіряв тому Фаулові, коли він був живий, і ще менше довіряю йому тепер, після його смерті.

Згадка про міні-пастки всіх дуже зацікавила. Самої думки про те, що протипіхотну міну «Стрибуча Бетті» запрограмовано вибухати на рівні голови, вистачило, щоб рештки бравади Швидкого реагування (чи ЗПОПу) мов вітром здуло. Ніхто на світі не виробляв жорстокішої зброї, ніж підступні багноїди.

Капітан Холлі Куць повела клин за собою. І хоча вважалося, що живого супротивника в будинку не лишилося, вона піймала себе на тому, що її рука мимоволі тягнеться до «Нейтрино-2000».

У будівлі панувала моторозна, потойбічна тиша, яку лиш часом порушувало сичання останніх спалахів солінію. І ще тут відчувався дух смерті. Родове гніздо Фаулів стало притулком Костомахи. За цими середньовічними стінами лежали тепер мільйони мертвих комах, а під підлогою холонули трупики павуків та мишей.

Обережно наблизилися до парадного входу. Сканером Холлі перевірила плити біля ганку. Під ними не виявилось нічого, крім землі й гнізда мертвих земляних павучків.

— Тут чисто, — повідомила в мікрофон. — Я заходжу досередини. О'Гире, ти надяг свої навушники?

— Я з тобою, дорогенька, — відгукнувся кентавр. — Але тільки доти, доки ти не наступиш на міну. Тоді я знов опинюся далеко від тебе — на цьому командному пункті.

— Ти фіксуєш які-небудь джерела тепла в будинку?

— Їх нема — як і не повинно бути після «полоскалки». Хоча сліди залишкового тепла спостерігаються то тут, то там. Але це просто спалахи за-

лишків солінію. Ще днів зо два будинок світити-меться.

— Але радіації вже нема, це правда?

— Абсолютна правда.

Позад капітана недовірливо пирхнув командувач. У навушниках це прозвучало, неначе чхнув слон.

— Чи не доведеться нам просто обнишпорити весь будинок, як робили це споконвіку?

— Але покваптесь! — застеріг О'Гир. — За моїми оцінками, максимум через п'ять хвилин маєток Фаулів повернеться у звичайний час і знову з'єднається з рештою світу.

Холлі ступила в діру, де ще донедавна стояли парадні двері. Люстра, яку була розгойдала вибухова сила бомби, досі легенько погойдувалася туди-сюди. А все інше лишалося начебто таким, яким Холлі його запам'ятала.

— Золото у підвалі. В моїй камері.

Ніхто їй не відповів. Принаймні — словами. Зате хтось виблював — просто в мікрофон. Холлі різко обернулася. Клопіт зігнувся дугою, схопившись руками за живіт.

— Щось мені недобре... — простогнав він. Але він міг би й не виправдуватися, бо все пояснювала калюжа блювоти, що розтікалася біля його черевиків.

Капрал Хроб набрав у груди повітря — чи не для того, либонь, щоб укотре згадати про маму. Але видав тільки потужний струмінь жовчі. На лихо, капрал не встиг завчасу підняти забороло. Одне слово, видовище було не з приємних.

— Ох! — вимовила Холлі й натиснула на капраловому шоломі кнопку, що підіймає забороло. Цу-

намі з напівперетравленого сніданку ринуло на Хробів захисний костюм.

— Ой, заради всього святого! — пробурмотів Корч, ліктями розштовхуючи виведених з ладу братів.

Але командувач не зайшов далеко. Ледве він переступив поріг, як і з нього також зафонтанувало.

Холлі націлилася відеокамерою на виведених з ладу офіцерів.

— Що за чортівня коїться тут, О'Гире? — запитала вона.

— Веду пошук. Лишайся на зв'язку.

Холлі почула навіть шалене вистукування кентаврових пальців по клавіатурі комп'ютера.

— Знайшов... Так-так... Раптове блювання. Морська хвороба... О ні!

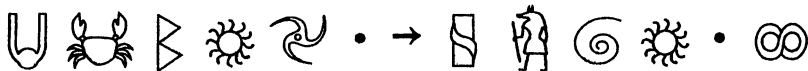
— Ну що? — перепитала Холлі.

Але вона вже й так знала. Певне, від самого початку здогадувалася...

— Це чари подіяли! — Від хвилювання О'Гир так невиразно вимовляв слова, що Холлі насилу їх розбирала. — Вони не можуть увійти в будинок, поки не помре Фаул. Це схоже на гостру алергічну реакцію. Неймовірно! Але це означає... це означає, що... — ...що в нього все вийшло, — договорила за кентавра Холлі. — Він лишився живий. Артеміс Фаул не загинув.

— Д'Арвіт! — простогнав Корч і виблював чергову порцію на теракотові плити.

Далі Холлі рушила сама-одна. Вона повинна переконатися, побачити все на власні очі. Якщо Ар-

теміс загинув, тіло його слід шукати тільки біля золота.

Усе ті самі родинні портрети витріщалися на неї згори, але тепер мальовані обличчя здавалися не так суворими, як самовдоволеними. Ельфіні дуже кортіло смальнути в них раз-другий зі свого «Нейт-рино-2000». Але це було б порушенням правил. Якщо Артеміс Фаул їх переміг, то вже так тому й бути. Жодних нових спроб якось перемогти його Чарівний Народ більше не робитиме.

Униз по сходах. Ось і її колишня камера. Двері досі погойдувалися на завісах — наслідки вибуху. Спалах солінію безконечним рикошетом шугав по кімнаті, мов блакитна блискавка, що потрапила в полон. Холлі переступила через поріг, побоюючись, чи не побачить там чогось такого...

В камері нікого не було. Принаймні жодних мертвих тіл вона не виявила. Тільки золото. Близько двохсот зливків. Вони були складені охайними стосиками на матраці її ліжка, по-військовому чіткими рядами. Добряга Лаккей... Єдиний з людей, хто став на герць із тролем і переміг.

— Командувачу? Ви на зв'язку? Прийом.

— Я на зв'язку, капітане. Скільки тіл?

— Щодо тіл відповідь негативна, пане. Зате я знайшла решту викупу.

Запала тривала мовчанка.

— Залиш золото, Холлі. Ти ж знаєш правила. Ми відходимо.

— Але ж, пане... Мусить бути якийсь спосіб...

— Жодних «але», капітане! — втрутився в розмову О'Гир. — Я тут уже рахую секунди — буквально

секунди лишилися до кінця дії часового поля. А тоді настане полудень, і, чого доброго, доведеться нам пробігтися під пекучим сонечком.

Холлі зітхнула. Кентавр таки має слухність. Треба забиратися геть, поки часове поле не розпалося. Але їй просто нестерпно було, що їх, Чарівний Народ, перемогла людина. І хоч би дорослий чоловік, а то ж хлопчисько, підліток!

Вона востаннє обвела поглядом свою колишню камеру. Так, саме тут, у цій камері, в душі у Холлі зріс тугий клубок ненависті, й ця ненависть раніше чи пізніше знайде собі вихід назовні. Капітан Куць рішуче запхнула свого пістолета в кобуру. Чи ж не зарані? Справді, з цієї сутички Артемід Фаул вийшов переможцем, але він надто невгамовний, щоб довго спочивати на лаврах. Незабаром він знову заявить про себе, прийде, щоб іще в який-небудь спосіб урвати грошеньят у Чарівного Народу. І коли той Фаул з'явиться, Холлі Куць чекатиме на нього. З великим пістолетом у руці й усмішкою на обличчі.

Біля периметра часового поля земля була м'якша. Півтисячі років та відсутність нормального дренажу — все перетворило землю біля фундаменту середньовічних мурів на справжнє болото. Тож саме тут Мульч і вирішив вигулькнути на поверхню.

Втім, м'який ґрунт не був єдиною причиною такого вибору. Другою причиною став запах. Справжній тунельний гном здатен уловити дух золота крізь півкілометрову товщу гранітної скелі. А Мульч Копач володів одним із найкращих носів за всю історію гном'ячого роду й тунельної професії.

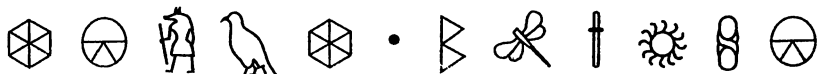
Платформа на повітряній подушці висіла в повітрі, а біля неї практично не було охорони. Двоє з найкращих бійців Швидкого реагування (ЗПОПу), приставлених охороняти повернуте золото, наразі жваво обговорювали пригоду, яка спіткала їхнього командувача на порозі Фаулового будинку.

— Та що ти кажеш, Куре! Невже його так і повернуло?

Кур кивнув і ще раз зобразив, як саме «векав» Корч.

Курова пантоміма стала ідеальним прикриттям для крадіжки, яку замислив Мульч. Цього разу, перш ніж вилізти з тунелю, гном-клептоман старанно прочистив свої «труби». Йому зовсім не хотілося, щоб раптовий викид газів сповістив лепреконів про його присутність. Хоча й не було особливої потреби так уже потерпати. Він міг би кинути хробака-смердюху просто в обличчя Курові Пустомолу, й спрайт нічого не завважив би.

За кілька секунд Мульч переніс до тунелю двадцять чотири зливки. Це була найлегша крадіжка з усіх, які тільки він здійснював у житті. Гном ледве потамував сміх, коли кидав два останні зливки у нору. Ну, Джуліусе! Добру ж послугу зробив ти гномові-клептоману, втягнувши його до цієї справи. Годі було навіть уявити більш вдалий збіг обставин. Він, Мульч, став вільний, мов птах, ураз розбагатів і, що найголовніше, вважався загиблим. А до того часу, коли ельфи виявлять зникнення двадцяти чотирьох злиwkів (якщо взагалі це виявлять), Мульч Копач опиниться по той бік Європейського континенту. Тобто шукайте вітра в полі!

Гном шаснув під землю. Щоб перенести скарб, який зненацька впав на нього з чистого неба, доведеться Мульчеві кілька разів пройтися туди-сюди, але затримка варта того. Із такими грошенятами він може відразу піти на заслужений відпочинок. Звісно, гном Мульч Копач муситиме зникнути повністю, але це зовсім не складно: в його винахідливій голові вже визрівав план.

Деякий час він поживе на поверхні. Замаскується під чоловічка, просто дуже невеликого зросту й з відразою до денного світла. Купить собі пентхаус із щільними гардинами десь на Мангеттені чи в Монте-Карло. Декому це, можливо, й видасться дивним: карлик, що ховається від світла. Але, з другого боку, він же буде до непристойності багатий карлик. А люди ладні повірити будь-якій казці, навіть геть неправдоподібній, коли при цьому їм дещо перепадає. Особливо щось таке зелененьке й шестестке.

Артемій розчув чийсь голос — хтось кликав його на ім'я. За голосом було й чиєсь обличчя, але воно розпливалося, мов у тумані, годі було розрізнити його риси.

— Тато?

Якось дивно прозвучало це слово — Артемісові уста неначе відвикли його вимовляти. Якесь це слово ніби заіржавіле. Хлопець остаточно розплющив очі.

Над ним нависав Лаккей.

— Артемісе, ви прокинулись?

— А, Лаккею, це ти.

Артеміс зіп'явся на ноги, й від цього зусилля запаморочилась голова. Він сподівався, що Лаккей відразу підхопить його під руку, щоб підтримати. Але слуга чомусь не підтримав. Джульєтта лежала на шезлонгу, пускаючи слину в подушки. Видно було, що вона й досі перебуває під впливом сильного снодійного.

— Лаккею, це було просто снодійне. Нічого небезпечного.

— Ви повинні все це пояснити! — Очі слуги погрозливо блищали.

— Згодом, Лаккею. — Артеміс потер очі. — Я почувуюся не зовсім...

Лаккей заступив йому дорогу.

— Артемісе, моя сестра лежить он на тій кушетці, отруєна якимось небезпечним наркотиком. Вона мало не померла. Тож поясніть усе негайно!

Артеміс зрозумів, що це наказ. Поміркував трохи, чи не варто йому образитися, але вирішив, що Лаккей, мабуть, таки має право вимагати пояснень. Задалеко він, Артеміс, зайшов.

— Коли б я розповів вам про снодійне, ви б, цілком природно, розхвилювались, і воно могло б не подіяти на вас. А для мого плану було вкрай важливо, аби всі ми негайно позасинали.

— Для вашого плану?

Артеміс плюхнувся у зручне крісло.

— Часове поле — ось ключ до всієї справи. Це такий собі туз, що Легіон підземної політики ховав у рукаві. Саме завдяки накиданню часового поля ніхто й не міг їх перемогти протягом усіх цих років. Будь-яку сутичку можна легко врегулювати зупи-

ненням часу. Часове поле плюс біобомба — годі вигадати грізніше поєднання.

— Але чому нам довелося приймати снодійне?
Артемід усміхнувся.

— Поглянь у вікно. Невже ти нічого не помітив? Вони пішли собі. Все скінчилося.

Лаккей глянув крізь тюлеві гардини. За вікном сяяло чисте, яскраве сонце. Синява часового поля де й поділася — мовби й не було нічого такого. Одначе слуга лишився незворушний.

— Просто вони тимчасово відступили. А ввечері знову повернуться, запевняю вас.

— Ні. Це супроти правил. Ми їх перемогли. І гра скінчилася.

Лаккей підвів брову.

— Ну, а до чого тут снодійне, Артемісе? — не відступався він.

— Бачу, тебе не так уже й легко забалакати.

Відповіддю йому стала невблаганна Лаккеєва мовчанка.

— Отже, снодійне. Гаразд, я розповім. Розумієш, для мого плану треба було придумати, як вийти з їхнього часового поля. Я уважно перечитав усю Книгу, але нічого такого не вичитав. Ключа, підказки там не було. Навіть саме чарівне плем'я ще не придумало способу перехитрувати часове поле. Тож я звернувся до їхнього Давнього Заповіту, себто до тих часів, коли наше життя перепліталось з життям ельфів і фей. Ти знаєш ці казки: про ельфів, що ночами латають нам черевики, про домовиків, які роблять лад у хаті. Тоді ми з ними ще до певної міри якимось співіснували. Ми не чіпали їхніх чарівних пагорбів, а вони нам за

це робили певні чарівні послуги. І правив чарівним плем'ям за тих часів, звісно, Санта Клаус.

Лаккеєві брови підстрибнули мало не вище лоба.

— Санта Клаус?

— Знаю, знаю, — застережливо виставив долоні Артеміс. — Я й сам спочатку ставився до всього цього дуже скептично. Але, очевидно, образ нашого Санта Клауса пішов не від якогось там турецького святого, а насправді від Сан Д'Класа, третього короля із династії Фронда Ельфійського. У них він відомий під ім'ям Сан Самодур.

— Не надто почесний титул.

— Згоден з тобою. Д'Клас гадав, що «багноїдів», себто нас, земних людей, можна зробити не такими жадібними за допомогою щедрих дарів. Раз на рік він скликав до себе всіх великих чарівників, і вони за його велінням зупиняли час над нашими містами й селами. Після чого, поки люди спали, зграї спрайтів розносили всім людям подарунки. Звісно ж, із його затії нічого не вийшло. Людській жадібності неможливо зарадити нічим — і вже ж не подарунками.

— Але що, коли люди... тобто ми... — насупився Лаккей. — Що, коли б ми раптом прокинулись?

— Ах так! Чудове запитання. У цьому й суть усієї справи. Ми б нізащо не прокинулись. Така властивість зупиненого часу. В якому стані — сну чи пильнування — ти в нього потрапив, у такому стані ти й залишишся. Якщо спав — не прокинешся, а пильнував — то вже не заснеш. Ти, певне, й сам завважив, що ми цілу ніч були на ногах, наші тіла наприкінці дуже потюпились, а мозок не давав нам заснути.

Лаккей кивнув головою. Загальний задум потроху окреслювався, хоча все ще лишався складним.

— І тому я висунув теорію: єдиний спосіб вирватися з часового поля — це просто взяти й заснути. Наша власна свідомість — тільки вона тримає нас у часовому полі, неначе в'язнів, а більш нічого.

— Ви, Артемісе, жажливо ризикували, поставивши на таку теорію.

— А це була не просто теорія. Її випробувано на досвіді конкретної людини.

— Якої? Ах так, Ангеліни.

— Саме так: на досвіді моєї матері. Оскільки вона заснула, під впливом снодійного, то й лишилася в реальному часі, часове поле її не захопило. Коли б цей експеримент не вийшов, я б просто здався поліціантам-лепреконам і добровільно прийняв би їхню процедуру стирання пам'яті.

Лаккей пирхнув. Він у такому дуже й дуже сумнівався.

— І тому, оскільки ми не могли заснути у природний спосіб, я просто «прописав» кожному з нас по чималій дозі маминого снодійного. От і все.

— Однак ви дали його нам буквально в останню мить. Ще б хвилина, і...

— Згоден. — Хлопець кивнув головою. — Наприкінці все вирішувалося дуже швидко. Це було необхідно, аби двічі обвести лепреконів кругом пальця. — Артеміс зробив паузу, даючи Лаккеєві час перетравити інформацію. — Ну, то що, я прощений?

Лаккей зітхнув. Джульєтта хропіла в шезлонгу, мов п'яний матрос. Несподівано охоронець усміхнувся.

— Так, Артемісе. Все прощено. Тільки одне...

— Що саме?

— Щоб такого — більш ніколи. Надто вже ці ельфи... схожі на нас, людей.

— Твоя правда, — погодився Артеміс, і зморщечки в кутиках його очей ще поглибшали. — Більш ніколи. Відтепер ми будемо обмежуватися шляхетнішими авантюрами. Хоча не можу обіцяти, що вони не виходитимуть за рамки закону.

Лаккей згідливо кивнув головою. Не зовсім те, але все ж таки...

— А зараз, паничу, чи не слід нам піднятися нагору, поглянути, як там ваша матінка?

Бліде Артемісове обличчя зблідло ще дужче, якщо таке взагалі було можливе. Що, коли капітан Куць не дотримала своєї обіцянки? Повинна була дотримати...

— Авжеж. Либонь, саме так ми й зробимо. А Джульєтта нехай ще трохи відпочине. Вона це заслужила.

Артеміс підвів голову й задивився на сходи, що вели нагору. Чи не занадто він поклався на обіцянку ельфіні? Зрештою, він захопив її в полон і тримав заручницею супроти її волі. Подумки вилаяв себе. Уявити тільки: віддав їй купу золота, вартого мільйонів, за саму лиш обіцянку виконати його бажання. Ну й дурість...

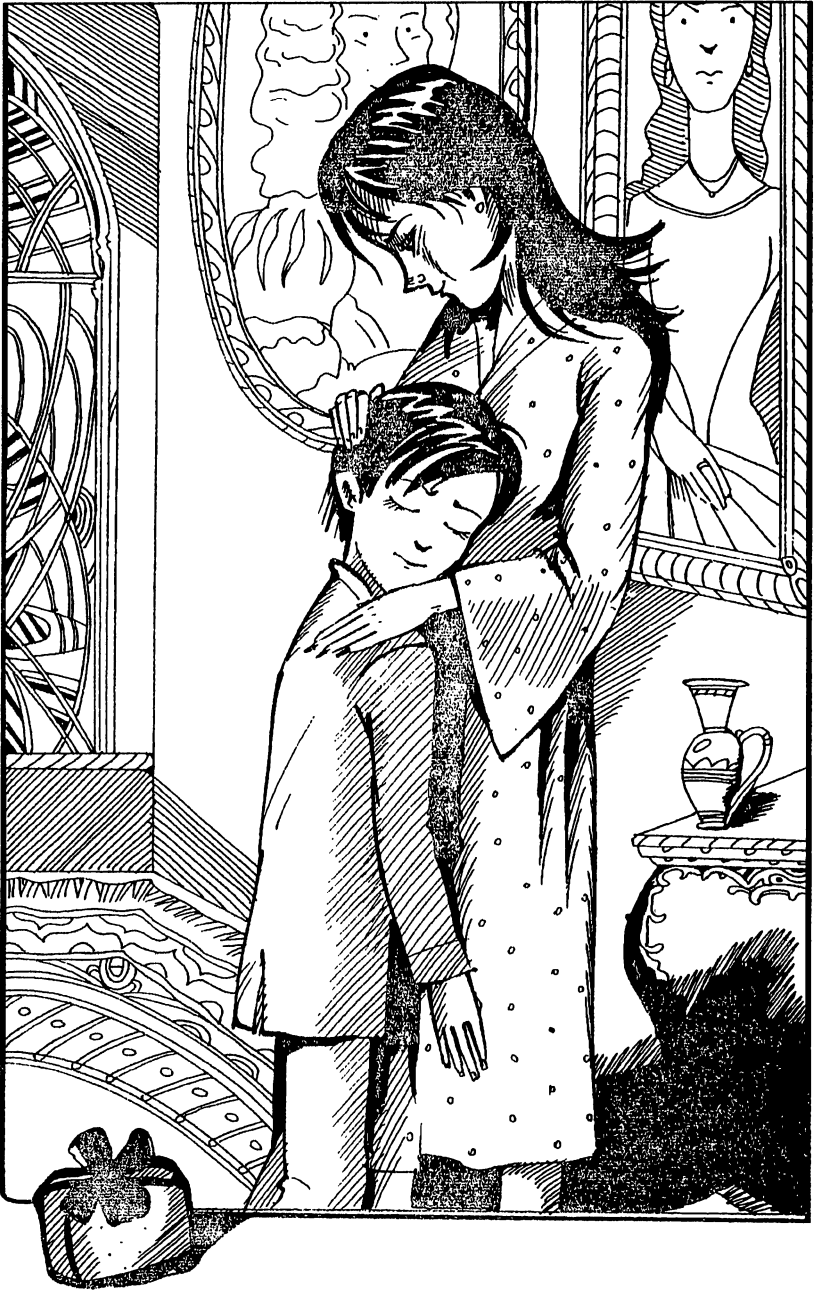
І тут двері мансарди несподівано відчинилися.

Лаккей тут-таки вихопив пістолета.

— Артемісе, за мою спину! Ворог проник...

Однак хлопець помахом руки звелів охоронцю відійти вбік.

— Ні, Лаккею. Гадаю, це хтось інший.

Серце гучно закалатало йому в скроні, кров запульсувала в пучках пальців. Невже? Чи ж це можливо? На сходах з'явилася якась постать. Закутана в махровий халат і тим схожа на привида, мокрі після душу коси...

— Артї? — покликкала вона. — Артї, ти там?

Артемїс хотів радісно закричати у відповідь, прожогом, із розпростертими руками, кинутися нагору. Але не зміг. Голос, руки, ноги — все відмовлялося коритися йому.

Ангелїна Фаул спускалася, легенько торкаючись рукою поруччя. Артемїс уже встиг забути, яка вродлива й зграбна його мама. Її босі ноги швидко ступали по застелених килимовою доріжкою сходах... Ось вона й стала перед сином.

— Доброго раночку, любий, — весело мовила вона, от ніби це був звичайний день, один із багатьох таких самих звичайних днів.

— М-мамо... — затинаючись, видавив Артемїс.

— Ну, обніми мене.

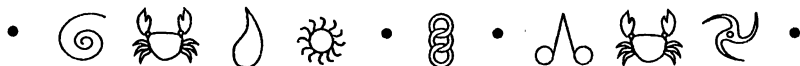
Артемїс ступив крок в материні обійми. Ці обійми були теплі й дужі. Від матері віяло парфумами. Він знову відчув себе маленьким хлопчиком — а ким іще, власне, він міг бути?

— Пробач, Артї, — прошепотіла вона йому на вухо.

— Пробачити — за що?

— За все. За ті останні кілька місяців, коли я не була самою собою. Але тепер усе зміниться. Що було, те загуло, й пора розпрощатися з минулим.

Артемїс несподівано відчув на щоці сльозу. Але чию? Годі було розпізнати.

— А ще пробач, що я не маю для тебе подарунка.
— Подарунка? — зчудувався Артеміс.

— Атож! — проспівала мати й закружляла сина до-
вокола себе. — Хіба ти не знаєш, який сьогодні день?

— Який сьогодні день?

— Сьогодні Різдво, дурненький. Різдво! А на Різ-
дво заведено дарувати подарунки!

«Саме так, — подумав Артеміс. — Заведено. По-
дарунки. Сан Д'Клас».

— І ти тільки поглянь на цей дім! Похмурий, мов
мавзолей. Лаккею!

Слуга квапливо запахнув «Зігзауера» до кишені.

— Так, пані?

— Зателефонуй Брауну Томасу. Номер на плати-
новій картці. Відкрий мені заново рахунок. Скажи
Гелені, що я хочу відремонтувати будинок. Усе тут
переробити.

— Слухаюсь, пані. Все переробимо.

— Так, і розбуди Джульєтту. Нехай перенесе мої
речі до великої спальні. Мансарда надто запилю-
жена.

— Так, пані. Зараз же зробимо, пані.

Ангеліна Фаул узяла сина під руку.

— А зараз, Артї, я хочу про все-все дізнатися.
Признавайся, що тут скоїлося?

— Ми тут дещо міняли, мамо, — відповів Ар-
теміс. — Старі двері були геть пожолобилися від си-
рості.

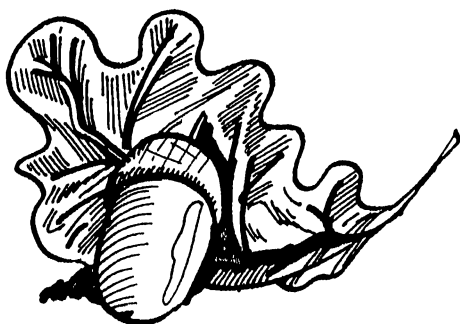
Ангеліна насупилась — син її аж ніяк не переко-
нав.

— Зрозуміло. А як твоя школа? Ти вже вибрав
собі фах? І ким же ти вирішив стати?

Губи машинально відповідали на ці такі звичайні мамині запитання, а в голові гарячково крутилися розгублені думки. Як бути? Це ж він знову став маленьким хлопчиком, і його життя круто зміниться. Відтепер доведеться вигадувати куди хитромудріші плани, аби мама часом чогось не запідозрила. Але справа того варта.

А щодо подарунка Ангеліна Фаул помилилася. Вона таки зробила йому подарунок — справжній, різдвяний.

Епілог

Тепер, коли ви дочитали цей звіт, ви повинні краще усвідомити, що за небезпечна «пташка» цей Фаул.

Існує, як видно, прикра тенденція оточувати образ Артеміса Фаула таким собі романтичним ореолом. Приписувати йому якості, яких він не має. Ось, наприклад, той факт, що він віддав половину одержаного викупу, аби зцілити свою матір, зовсім не є свідченням його синівської любові. Вчинив він так просто тому, що знав: соціальні служби вже розглядають його справу. Не сьогодні-завтра його мали оформити в який-небудь сиротинець, от він і вдався до відповідних заходів.

Ну а факт існування Чарівного Народу Фаул зберіг у таємниці для того тільки, аби самому скористатися цим, безперечно, вельми цінним знанням. І він таки мав кілька нагод поскубти підземних мешканців. Однією з небагатьох його помилок було

те, що він лишив капітана Куць живою. Холлі Куць стала провідним експертом Легіону підземної поліції зі справ Артеміса Фаула, і неможливо переоцінити її заслуги в боротьбі з найнебезпечнішим ворогом Чарівного Народу. Адже цій боротьбі судилось затягтися аж на декілька десятиріч.

За іронією долі, найвеличнішим тріумфом для обох супротивників став той час, коли під час повстання гоблінів їм довелося об'єднати свої зусилля. Але то вже інша історія.

Звіт склав: доктор психнаук Ж. Аргон.

Для архіву Академії Легіону підземної поліції.

Точність деталей становить 94 відсотки, решта 6 відсотків припадає на неминучі екстраполяції.

ЧИТАЧУ!

U 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 U 𐌆 . →

НА СТОРІНКАХ ЦЕЇ

𐌆 𐌆 . 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 .

КНИГИ ВМІЩЕНО

𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 .

ДРЕВНЄ ПРОРОЦТВО.

𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . † 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . →

РОЗШИФРУЙ ЙОГО – І ТИ

𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . 𐌆 . 𐌆 𐌆 .

ЗАЗИРНЄШ У МАЙБУТНЄ.

𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 . 𐌆 . 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆 𐌆

ЗМІСТ

Пролог	5
<i>Розділ 1. КНИГА</i>	7
<i>Розділ 2. ПЕРЕКЛАД</i>	25
<i>Розділ 3. ХОЛЛІ</i>	41
<i>Розділ 4. ВИКРАДЕННЯ</i>	77
<i>Розділ 5. ПРОПАЛА БЕЗВІСТИ</i>	94
<i>Розділ 6. ОБЛОГА</i>	132
<i>Розділ 7. МУЛЬЧ</i>	185
<i>Розділ 8. ТРОЛЬ</i>	230
<i>Розділ 9. ТУЗ У РУКАВІ</i>	273
Епілог	316

Літературно-художнє видання

Серія «Золота бібліотека»

заснована 2000 року

ЙОУН КОЛФЕР

АРТЕМІС ФАУЛ

Розум проти чарів

Фантастичний роман

Для середнього та старшого шкільного віку

З англійської переклав

Мокровольський Олександр Миколайович

Обкладинка

Железняк Світлани Миколаївни

Ілюстрації

Дунаєвої Вікторії Анатоліївни

Редактор *О. М. Гончаренко*

Художній редактор *С. М. Железняк*

Технічний редактор *Н. Ю. Якушко*

Коректор *С. В. Гордіюк*

Комп'ютерна верстка *К. А. Кобзар*

Підписано до друку 19.07.05. Формат 60×90^{1/16}. Папір газетний.

Гарнітура Шкільна. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 20,0.

Обл.-вид. арк. 19,157. Тираж 2500 прим.

Зам. № 5-882.

Видавництво ТОВ «Школа». 03680, м. Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів видавничої справи ДК № 6 від 15.02.2000.

Видає за участю ЗАТ «Національний книжковий проєкт»

ВАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»

61012, Харків, вул. Енгельса, 11

Дітям України—

найкращі твори класиків
вітчизняної та світової літератури!

Автор цієї книжки популярний ірландський письменник **Йоун Колфер** (нар. 1965 р.) колись навіть й уявити не міг, що завдяки своєму персонажу стане відомим на весь світ. Доти він тихо-мирно жив собі у рідному Вексфордї, вчителював у початковій школі, а на дозвіллі писав казки й повісті для дітей. Кілька з них — «Бенні та Омар», «Список бажань», «Бенні та Малюк» тощо — були надруковані й мали небиякий успіх на батьківщині автора.

*Проте всім їм далеко до тієї популярності, яку
здобули твори про Артеміса Фаула (а їх на
сьогодні вже є чотири). Багатомільйонна армія
шанувальників цього фандеркінда-авантюриста
(серед них чимало дорослих)
із появою кожної нової книжки
поповнюється; про це свідчать,*

*зокрема, численні
фан-клуби
та інтернет-сайти,
присвячені улюбленому
гереві.*

ISBN 978-661-458-8

9 789666 614585